

ဝိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
mgyoe.com

တို့ဘဝတို့ကမ္ဘာ

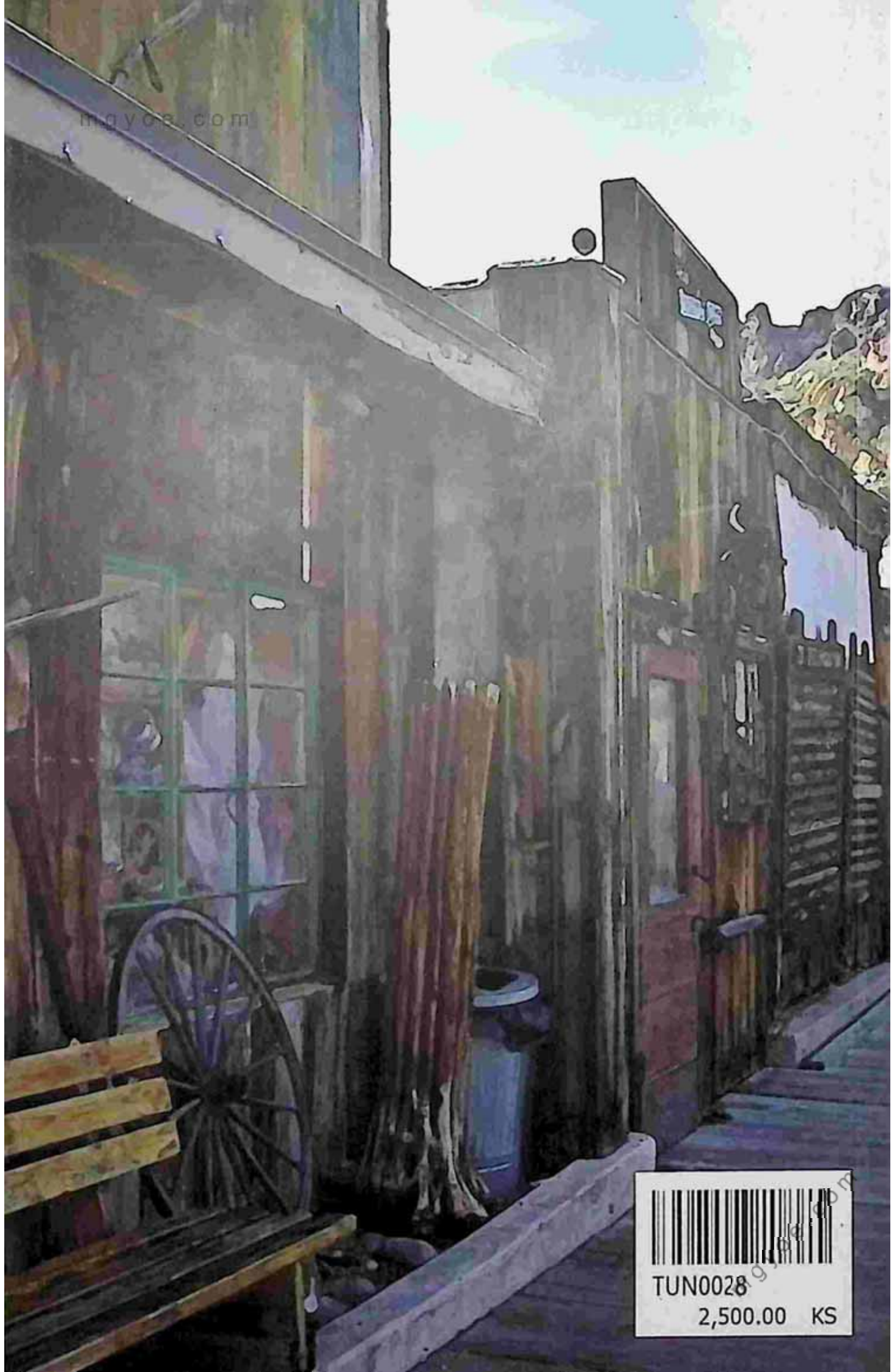
မောင်ထွန်းသူ

TORTILLA FLAT
JOHN STEINBECK

mgyoe.com

imgv08.com

TUN0028
2,500.00 KS

တို့ဘဝတို့ကမ္ဘာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၅၈၀၄၁၀ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၄၈၀၆၁၀ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း m.s.o ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို
စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမောမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ -
ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ တာမော၊ ရန်ကုန်တို့က စတုတ္ထ
အကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ သြဂုတ်လတွင်
တန်ဖိုး ၂၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

၀၉၅·၀၃

ထွန်းသူ ၊ မောင်

တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ / မောင်ထွန်းသူ ။ - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၄ ကြိမ်၊ ၂၀၁၀။

စာမျက်နှာ ၂၄၁ မျက်နှာ၊ ၁၃·၂ စင်တီ× ၂၀·၅ စင်တီ

မူရင်းအမည် - Tortilla Flat by John Steinbeck

(၁) ဘာသာပြန်သူ - မောင်ထွန်းသူ

(၂) တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

ဤဝတ္ထု “တော်တီလာဖလက်” (Tortilla Flast) သို့မဟုတ် “တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ” ကို ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်မှာ နှစ်ကာလအားဖြင့် ခုနစ်နှစ်နီးပါးမျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ဤမျှလောက်သော အချိန်ကာလအတွင်းတွင် ဤစာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် စိတ်အားထက်သန်နေကြသော ထုတ်ဝေသူများနှင့် တွေ့ရသည်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဝမ်းသာအားတက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်သာမက စိတ်ကြည်နူး ချမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုမျှသာမကပါ။ ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်စဉ်က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည့် “ခံစားမှုများ” ကိုပါ ပြန်ပြောင်းသတိရမိခဲ့ပါ၏။

(၂)

ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ခဲ့သည်မှာ ကြိုက်လွန်း၍ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ဟူ၍ မည်မည်ရရ တံခမ်းတနားမရှိဘဲ ဇာတ်ကောင်များကို ပီပြင်စွာ အသက်သွင်းထားနိုင်သည့် မူရင်းစာရေးဆရာ၏ စာရေးခြင်း အတတ်ပညာကို ကြိုက်သည်။ ပြုံးသည့်အခါ ပြုံးရပြီး ရယ်သည့်အခါ ရယ်ရသည့် အထေ့အငေါ့များ၊ သရော်သံများဖြင့် ပြည့်နေသည့် အရေးအသားများကို နှစ်သက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်ထံသို့ ပေးချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြခဲ့ပါသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုကို ကျွန်တော်ပြန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ဤဝတ္ထု၏ အခန်းငါးခန်းပြန်အပြီးတွင် “မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိ မယုံကြည်သောစိတ်” ဝင်လာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရလျှင် သို့မဟုတ် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် “ကိုယ့်စာဖတ်ပရိသတ်ပေါ်ကိုယ် မယုံကြည်သောစိတ်” ဝင်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤစိတ်ဝင်လာခြင်းမှာလည်း အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါ။

ဤဝတ္ထုသည် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ဟူ၍ မည်မည်ရရ မရှိသောဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ပရိသတ် အများစုကြိုက်တတ်သည့် အထိုးအကြိတ် အပစ်အခတ်နှင့် အသတ်အဖြတ်ဟူ၍ လုံးဝမပါသော ဝတ္ထုဖြစ်နေသည်။ လွမ်းစရာ၊ ဆွေးစရာနှင့် ရင်နွေးစရာ အချစ်ဇာတ်လမ်းဟူ၍လည်း လုံးဝမပါသော ဝတ္ထုဖြစ်နေသည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဤစာအုပ်ကို စာဖတ်ပရိသတ်က နှစ်သက်လက်ခံနိုင်ကြပါ့မလားဟူသော သံသယဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသံသယ၏ ခြောက်လှန့်မှုသည် ကြီးမားလှသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် သည် ပြန်လက်စ ဤစာအုပ်ကို ဆက်၍မပြန်တော့ဘဲ ရပ်ထားခဲ့မိပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ဆက်မပြန်ဘဲ ရပ်ထားသည့် တစ်နှစ်နီးပါး ကာလအတွင်း အခြားစာအုပ်သုံးအုပ် ဆက်တိုက် ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

(၃)

တစ်ရက်တွင်မူ ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုစာမူကို အပျင်းပြေသဘောဖြင့် ပြန်၍ ဖတ်မိသည်။ ထိုအခါ-

“ပထမ အချုပ်ထဲရောက်စတွင် ကြမ်းပိုးများက သူ့အား အနှောင့်အယှက် ပြုခဲ့ကြ၏။ သို့သော်လည်း ကြမ်းပိုးများက သူ့အရသာကို ကောင်းစွာ သိသွားကြပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့၏ ကိုက်ခဲမှုများကို မဖြူတော့ သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့်အခါ သူတို့သည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတွဲ၍ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်” ဟူသော အရေးအသား မျိုး။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဆင်းရဲနေတဲ့အခါမှာ တွေးတတ်တယ်ကွ၊ တကယ် လို့ ငါ့မှာပိုက်ဆံရှိလာရင် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝေမျှသုံးမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံလည်း ရလာရော စေတနာလည်း ဝေးရာကို ပြေးပါလေရော” ဟူသော စာပိုဒ်မျိုး။

“အမြင့်မြတ်ဆုံးသော သုစရိုက်များကို ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည့် စိတ်သည် အယုတ်အညံ့ ဆုံးသော ဒုစရိုက်မှုများကိုလည်း ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည်” ဟူသော စာပိုဒ်မျိုးနှင့် တွေ့ရသည့်အခါ ပြုံးမိရယ်မိပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ ဤဝတ္ထုကို စာဖတ်ပရိသတ် ထံ ပို့ပေးလိုစိတ်သည် တစ်ဖန်ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

(၄)

ဤဝတ္ထု “တို့ဘဝ တို့မွှာ” သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ် စာပေနိဘယ်ဆုရ ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး “ဂျန်စတိန်းဘက်” ၏ လက်ရာဖြစ်သည်။ သူ၏ “ဒေါသမာန်” (The Grapes of Wrath)၊ “တို့ပိုင်တဲ့မြေ” (Or Mice and Men) နှင့် “ပုလဲ” (The Pearl) စသော ဝတ္ထုများကဲ့သို့ပင် ပြောစမှတ်ပြု ရလောက်အောင် ထူးခြားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်သည်။ “ဒေါသမာန်” သည် စနစ်တစ်ခု၏ ပြောင်းလဲမှုနှင့် လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့မှုတို့ကြောင့် ဖရိုဖရဲပြိုကွဲကာ အခြေပျက်အနေပျက် ဖြစ်သွားရသော လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ ဘဝကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားလာအောင် ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ “လူမှုအနိဋ္ဌာရုံ” များ ကို မီးမောင်းထိုးပြထားသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်၏။

“တို့ပိုင်တဲ့မြေ” သည် လယ်ယာလုပ်သားဘဝမှ မြေမဲ့ယာမဲ့ဖြစ်ကာ အခြေအနေမဲ့သွားရသော လူနှစ်ယောက်၏ ထူးခြားသော သံယောဇဉ်နှင့် ကြေကွဲ ဖွယ်ရာ အဖြစ်ကို ခြယ်မှုန်းပြသထားသည့်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ “ပုလဲ” သည် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အဖိုးထိုက်တန်သည့် ပုလဲကြီးတစ်လုံးကို ရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများ ဖုံးလွှမ်းရိုက်ခတ်ကာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကြီးစွာ ဆင်းရဲသွားရရှာသည့် တံငါသည် မိသားစုတစ်ခု၏ ဒုက္ခ ကို ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထု “တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ” မှာမူ စပိန်၊ ရက်အင်ဒီးယန်း၊ မက္ကဆီကန် နှင့် ကော့ကေစီယန်လူမျိုး သွေးချင်းနှော၍ ပေါက်ဖွားလာသည့် “ပီဆာနိုး” (Paisanos) ဟု ခေါ်သော လူမျိုးစုတစ်စု၏ ဘဝကို ဖွဲ့ဆိုထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

(၅)

ဂျန်စတိန်းဘက်သည် မိခင်ကျောင်းဆရာမ၏ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမှုကြောင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက စာကောင်းပေကောင်းများ ဖတ်ခြင်းတွင် ဝါသနာထုံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်များကို ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်စိတ် ပြင်းပြခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ၏ မွေးရပ်ဇာတိ ဆလိုင်းနတ်စ်မြို့ အ ထက်တန်းကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားနေစဉ်ကတည်းက သူသည် ကျောင်းမဂ္ဂဇင်း ဌိ ဆောင်းပါးများ ရေးခဲ့သည်။ စတင်ဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ တွင်လည်း တက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ဝေသမျှ စာစောင်များနှင့်မဂ္ဂဇင်းများ၌ သိပ္ပံဆောင်း

ပါးများ၊ ကဗျာများနှင့် သရော်စာများကို အဆက်မပြတ် ရေးခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်မှ ထွက်၍ အပြင်လောကသို့ ရောက်သည့်အခါ ဂျွန်စတီနိုးဘက်သည် သူ့ကျောင်းသားဘဝက ရေးထားခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများကို ထုတ်ဝေနိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဤဝတ္ထုတိုများအပေါ် စိတ်ဝင်စားသည့် ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးမျှ မတွေ့။

ကံအားလျော်စွာ ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် သူ၏ “ရွှေဖလား” (Cup of Gold) အမည်ရှိ လုံးချင်းဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုမှာ သူတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက စတင်ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်၍ ခြောက်ကြိမ်တိတိ ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရေးသားထားသော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ ၁၇ ရာစုအတွင်းက ကျော်ကြားခဲ့သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပင်လယ်စားပြကြီး “ဟင်နရီမောဂန်” (Henry Morgan) (နောင်အခါတွင် ဂျပေကာကျွန်း၏ ဘုရင်ခံဖြစ်လာသူ) ၏ အကြောင်းကို နောက်ခံထား၍ ဇာတ်အိမ်တည်ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်မှု အများအပြားဖြင့် မွမ်းမံရေးဖွဲ့ထားသော ဤဝတ္ထုကို လူကြိုက်များလိမ့်မည်ဟု ဂျွန်စတီနိုးဘက်က မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူ့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာဘဲ စိတ်ဝင်စားသူ မရှိသလောက် အဖြစ်မျိုးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် “မသိမသာ ဘုရားသခင်သို့” (To A God Unknown) ဝတ္ထုနှင့် “ကောင်းကင်ဘုံမှ စားကျက်မြေများ” (The Pastures of Heaven) ဝတ္ထု ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုနှစ်အုပ်မှာလည်း ပရိသတ်မကြိုက်သဖြင့် အောင်မြင်မှုနှင့် ဝေးခဲ့ရပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူ၏ လေးအုပ်မြောက် ဖြစ်သော “တော်တိလာ ဖလက်တ်” သို့မဟုတ် “တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ” ဝတ္ထုစာမူသည် ထုတ်ဝေသူ မရှိတော့ဘဲ သူ့လက်ထဲ၌ သောင်တင်နေခဲ့ရလေတော့၏။

(၆)

ယင်းကဲ့သို့ သောင်မတင် ရေမကျ ဖြစ်နေခိုက်တွင် ဂျွန်စတီနိုးဘက်အား အထောက်အကူပြုသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ နယူးယောက်မြို့မှ အယ်ဒီတာ တစ်ဦးဖြစ်သော “မတ်စကယ်ကိုဗီစီ” သည် ရိုကာရိုမြို့သို့ အလည်သွားရ၏။ စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရာမှ ဂျွန်စတီနိုးဘက်၏ နောက်ပိုင်းထွက်သည့် ဝတ္ထုနှစ်အုပ်ကို တွေ့သည်။ အပျင်းပြေသဘောဖြင့် ဝယ်လာပြီး ဖတ်သည်။ ဖတ်ပြီးသောအခါ သူ့စိတ်တွင် ဂျွန်စတီနိုးဘက်အား အလားအလာရှိနေသည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟု မြင်လာသည်။

စာပေဝန်ဖန်ရေးဆရာ “ဝီလျံရိုးစိဘက်နက်” (William Rose Benet) က “တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ” မှ ဇာတ်ကောင်များသည် ကလေးဆိုးများနှင့် တူသည်။ သူတို့သည် မည်သည့်အရာကိုမှ အလေးအနက်မပြုကြ။ အံ့ရာရာတိုင်းကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားကြသည်။ သူတို့သည် ကိုယ်ကြိုက်သလိုနေပြီး ကိုယ်ကောင်းသည် ထင်ရာကို လုပ်နေကြသော “ပျော်ပျော်နေသေခဲ ဝါဒသမားများ” ဖြစ်ကြသည်။ ဤလူစုကိုပင်လျှင် ဂျန်စတိန်းဘက်က ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်၊ သနားကြင်နာစိတ်တို့ဖြင့် ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သူ၏ကရုဏာမကင်းသော သရော်မှုကလေးများကို သိမ်မွေ့စွာ ဖွဲ့ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ စာပေပညာရှင် “အလန်ထရက်ချ်တင်းဘာ့ဂ်နှင့် ဘင်ဂျာမင်ဒီမော့” (Alan Trachtenberg and Benjamin De Matt) တို့ကမူ “ဂျန်စတိန်းဘက်၏ တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာသည် ဇာတ်လမ်းကို အသားပေးသည့် ဝတ္ထုမဟုတ်၊ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို အလေးအနက်ပြုသည့် “စရိုက်ဖော်ဝတ္ထု” ဖြစ်သည်။ စရိုက်ဖော်ရင်းမှပင် ဘဝ၏အမြင်များကို သုံးသပ်တင်ပြသွားသည်ဖြစ်ရာ ယင်းသုံးသပ် တင်ပြချက်များကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်ကြဖို့ လိုပေသည်” ဟု ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။

(၇)

ဤဝတ္ထု “တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ” ကို မြန်မာပြန်စဉ်က ကျွန်တော့်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် “မဝံ့မရဲစိတ်” ကို အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤစာအုပ်ထွက်လာသည့်အခါ စာဖတ်ပရိသတ်က နှစ်သက်လက်ခံသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို နှစ်သက်လက်ခံကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုသံများကိုလည်း ကြားခဲ့ သိခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါ “ကိုယ့်စာဖတ် ပရိသတ်ပေါ်ကိုယ်မယုံကြည်သောစိတ်” ဝင်ခဲ့မိခြင်း၏ အပြစ်ကို ကျွန်တော်မြင်လာခဲ့ပါသည်။ ဤအပြစ်အတွက် စာဖတ်ပရိသတ်က ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၉၄ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၁၉ ရက်။

နိဒါန်း

ဤဝတ္ထုသည် ဒင်နီ၏အကြောင်း၊ ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများ အကြောင်းနှင့် ဒင်နီတို့အိမ်အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ထိုအရာသုံးခု မည်ကဲ့သို့ ပေါင်းစပ်ပြီး တစ်ခုတည်းဖြစ်သွားသည်ကို ဖော်ပြထားသော ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုထဲ၌ ဒင်နီ၏ အိမ်အကြောင်း ပြောသည့်အခါ သစ်သား အမိုး၊ သစ်သားအကာ၊ လွှာချင်းနှင့် ထုံးဖြူများ သုတ်ထားသော ကက်စတိုင်းလ် ဟု ခေါ်သည့်စပိန်တောနှင့်ဆီရိုင်းများ အုံလိုက်ကျင်းလိုက် ပေါက်ရောက်နေသော အဆောက်အအုံ တစ်ခုအကြောင်းကိုသာ ကွက်၍ ပြောနေခြင်းမဟုတ်။ ဒင်နီ၏ အိမ်အကြောင်း ပြောနေသည့်အခါ လူတစ်စုအကြောင်းကိုပါ ပြောနေခြင်း ဖြစ် သည်ဟု နားလည်ဖို့လိုသည်။ ထိုလူတစ်စုအတွင်း ပေါက်ဖွားလာသည့် သာယာမှု နှင့် ပျော်ရွှင်မှု၊ ကိုယ်ချင်းစာမှုနှင့် ကူညီရိုင်းပင်းမှု၊ နားလည်ရ ခက်လောက် အောင် နက်နဲလှသည့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများအကြောင်းကိုပါ ပြောနေခြင်းဖြစ် သည်ဟု နားလည်ဖို့လိုသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒင်နီ၏အိမ်သည် အင်္ဂလန် ပြည်ရှင် ဘုရင်အာသာညီလာခံကျင်းပရာနေရာနှင့်တူ၍ ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်း များသည် ထိုညီလာခံတွင် ပါဝင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည့် နိုက်ခေါ် သူရဲကောင်းများနှင့် တူကြသောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့ပြင်လည်း ဤဝတ္ထုသည် ထိုအုပ်စုကလေး မည်ကဲ့သို့ တည်ရှိလာသည်၊ လှပ၍ အမြော်အမြင်ရှိသော လူ့အဖွဲ့အစည်းလေးတစ်ရပ်အဖြစ် မည်ကဲ့သို့ ရှင်သန်လာသည်၊ မည်ကဲ့သို့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည် စသည်များကို ဖော်ပြထား သော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ ဤဝတ္ထုသည် ဒင်နီသူငယ်ချင်း၏ စွန့်စားခန်းများ၊

သူတို့လုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှုများ၊ သူတို့၏ အတွေးအခေါ်များနှင့် သူတို့၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုများကိုလည်း ဖော်ပြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဤဝတ္ထုသည် ထိုအုပ်စုကလေးအတွင်းရှိ နှစ်လိဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် အရာဟူသမျှ မည်ကဲ့သို့ ကွယ်ပျောက်သွားကြသည်ကိုလည်း ကောင်း၊ ဤအုပ်စုကလေး မည်ကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ မည်ကဲ့သို့ ပြိုကွဲပျက်စီး သွားရသည်ကိုလည်းကောင်း ပြောပြလေသည်။

ကာလိဖိုးနီးယား ပြည်နယ်၏ ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်နေရာရှိ မြို့ဟောင်း တစ်မြို့ဖြစ်သော မွန်ထရေးမြို့တွင် ဤအကြောင်းအရာများသည် လူသိများပြီး ထင်ရှားသောအရာများ ဖြစ်၏။ ထပ်တလဲလဲပြောနေကြသည့် အကြောင်းအရာ လည်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တခမ်းတနား ချဲ့ကား၍ပင် ပြောဆိုတတ်ကြ သည်။ တကယ်တော့ ဤဖြစ်စဉ်များကို ပေထက်အကွရာ တင်၍ မှတ်တမ်းတင် ထားပါက ကောင်းပေလိမ့်မည်။

သို့မှသာလျှင် နောင်အနာဂတ်ကာလတစ်ခုအတွင်း၌ ရှိလာမည့် ပညာရှင် များသည် ဤပုံပြင်ဝတ္ထုများကို ကြားကြသည့်အခါ အာသာဘုရင်၏ အကြောင်း၊ ရိုလန်၏ အကြောင်းနှင့် ရော်ဗင်ဟု၏အကြောင်း ပြောသည့်အခါ သုံးနှုန်းပြောဆို ကြသကဲ့သို့ ပြောဆိုခြင်း ပြုကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ ‘ဒင်နီဆိုတဲ့လူမရှိဘူး၊ ဒင်နီရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ ဒင်နီရဲ့ အိမ်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ ဒင်နီဆိုတာ စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်ဆင်းကိုးကွယ်နေတဲ့ နတ်တစ်ပါးပါ။ သူ့ရဲ့ ရည်ညွှန်းထားတဲ့ ရှေးဟောင်း အမှတ်အသားတွေပါ’ဟုလည်း ပြောကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအခါ ဤဖြစ်စဉ်သမိုင်းကို မှတ်တမ်းတင်ထား လိုက်ပြီဖြစ်ရာ ဤဖြစ်စဉ်များအပေါ်၌ စိတ်ချဉ်ပေါက်နေကြသော ပညာရှင်များ၏ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ သရော်သံ လှောင်သံများကို ကြားကြရတော့မည် မဟုတ်။

မွန်ထရေးမြို့သည် တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ ဆင်ခြေလျှောပေါ်၌ တည်ရှိ သည်။ သူ့အောက်ဘက် အနိမ့်ထဲတွင် ပြာသောပင်လယ်တွေရှိ၍ သူ့နောက်ဘက် တွင် မြင့်မားသော ထင်းရှူးပင်မည်းမည်းများဖြင့် ပြည့်နေသည့် တောအုပ်တစ်ခု ရှိသည်။ မြို့၏ အနိမ့်ပိုင်းများတွင် အမေရိကန်များ၊ အီတလီများ၊ ငါးဖမ်းလုပ် သားများနှင့် စည်သွတ်ဘူး စက်ရုံအလုပ်သမားများ နေထိုင်ကြသည်။ သို့သော် လည်း တောင်ကုန်းအပေါ်ဘက်ရှိ မြို့ဆင်ခြေဖုံးနှင့် တောအုပ်ထိတွေ့ဆက်စပ်နေ သော နေရာ၊ ကတ္တရာစေးနှင့် လုံးဝအထိအတွေ့ မရှိသော လမ်းများရှိရာနေရာနှင့် လမ်းထောင့်များတွင် လမ်းမီးတိုင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသော နေရာများ၌မူ မွန်ထရေး

မြို့၏ မြို့သူမြို့သားဟောင်းများ နေထိုင်လျက်ရှိကြလေသည်။ သူတို့သည် ရှေးအခါက ဝေလနယ်အတွင်း၌ ရှေးဟောင်းဘရိဘွန်လူမျိုးများ အခိုင်အမာ အခြေစိုက်ခဲ့ကြသည့်နည်းတူ ထိုနေရာများတွင် အခိုင်အမာ အခြေစိုက်၍ နေထိုင်လျက် ရှိကြ၏။ သူတို့ကား 'ပိဆာနီး' များ ပေတည်း။

သူတို့သည် ပေါင်းမြက်များ အလွန်ထူထပ်သော ခြံဝင်းများအတွင်းရှိ သစ်သား အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းများထဲ၌ နေကြသည်။ တောအုပ်အတွင်းမှ ထင်းရှူးပင်များသည် အိမ်ကြိုအိမ်ကြားများတွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြသည်။ ပိဆာနီးများသည် စီးပွားရေးဝါဒနှင့် ကင်းသူများ ဖြစ်၏။ အလွန်ရှုပ်ထွေးသော အမေရိကန် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း နည်းစနစ်များနှင့်လည်း လွတ်ကင်းနေသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့ထံတွင် ခိုးယူစရာပစ္စည်းလည်းမရှိ၊ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ် စရာ ဟူ၍လည်း ဘာမှမရှိ၊ အပေါင်ခံစရာပစ္စည်းလည်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိသဖြင့် ထိုစီးပွားရေးစနစ်သည် သူတို့လူစုကို အလွန်ပြင်းထန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်။

ပိဆာနီးတစ်ဦးဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။ သူသည်စပိန်၊ ရက်အင်ဒီးယန်း၊ မက္ကဆီကန်နှင့် ကော့ကေးဆီယန်းသွေးများ ရောနှောပေါင်းစပ်ထားသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ သို့မဟုတ် နှစ်ရာခန့်က ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်အတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ပိဆာနီး လေသံဖြင့်ပြော၍ စပိန်စကားကို လည်း ပိဆာနီး လေသံဖြင့်ပင် ပြောသည်။ သူ့ကို ဘာလူမျိုးလဲဟု အမေးခံရသည့် အခါ သူသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် စပိန်လူမျိုး စစ်စစ်ဖြစ်သည်ဟု ဒေါသတကြီး အဖြေပေးပြီး သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းကို ပင့်တင်ကာ အဖြူရောင်သမ်းနေသည့် သူ့လက်မောင်းအတွင်းသားနုကို ပြသည်။

ရွံ့စေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆေးတံတစ်ချောင်း၏ အရောင်ကဲ့သို့ အညိုရောင်သမ်းနေသည့် သူ၏ အသားရောင်သည် နေလောင်ဒဏ် ခံထားရကြောင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ သူသည် ပိဆာနီးတစ်ဦးဖြစ်၍ မွန်ထရေမြို့၏ အပေါ်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ 'တော်တီလာဖလက်' ဟု ခေါ်သော ရပ်ကွက် အတွင်း၌ နေထိုင်သည်။

ဒင်နီသည် ပိဆာနီး တစ်ဦးဖြစ်၍ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း ၌ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာရသူဖြစ်ရာ လူတိုင်းက သူ့ကို ခင်ကြသည်။ သို့သော် လည်း သူသည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်၏ ကလေးများထဲမှ ကလေးတစ်ဦး

မျှသာ ဖြစ်၏။ အခြားကလေးများနှင့် မတူအောင် တစ်မူထူးခြားသည့် ကလေး တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပေ။ သူသည် ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လူတိုင်းလိုလိုနှင့် သွေးသား တော်စပ်မှုကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခု ကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်မှုရှိနေသူ ဖြစ်၏။

တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ အိမ်ငယ်နှစ်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်နေသော သူ့အဘိုးသည် အရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ရုံမျှမက သူ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအတွက် အများ၏ လေးစားမှုကို ခံယူနေရသူလည်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ တစ်နေ့တခြား ကြီးပြင်းလာနေသော ဒင်နီသည် သစ်တောထဲသွား၍ အိပ်နေခြင်း၊ နွားခြံကြီးများထဲဝင်၍ အလုပ်လုပ်နေခြင်း၊ မပေးလိုမကမ်းလိုသူများ ထံမှ သူ့အတွက် အစားအစာနှင့် ဝိုင်အရက်များ လုယူခြင်း စသည်များကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လုပ်နေခဲ့ပါမူ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေခြင်းများသည် သူ့တွင် အလွန်ဩဇာညောင်းသော ဆွေမျိုးညာတိများရှိ၍ မဟုတ်ပေ။ ဒင်နီသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးညက်ညက်၊ အသားမည်းမည်း၊ အရပ်ပုသော်လည်း တက်တက်ကြွကြွရှိသည်။ သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် သူ့ခြေထောက်များ သည် မြင်းတစ်ကောင်၏ ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ အကွေးများအတိုင်း ကွေးလာနိုင်သည် အထိ ခွင်လာခဲ့လေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဒင်နီအသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ဂျာမနီနှင့် စစ်ဖြစ်ပြီဟူသော ကြေညာချက် ထွက်လာသည်။ စစ်သတင်းကို ကြားသိရသောအချိန်တွင် ဒင်နီနှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်းပီလွန် (ပီလွန်သည်ဘွတ်ဖီနပ် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းပြုတ်၍ ယောင်သုံးဆယ်ဖြစ်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။) တို့သည် ဝိုင်နှစ်ဂါလန်ပုလင်းများဖြင့် သောက်ပွဲကြီး ကျင်းပနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ကုန်တင်ကုန်ချ အထမ်းသမားကောင်ကြီး ဂျိုးသည် ထင်းရှူးပင်များကြားမှ တလျှပ်လျှပ်ထွက်နေသော ပုလင်းအရောင်များကို မြင်သည်။ ထိုအခါ သူသည် ဒင်နီနှင့် ပီလွန်တို့ထံ ရောက်လာပြီး အရက်ဝင်သောက်လေသည်။

ပုလင်းများထဲ၌ အရက်အတော်များများ လျော့လာသည်နှင့်အမျှ နိုင်ငံချစ် စိတ်သည် လူသုံးဦး၏ ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဝိုင်အရက်တစ်စက် မျှ မကျန်တော့သည်အခါတွင် သူတို့သုံးဦးသည် သူတို့၏ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်နှင့် သူတို့တစ်ဦးချင်းစီ၏ လုံခြုံမှုအတွက် လက်မောင်းချင်းချိတ်ကာ တောင်ကုန်း ပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီး မွန်ထရေးမြို့တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

စစ်သား စုဆောင်းရေး စခန်းတစ်ခုရှေ့အရောက်တွင် သူတို့သည် အမေ ရိုကန်နိုင်ငံတော်ကြီး အခွန်ရှည်ပါစေဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်၍ ဆုတောင်း ပြီး ဂျာမနီနိုင်ငံကို အရေဆုတ်ပစ်မည်ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ကြွေးကြော်ကြသည်။ သူတို့သည် ဂျာမန်အင်ပါယာကြီးကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကျိန်ဆဲကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့၏ အသံများကြောင့် စစ်သားစုဆောင်းရေးစခန်းမှ တပ်ကြပ်ကြီးသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာပြီး ယူနီဖောင်းကို ကသုတ်ကရက် ဝတ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ဆူဆူညံညံလုပ်နေကြသော သူတို့လူစုကို ငြိမ်ဆိတ်သွားအောင်လုပ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို တပ်သားများအဖြစ် လက်ခံ စာရင်းသွင်းရန် သူ့ခုံတွင် ထိုင်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက သူတို့ကို သူ့ခုံရှေ့၌ တန်းစီ၍ ရပ်ခိုင်းသည်။ သူတို့ သည် အရက်သောက်လွန်း၍ ကာယိန္ဒြေပျက်ခြင်း ရှိမရှိဟူသော စစ်ဆေးချက်မှ တစ်ပါး အခြားစစ်ဆေးချက်ဟူသမျှကို အောင်မြင်ကြသည်။ ထို့နောက်တပ်ကြပ် ကြီးက ပီလွန်ကိုစတင်၍ မေးခွန်းများမေးသည်။

“မင်း ဘယ်တပ်ကို ဝင်ချင်သလဲ”

“ကျုပ်ကတော့ နေရာမရွေးဘူး” ဟု ပီလွန်က ခပ်ပျော်ပျော်လေသံဖြင့် ဖြေသည်။

“ငါတို့ကတော့ မင်းလိုကောင်မျိုးတွေကို ခြေလျင်တပ်အတွက် လိုနေတယ် ကွ” ဤသို့ဖြင့် ပီလွန်သည် ခြေလျင်တပ်သားအဖြစ် စာရင်းသွင်းခံရသည်။

ထို့နောက် တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ့မျက်နှာကို ကောင်ကြီးဂျိုးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ဂျိုးမှာ အမူးပြေစပြုနေပြီ။ “မင်းကကော ဘယ်သွားချင်သလဲ”။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်တယ်” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက စိတ်မချမ်းမြေ့သံ ဖြင့် ပြောသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့ကိုလည်း ခြေလျင်တပ်မှာပင် စာရင်းသွင်းလိုက်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် မတ်တတ်ကြီး အိပ်ပျော်နေသော ဒင်နီနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ “ကဲ မင်းကကော ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“ဟာ”

“ငါ မေးနေတယ်၊ ဘယ်တပ် ကြိုက်သလဲလို့”

“ဘာတပ်လဲ”

“မင်း ဘာလုပ်တတ်သလဲ”

“ကျုပ်လား၊ ကျုပ်ဘာမဆို လုပ်တတ်တယ်”

“မင်း အရင်က ဘာလုပ်ဖူးသလဲ”

“ကျုပ်လား ကျုပ်က လားရေဆုတ်တဲ့ ကောင်ပဲ”

“အိုး... ဟုတ်လား၊ မင်း လားဘယ်နှစ်ကောင်လောက် ထိန်းနိုင်မလဲ”

ဒင်နီက အလွန်ဂရုမစိုက်သည့် အမူအရာဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်း
လိုက်သည်။ “ခင်ဗျားမှာ လားဘယ်နှစ်ကောင် ရှိလဲ”

“သုံးသောင်းလောက် ရှိတယ်” ဟု တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောသည်။

ဒင်နီက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ယမ်းလိုက်ပြီး “သူတို့ကို ကြိုးနဲ့ချည်
လိုက်ဗျာ” ဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် စစ်ကြီးဖြစ်ပွားနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဒင်နီသည်
တက္ကဆတ်ပြည်နယ်သို့ သွားကာ လားများကို ကျောင်းနေရ၏။ ပီလွန်ကတော့
ခြေလျင်တပ်နှင့်အတူ အိုရီးဂွန်ပြည်နယ်အတွင်း၌ လှည့်လည်သွားနေရပြီး
ကောင်ကြီးဂျိုးကတော့ ထောင်ကျသွားလေသည်။

mgyc.com

mgyc.com

ဒင်နီ စစ်ပွဲမှပြန်လာခြင်း၊ သူ့အမွေစား အမွေခံတစ်ဦး
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းနှင့် အားကိုးရာမဲ့များအား
ကာကွယ်ရန် သစ္စာပြုခြင်း

ဒင်နီစစ်တပ်မှ ထွက်၍ အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ သူသည် အမွေစား အမွေခံ
တစ်ဦးဖြစ်နေပြီး ပစ္စည်းပိုင်ရှင်တစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
သူ့အဘိုးသည် ဒင်နီအတွက် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ အိမ်ငယ်
နှစ်လုံးထားကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုသတင်းကိုကြားရသောအခါ ဒင်နီသည် ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ဘဝဖြင့် ပစ္စည်း
ထိန်းရမည့် တာဝန်အတွက် ရင်လေးလျက်ရှိသည်။ သူသည် သူ့ပစ္စည်းကိုသွား၍
မကြည့်သေးမီ ဝိုင်တစ်ဂါလန်ဝယ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကုန်အောင်သောက်
သည်။ ထိုအခါ စိတ်ထဲတွင် လေးနေသော တာဝန်ကြီးသည် သူ့ထံမှ ထွက်
ပြေးပြီး သူ၏ အလွန်ဆိုးရွားသော စိတ်ရိုင်းစိတ်မိုက်များသည် အပြင်သို့
အန်ထွက်လာကြသည်။ သူသည် သံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။ အယ်လ်ဗာရေးနီး
လမ်းပေါ်ရှိ ဘီလီယံကံခုံထဲမှ ကုလားထိုင်တချို့ကို ကိုင်ပေါက်ကာ ချိုးပစ်သည်။
တစ်ခဏမျှသာကြာပြီး သူ့ဘက်က အနိုင်ရသော ရန်ပုံနှစ်ပွဲဆက်တိုက်ဖြစ်သည်။
ဒင်နီကို ဂရုစိုက်သူ တစ်ဦးမျှမရှိ။ နောက်ဆုံးတွင် လေးကိုင်းသဖွယ် ခွင်နေသော
သူ့ခြေထောက်များသည် လေးကွက်သိုင်းနင်းကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သယ်ဆောင်ပြီး
သင်္ဘောဆိပ်ဘက်ရှိ ဆိပ်ခံတံကားဆီသို့ ပို့ပေးသည်။ ယခုလို နံနက်စောစောစီးစီး
ဆိုလျှင် အီတလီလူမျိုး ငါးဖမ်းလုပ်သားများသည် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ရန်
ရာဘာရှူးဖိနပ်ကြီးများကို စီး၍ သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြလေသည်။

လူမျိုးရေး မုန်းတီးမှုသည် ဒင်နီ၏ ကောင်းသောစိတ်ကို လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်
သည်။ သူသည် ငါးဖမ်းလုပ်သားများအား အခြောက်တိုက် ကြိမ်းမောင်းကာ

ရန်စသည်။ “မိမစစ် ဖမစစ်တဲ့ စစ္စလီကောင်တွေ” ဟုလှမ်းအော်သည်။ “ထောင်ကျွန်းက အောက်တန်းစားတွေ၊ ခွေးတွေကမွေးတဲ့ ခွေးတွေရဲ့ ခွေးသားတွေ” ဟု ခေါ်သည်။ သူ့နှာခေါင်းကို လက်မနှင့် တွန်းလိုက်ပြီး ခါးကို ကော့ကော့ပြသည်။ ငါးဖမ်းလုပ်သားများက သူ့ကိုကြည့်၍ ပြုံးဖြူလုပ်နေကြသည်။ လက်တွင်းမှ လှော်တက်များကို ပြောင်း၍ကိုင်လိုက်ကြပြီး “ဟယ်လို ဒင်နီ၊ မင်းဘယ်တုန်းက အိမ်ပြန်ရောက်သလဲ၊ ကနေ့ည အလည်လာခဲ့ပါလား၊ ငါတို့မှာ ဝိုင်အရက်တစ်မျိုး ရှိတယ်ကွ”

ဒင်နီသည် ပို၍စော်ကားမော်ကား ပြုလာသည်။ သူသည် သံကုန်ဟစ်၍ ယုတ်ယုတ်မာမာ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း ပြုသည်။

သူတို့ကတော့ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ “သွားတော့မယ်ဟေ့ ဒင်နီ၊ ညကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့” သူတို့သည် လှေငယ်များထဲသို့ ဆင်းကာ အင်ဂျင်စက်ကို နှိုးကြသည်။ ပြီးတော့ ပင်လယ်တွင်းသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထွက်သွားကြလေသည်။

ဒင်နီသည် အစော်ကား ခံရသလိုဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ သူသည် အယ်လ်ဗာရေးဒိုးလမ်းမအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာသည်။ လျှောက်လာနေရင်း တွေ့သမျှ ပြတင်းပေါက်မှန်များကို ခွဲလာသည်။ ဒုတိယလမ်းထဲ အရောက်တွင် ပုလိပ်တစ်ယောက်က သူ့ကိုဆွဲသည်။ ဥပဒေကို အလွန်အမင်း ရိုသေလေးစားသော စိတ်ကြောင့် ဒင်နီသည် ပုလိပ်ခေါ်ရာသို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်ပါသွားသည်။ အကယ်၍သာ ပူပူနွေးနွေး တပ်ထွက်တစ်ယောက်သာ မဟုတ်ခဲ့ပါမူ ထောင်ဒဏ်ခြောက်လတိတိ အပြစ်ပေးခံရမည် ဖြစ်၏။

ယခုမူ တပ်ထွက် ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်နေသဖြင့် တရားသူကြီးက ထောင်ဒဏ်ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်မျှသာ အပြစ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒင်နီသည် မွန်ထရေးမြို့တော် အကျဉ်းထောင်ထဲရှိ ခုတင်လေးတစ်လုံးပေါ်၌ တစ်လကြာမျှ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူသည် ယောင်ခံရုံများပေါ်၌ ညစ်တီးညစ်ပတ်ပုံများ ရေးဆွဲနေတတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူ သူ၏ စစ်သားဘဝကို ပြန်တွေးနေတတ်သည်။

မြို့တော်ထောင်အတွင်းရှိ အချုပ်ခန်းလေးထဲ၌ နေရသော ဒင်နီအဖို့ အချိန်တွေကုန်ခဲ့လှသည်။ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ မကြာမကြာဆိုသလို အရက်မူးသမား တစ်ယောက်တလေ တစ်ညတာမျှ ရောက်လာတတ်သော်လည်း အများအားဖြင့်မူ မွန်ထရေးမြို့အတွင်း၌ ရာဇဝတ်မှုများ မရှိတော့သည့်နယ်

အကျဉ်းသားသစ်ဟူ၍ တစ်ဦးတလေမျှ ရောက်မလာသဖြင့် ဒင်နီခမျာ အထီးကျန် ဖြစ်နေရရှာသည်။

ပထမရောက်စတွင် ကြမ်းပိုးများက သူ့ကို အနှောင့်အယှက် ပြုခဲ့ကြ၏။ သို့သော်လည်း ကြမ်းပိုးများက သူ့အရသာကို ကောင်းစွာ သိသွားပြီး သူကလည်း သူတို့၏ ကိုက်ခဲမှုများကို မမြို့တော့သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ သူတို့သည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတွဲ၍ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဒင်နီသည် သရော်လှောင်ပြောင်သော နည်းတစ်ခုကို တီထွင်၍ ကစားပြန်သည်။ သူသည် ကြမ်းပိုးကြီးကြီး တစ်ကောင်ကို ဖမ်းကာ နံရံတွင် ကပ်၍ ဖိသတ်လိုက်ပြီး ခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့် ကြမ်းပိုးအသေကောင်ကို ပတ်၍ စက်ဝိုင်းတစ်ခု ဆွဲသည်။ ပြီးတော့ “မြို့တော်ဝန် ကလောက်” ဟု အမည်ပေးသည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပိုး တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဖမ်းကာ မြို့တော်မြူနီစပယ် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်များ၏ နာမည်များကို ပေးသည်။

မကြာမီမှာပင် နံရံတစ်ခုပေါ်၌ ဖိသတ်ပြီး ကပ်ထားသော ကြမ်းပိုးအသေကောင်များဖြင့် ပြည့်လာသည်။ ကြမ်းပိုးတစ်ကောင်ချင်းစီကို မြို့ထဲမှ အရာရှိကြီးများနှင့် သူဌေးကြီးများ၏ အမည်ပေးသည်။ သူသည် ထိုကြမ်းပိုးအသေကောင်များတွင် နားရွက်များနှင့် အမြီးများ ဆွဲပေးသည်။ နှာခေါင်းကြီးများနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးများ တပ်ပေးသည်။

ဒင်နီလုပ်နေပုံကြောင့် ထောင်စောင့်တီတိုးရပ်ဖ်မှာ များစွာစိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ရ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ဒင်နီကို အပြစ်ရှာခြင်းမပြု၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒင်နီသည် ရပ်ရွာအေးချမ်းရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးအတွက် သူ့ကို ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးခဲ့သော တရားသူကြီးနှင့် သူ့ကို ဖမ်းဆီး အရေးယူခဲ့သည့် ပုလိပ်အဖွဲ့တို့ကို သရော်ခြင်း၊ ရှုတ်ချခြင်း မပြုသောကြောင့်ပေတည်း။ တကယ်တော့ ဒင်နီသည် ဥပဒေကို အလွန်ရိုသေသောစိတ်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ညတွင် ထောင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ အထီးကျန်နိုင်လျက်ရှိသည်။ တီတိုးရပ်ဖ်သည် ဝိုင်နှစ်လုံးဆွဲကာ ဒင်နီ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် သူသည် နောက်ထပ်ဝိုင်ထပ်ယူရန် အပြင်သို့ ထွက်ပြန်၏။ ထိုအခါ ဒင်နီသည် သူနှင့်အတူ လိုက်သွားလေသည်။ ထောင်သည် တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ကာ ငြိငွေဖွယ်ရာ ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့ အရက်ဝယ်ရန် သွားသည့် တော်ရဲလီ၏ ဆိုင်ထဲမှာပင် ထိုင်၍ သောက်

ကြရာ ဆိုင်ရှင်တော်ရဲလီးက ကန်ထုတ်လိုက်သည့် အချိန်ကျမှ အသောက်ရပ်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ဒင်နီသည် သူနှင့်အတူ ထင်းရှူးတောအတွင်းသို့ ဝင်ကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ တီတိုးရပ်ဖဲကတော့ ထောင်သို့ ဒယီးဒယိုင် ပြန်သွားပြီး ဒင်နီထောင်မှထွက်ပြေးပြီဟု သတင်းပို့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့လယ် မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် နေရောင်ထိုး၍ နီးလာသော ဒင်နီသည် လိုက်လံဖမ်းဆီးသူများလက်မှ လွှဲမြောက်ရန် တစ်နေရာရာသို့သွား၍ တစ်နေ့လုံး ပုန်းနေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူသည် အိပ်နေသောနေရာမှ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး ချုံများနောက်တွင် ဝင်ပုန်းသည်။ မုဆိုးလိုက်ခံနေရသည့် မြေခွေးတစ်ကောင်သဖွယ် ချုံများထဲမှ အပြင်သို့ ချောင်း၍ ချောင်း၍ ကြည့်နေသည်။ ညမိုးချုပ်သောအခါ သူသည် ချုံများနောက်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး သူ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်ကို လုပ်သည်။

ဒင်နီ၏ လုပ်ငန်းမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်၏။ သူသည် စားသောက်ဆိုင်၏ နောက်ဖေးပေါက်သို့ သွား၍ “ကျုပ်ခွေးကျွေးဖို့ ပေါင်မုန့် ကျန်ကလေးများ မရှိဘူးလား” ဟု သူက ထမင်းချက်ကို မေးသည်။ အလိမ်ခံလွယ်သော ထမင်းချက် အစားအစာများ ထုပ်နေခိုက်တွင် ဒင်နီသည် ဝက်ပေါင်ခြောက်နှစ်ခု၊ ကြက်ဥက လေးလုံး၊ သိုးသားစင်းကော လက်တစ်ဆုပ်စာနှင့် ယင်ရိုက်တံတစ်ချောင်းကို ခိုးယူပြီးခဲ့လေပြီ။

“နောက် ကြိုတဲ့အခါကျတော့ ပိုက်ဆံပေးပါမယ်” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

“ဒီအစအန အကြွင်းအကျန်တွေ အတွက် ပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားမယူလည်း ကျွန်တော်က လွင့်ပစ်မှာပဲဟာ”

ထိုအခါ ဒင်နီသည် သူကျူးလွန်ထားသော ခိုးမှုအတွက် အတော်ကြီးစိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ အကယ်၍သာ ပစ္စည်းရှင်များက အပေါ်ယံကြည့်ပြီး ယခုကဲ့သို့ လွင့်ပစ်မည့် ပစ္စည်းများဟု ယူဆကြမည်ဆိုပါက သူ့တွင်အပြစ်မဖြစ်နိုင်။ သူသည် တော်ရဲလီး၏ ဆိုင်သို့သွားပြီး သူ့ခိုးလာသည့် ကြက်ဥလေးလုံး၊ သိုးသားစင်းကောနှင့် ယင်ရိုက်တံများကို သူ့အတွက် လိုအပ်နေသည့် ပစ္စည်းများနှင့် အလဲအလှယ်လုပ်သည်။ ထို့နောက် ညစာချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် တောအုပ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ညသည် မှောင်မိုက်ကာ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလျက် ရှိ၏။ ဆီးနှင်းများသည် ဇာပဝါ ပါးပါးများဖြင့် လွှမ်းခြုံကာဆီးပေးထားသည့်နှယ် မွန်ထရေးမြို့ဆင်ခြေ

ဖုံးနှင့် နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ထားသော ထင်းရှူးပင် မည်းမည်းများကြားတွင် ကျရောက် ပိတ်ဖုံးလျက် ရှိကြလေသည်။

ဒင်နီသည် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ တောအုပ်၏ အကာအကွယ်အောက် သို့ အမြန်ဆုံး ရောက်လိုစေဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလျက် ရှိ၏။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ သူ့လိုပင် တက်သုတ်ရိုက်၍ သွားနေသော လူသဏ္ဍာန်တစ်ခု ကို သူသတိထားမိသည်။ ထိုပုံသဏ္ဍာန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသော အခါ သုတ်သီးသုတ်ပျာ သွားနေသူမှာ သူ့သူငယ်ချင်း ပီလွန်ဖြစ်နေသည်ကို သိလာသည်။ တကယ်တော့ ဒင်နီသည် ရက်ရောသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ သို့ သော်လည်း သူသည် ဝက်ပေါင်ခြောက် နှစ်ခုနှင့် ပေါင်မုန့်အစအန တစ်ထုပ်မှ တစ်ပါး အခြားအစားအစာများကို ရောင်းပစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

‘ပီလွန်ကို မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီး ကျော်သွားမယ်’ ဟု ဒင်နီက ဆုံးဖြတ် သည်။ ‘သူ လျှောက်သွားနေပုံကတော့ ကြက်ဆင်သားကြော် အဝအလံစားထား ရတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပါလား’

ထို့နောက် ချက်ချင်း ထူးခြားမှုတစ်ခုကို သူသတိထားမိသည်။ ပီလွန်သည် ကုတ်အင်္ကျီများကို စုဆွဲပြီး သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ဖုံးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ဟေ့ ပီလွန် သူငယ်ချင်း’ ဒင်နီက အော်၍နှုတ်ဆက်သည်။

ပီလွန်က သုတ်ခြေတင် ပြေးသည်။ ဒင်နီက နောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်သည်။ ‘ဟေ့ကောင် ပီလွန် သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်သွားမှာမို့ဒီလောက်အပြေး အလွှား သွားနေတာလဲကွ’

မလွတ်နိုင်မှန်း သိသွားသောအခါ ပီလွန်သည် ဆက်မပြေးတော့ဘဲ ရပ်စောင့်နေသည်။ ဒင်နီသည် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပီလွန်အနီးသို့ ရောက်သွား သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အသံက စိတ်အားထက်သန် တက်ကြွသော လေသံ ပင် ဖြစ်သည်။

‘ငါ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ သူငယ်ချင်းရ၊ ဟောဒီမှာ မြင်လား၊ ကြည့်စမ်း၊ ဘုရားသခင်က ပေးသနားလိုက်တဲ့ ဝက်သားကြော်နှစ်တုံးနဲ့ ပေါင်မုန့်ချိုချိုလေး နှစ်အိတ်၊ ငါ့မှာရှိတာလေးကို တို့နှစ်ယောက် ဝေမျှစားကြ ရအောင်’

ပီလွန်က သူ့ပခုံးများကို တွန့်သည်။ ‘အေး မင်းပြောတာ ကောင်းသား ပဲ’ဟု ရေရွတ်သည်။ သူတို့သည် အတူတွဲ၍ တောအုပ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ပီလွန်သည် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို မဝေခွဲနိုင်သည့် ပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး

သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ ‘ဒင်နီ’ ဟု စိတ်ထိခိုက်နေသဖြင့် စကားစသည်။ ‘ငါ့ ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှာ ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း ဝှက်ပြီး ယူလာ တယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဟင်’

‘ဘရန်ဒီ ဟုတ်လား’ ဒင်နီက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရေရွတ်သည်။ ‘မင်းမှာ ဘရန်ဒီရှိသလား၊ ဪ... ဒါဆိုရင် နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ မင်း အမေကြီးဖို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု အလွန်ရိုးသား ဖြူစင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဒါမှမဟုတ်လည်း ငါတို့ဘုရားသခင် နောက်တစ်ကြိမ်လာတဲ့ အခါ မှာ ဧည့်ခံဖို့အတွက် မင်းသိမ်းထားတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေမပေါ့၊ ငါဘယ်သူလဲ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းမှာ ဘရန်ဒီပုလင်း ရှိတယ်ဆိုတာ ငါတကယ် မသိ ပါဘူးကွာ၊ ပြီးတော့လည်း ငါရေမငတ်ပါဘူး ဒီဘရန်ဒီပုလင်းကို ငါက လက်ဖျား နဲ့တောင် မတို့ပါဘူး ယုံပါ၊ ငါ့မှာရှိတဲ့ ဝက်သားကြော်ကို အတူတူစားကြဖို့ ငါက ဖိတ်ပါတယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် ဘရန်ဒီပုလင်းကတော့ မင်းပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပဲ’

ပီလွန်က လေသံခပ်ပြင်းပြင်းဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒီမယ်ဒင်နီ၊ ငါ့ဘရန် ဒီကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် အညီအမျှသောက်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ အတူ တူသောက်ကြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ တစ်ပုလင်းလုံးမင်းတစ်ယောက်တည်း သောက် မပစ်အောင် စောင့်ကြည့်မယ့် တာဝန်ကတော့ ငါ့မှာရှိလိမ့်မယ်’

ဒင်နီသည် ဘရန်ဒီပုလင်းအကြောင်းကို လုံးဝစကားစပ်၍ မပြောတော့ပေ။ ‘ဟေ့ ဟောဒီနေရာလေးက ရှင်းတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကို ငါက ဟင်းချက်မယ်၊ ဒီအိတ်ငဲက သကြားပေါင်မုန့်ကို မင်းက မီးကင်။ မင်းရဲ့ ဘရန် ဒီပုလင်းကိုတော့ ဟောဒီမှာ ချထားပေါ့ ပီလွန်ရာ၊ ဒီနေရာဟာ အကောင်ဆုံး နေရာပဲ၊ တို့နှစ်ယောက်လုံး မြင်နိုင်တဲ့ နေရာကွ’

သူတို့သည် မီးတစ်ဖို မွှေးလိုက်ကြပြီး ဝက်ပေါင်ခြောက်များကို မီးကင်ကြ သည်။ မလတ်ဆတ်တော့သည့် ပေါင်မုန့်ကို စားကြသည်။ ပုလင်းထဲမှ ဘရန်ဒီ သည် လျင်မြန်စွာ လျော့လာသည်။ စားပြီးကြသောအခါ သူတို့သည် မီးဖိုနားသို့ တိုးဝှေ့၍ ထိုင်ကြကာ ဝတ်ရည်စုပ်နေသော ပျားများသဖွယ် ပုလင်းထဲမှ ဘရန်ဒီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်ကြသည်။ ဆီးနှင်းများသည် သူတို့အပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲကျဆင်းလျက်ရှိရာ သူတို့ကုတ်အင်္ကျီများမှာ ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိ၏။ သူတို့၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ ထင်းရှူးပင်များကြားမှ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံနှင့် ညည်းညူလျက်ရှိလေသည်။

တစ်ခဏမျှအကြာတွင် အထီးကျန်နိုင်လှသော စိတ်သည် ဒင်နီနှင့် ပီလွန်

တို့အပေါ် ကျရောက်လာသည်။ ဒင်နီသည် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သော သူငယ်ချင်းများ အကြောင်းကို တွေးနေသည်။

‘အာသာမော်ရဲတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’ ဒင်နီက သူ့လက်ဖဝါးများကို လှန်လိုက်ပြီး လက်များကို ရှေ့သို့ဆန့်၍ မေးသည်။ ‘ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲမှာ သေသွားခဲ့ပြီ’ ဟု လက်ဖဝါးများကို မှောက်လိုက်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့် လက်များကိုပြန်ချကာ သူ့မေးခွန်း သူပြန်ဖြေသည်။ ‘သူသေရတာ သူ့နိုင်ငံအတွက် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာသွားပြီး သေရတယ်။ သူနဲ့ မသိတဲ့ သူစိမ်းတစ်ရံဆံတွေက သူ့မြေပုံနားမှာ လမ်းလျှောက်နေကြမှာပဲ။ သူတို့ကတော့ အဲဒီနေရာက မြေကြီးထဲမှာ အာသာမော်ရဲတစ်ယောက် လဲလျောင်းနေတာ ဘယ်သိကြမလဲ’ သူသည် လက်များကို ပြန်၍ မြှောက်လိုက်ပြန်သည်။ ‘ငါတို့သူငယ်ချင်းကောင်း မက်ဘလိုကော ဘယ်ရောက်နေလဲ’

‘ထောင်ထဲမှာ’ ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ ‘မက်ဘလိုက ငန်းတစ်ကောင် ခိုးလာပြီး ချုံတောထဲဝင်ပုန်းနေတယ်။ ငန်းက သူ့ကိုဆိတ်တော့ မက်ဘလိုက လန့်အော်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ကို ဖမ်းမိသွားရော၊ အခုတော့ ထောင်ထဲရောက်သွားပြီး ခြောက်လနေရမယ်’

ဒင်နီက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ပြောနေသည့်အကြောင်းအရာကို ပြောင်းသည်။ အမှန်တော့ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း လျှောက်ပြောနေခြင်းမှာ အထီးကျန် နိုင်လွန်း၍ ပြောစရာမရှိ ပြောစရာရှာပြီး ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အထီးကျန်နိုင်မှုသည် ယခုအထိ ပျောက်မသွား။ သူသည် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရှာပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူက ‘တို့များ ဒီမှာလာပြီး ထိုင်နေကြတယ်’ ဟု စကား စလေသည်။

‘ကြေကွဲသော နှလုံးသားနဲ့ကွယ်’ ဟု ပီလွန်က နဘေသံဖြင့် ဒင်နီ၏ စကားကို ဆက်ပေးသည်။

‘လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒါကဗျာတစ်ပုဒ်မှ မဟုတ်ဘဲ’ ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ ‘ငါတို့က ဒီမှာလာပြီး ထိုင်နေကြတယ်၊ အိမ်ခြေယာမဲ့ ဖြစ်နေလို့။ ငါတို့ဟာ ငါတို့ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်ခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ ငါတို့ခေါင်းပေါ်မှာ အမိုးတောင် မရှိဘူး။’

‘အံ့မယ်... ဘယ်တုန်းကများ ငါတို့ခေါင်းပေါ်မှာ အမိုးရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ ကွာ’ ဟု ပီလွန်က လှမ်းပြောသည်။

ဒင်နီက ဘရန်ဒီပုလင်းကို မော့သည်။ ပီလွန်က သူ့တံတောင်ကို တို့၍ သတိပေးပြီး ပုလင်းကို သူ့လက်ထဲမှ ဆွဲယူကာမှပင် အမော့ရပ်သည်။

‘ဒီအဖြစ်ကြောင့် ဖာအိမ်နှစ်အိမ်ပိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ငါသတိရ မိတယ်’ ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့ပါးစပ်သည် ဟသွားသည်။ ‘ပီလွန်’ ဟု ထအော်သည်။ ‘ဟေ့ ပီလွန်၊ ဝဝကစ်ကစ် ဘဲကလေးတစ်ကောင်နဲ့ တူတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ မေ့နေလိုက်တာကွာ၊ ငါအမွေစားအမွေခံတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဟေ့၊ ငါ အိမ်နှစ်လုံးတောင်ပိုင်နေပြီ သိလား’

‘ဖာအိမ်တွေလား’ ဟု ပီလွန်က မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် မေးသည်။ ‘မင်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အမူးသမား လူညာတစ်ယောက်ပဲ’ ဟု ဆက်ပြောသည်။

‘မဟုတ်ဘူး ပီလွန်၊ ငါအမှန်ပြောတာ၊ ငါ့အဘိုး သေသွားပြီ၊ ငါက အဲဒီအဘိုးရဲ့ အမွေခံဖြစ်လာတာ၊ ငါက သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးမြေးလေကွာ’

‘မင်းက တစ်ဦးတည်းသော မြေးလား’ ဟု လက်တွေ့သမား ပီလွန်က ပြောသည်။ ‘အဲဒီအိမ်နှစ်လုံးက ဘယ်မှာလဲ’

‘တော်တီလာဖလက်ရပ်ကွက်ထဲက အဘိုးရဲ့ အိမ်ကို မင်းသိတယ်မဟုတ် လား ပီလွန်’

‘ဒီမွန်ထရေးမြို့မှာလား’

‘ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ ဟောဒီတော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်ထဲမှာပေါ့ဟ’

‘အဲဒီအိမ်နှစ်လုံးက ကောင်းကော ကောင်းသေးရဲ့လား’

ဒင်နီသည် စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသဖြင့် အမောတကော ဖြစ်နေသည်။

‘ငါလည်း မသိသေးဘူးကွ၊ သူတို့ကို ငါပိုင်တာတောင် မေ့နေတာ’

ပီလွန်သည် နှုတ်ဆိတ်သွားကာ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် တွေးနေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပူဆွေးသောကရောက်ခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ သူသည် ထင်းရှူးသား လက်တစ်ဆုပ်စာကိုယူ၍ မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။ တဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော မီးတောက်များကို ပြန်ငြိမ်းသွားသည်အထိ ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူသည် သောကမဂင်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဒင်နီ ၏ မျက်နှာကို အချိန်အတော်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်း ကြီးတစ်ချက်ချသည်။ ‘အခုတော့ ပြီးသွားပါပြီပေါ့ကွာ’ ဟု ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘အခုတော့ ပျော်စရာအချိန်တွေဟာ ကုန်ဆုံးသွားပြီပေါ့၊ မင်းရဲ့သူငယ် ချင်းတွေကတော့ ဝမ်းနည်းကြမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ဝမ်းနည်းမှုထဲက ဘာတစ်ခုမှ ထွက်လာမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး’

ဒင်နီက လက်ထဲမှ ဘရန်ဒီပုလင်းကို ချထားလိုက်သဖြင့် ပီလွန်က ကောက်ယူပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

‘နေပါဦး၊ ပြီးသွားပြီဆိုတာ ဘာလဲကွ’ ဟု ဒင်နီက မေးသည်။ ‘မင်း ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ’

‘အခုဟာမျိုးနဲ့ကြုံရတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ’ ဟု ပီလွန်က ဆိုသည်။ ‘လူတစ်ယောက် ဆင်းရဲနေတဲ့အခါမှာ တွေးတတ်တယ်၊ တကယ်လို့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံရှိလာရင် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝေမျှသုံးမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံလည်းရလာရော စေတနာလည်းဝေးရာကိုပြေးပါလေရော။ မင်းလည်းပဲ ဒီအတိုင်းဖြစ်မှာပါပဲ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်းက မင်းသူငယ်ချင်းထက် မြင့်သွားပြီ မဟုတ်လား။ မင်းက ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီလေ၊ ရသမျှ ဝေမျှပေးခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မင်း မေ့သွားမှာပါ။ သူတို့က ခွဲဝေတိုက်ခဲတဲ့ ဘရန်ဒီကိုတောင်မှ သတိရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး’

ပီလွန်၏ စကားများသည် ဒင်နီစိတ်ကို များစွာ ထိခိုက်စေသည်။ ‘ငါအဲသလိုကောင်စားမဟုတ်ဘူးကွ’ ဟု အော်ပြောသည်။ ‘ငါ မင်းကို ဘယ် တော့မှ မမေ့ဘူး ပီလွန်’

‘အေးပေါ့လေ၊ အခု အချိန်မှာတော့ မင်း အဲသလိုပဲထင်မှာပေါ့’ ဟု ပီလွန်က အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် မင်းမှာ အိပ် စရာ၊ နေစရာ အိမ်နှစ်လုံးရှိလာတဲ့အခါကျတော့ မင်းသိလာ မြင်လာမှာပေါ့၊ မင်းက မြို့တော်ဝန်နဲ့ ထမင်းလက်ဆုံစားနေချိန်မှာ ပီလွန်ဟာ သာမည အောက်တန်းစား ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာကွ’

ဒင်နီက ဒယီးဒယိုင်ထရပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူဟန်နိုင်ရန် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီလိုက်၏။ ‘ဒီမှာဟေ့ ပီလွန်၊ ငါ့ကျိန်ပြောလိုက်မယ်၊ ငါပိုင်သမျှမင်းပစ္စည်း ပဲ၊ ငါ့မှာ အိမ်တစ်လုံးရှိရင် မင်းမှာလည်း အိမ်တစ်လုံး ရှိတယ်လို့သာ မှတ် လိုက်၊ ကဲကွာ ငါ့ကို ဘရန်ဒီတစ်ကျိုက်လောက် ပေးပါဦး’

‘မင်းစကားကို ယုံရမယ် မယုံရဘူးဆိုတာကတော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာ ပေါ့လေကွာ’ ဟု ပီလွန်က သိပ်ပြီးအားမရှိသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘တကယ်လို့ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာရင်တော့ အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတဲ့ လောကကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာမှာပဲ။ မိုင်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာတဲ့ အရပ်ဒေသက လူတွေတောင် ဒီအဖြစ်ကို လာပြီးကြည့်ကြလိမ့်မယ် သိလား။ အေး ပြီးတော့ ပုလင်းကတော့ ပြောင်းတလင်းခါသွားပြီကွ’

၂

လောဘရမ္မက်၏ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုကြောင့် ပီလွန်သည်
ဒင်နီ၏ ညှော်ဝတ်ကျောပွန်မှုကို မခံယူနိုင်ဘဲဖြစ်ခြင်း

ရှေ့နေသည် သူတို့ကို ဒုတိယအိမ်ခြံတံခါးဝ၌ ထားခဲ့ပြီး သူ၏ ဖို့ဒ်ကား
ပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောလမ်းအတိုင်း မောင်း၍ မွန်ထ
ရေးမြို့တွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ဒင်နီနှင့် ပီလွန်တို့သည် သစ်သားဝင်းတိုင်များ ကာရံထားသည့် ဝင်းထရံ
ရှေ့၌ရပ်ကာ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်လာသော အိမ်ကို တစ်ဖန်စိမ့်ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်လျက်ရှိ
သည်။ ထုံးဖြူများ သုတ်ထားသဖြင့် ကွက်တိကွက်ကျား ဖြစ်နေသော အိမ်
သည် ခပ်နိမ့်နိမ့်၊ ခန်းဆီးများ မရှိသော ပြတင်းပေါက်များသည် ဟာလာဟင်းလင်း။
သို့သော်လည်း အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်တွင် ပန်းရောင်ကတ်စတီလီ နှင်းဆီပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်
ရှိသည်။ အဘို့စိုက်ထားခဲ့သော ရေမွှေးပန်းများသည် အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲရှိ
ပေါင်းပင် မြက်ပင်များကြားတွင် အံ့လိုက်ကျင်းလိုက် ရှင်သန်လျက် ရှိကြလေသည်။

‘အိမ်နှစ်လုံးမှာ ဒီအိမ်ဟာ အကောင်းဆုံးပဲကွ’ ဟု ပီလွန်က မှတ်ချက်
ချသည်။ ‘ပြီတော့ ဒီအိမ်က ဟိုအိမ်ထက်လည်း ပိုကြီးတယ်’

ဒင်နီ၏ လက်ထဲတွင် သော့တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။ သူသည်
ခနော်နီခနော်နဲ့ ဖြစ်နေသော အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့တက်ကာ ခြေဖျား
ထောက်၍ လျှောက်သွားပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းသည် သူ့
အဘို့ရှိစဉ်က အခင်းအကျင်းအတိုင်း ခြေရာလက်ရာ မပျက်သေး။ နံရံပေါ်တွင်
၁၉၀၆ ခုနှစ် ပြက္ခဒိန်ဟောင်း တစ်ခုနှင့် ပိုးသားအလံ တစ်ခု၊ သံဖြင့်ရိုက်ပြီး ချိတ်ဆွဲ
ထားသည့် အနီရောင်စက္ကူနှင်းဆီပန်းတစ်ခိုင်၊ လေမီးဖိုတစ်လုံး၊ ကျိုးပျက်နေသော
လှုပ်ကုလားထိုင်များ။

ပီလွန်သည် အိမ်အတွင်းသို့ လျှောက်ကြည့်သည်။ ‘သုံးခန်းတောင် ရှိတယ်ကွ’ဟု အသက်ပင် ကောင်းစွာ မရှုနိုင်ဘဲ ပြောသည်။ ‘အိပ်ရာခုတင် တစ်လုံးနဲ့ လေလုံမီးဖိုတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။ ငါတို့နေရရင်တော့ ပျော်မှာပဲ ဒင်နီ’

ဒင်နီသည် အိမ်ထဲတွင် သတိထား၍ လျှောက်သွားနေသည်။ သူ့အဘိုးနှင့် နေခဲ့စဉ်က တွေ့ခဲ့ရသည့် ခါးသီးနေသော အတွေ့အကြုံများကို သတိရနေမိ၏။ သူ့ရှေ့မှ လျှောက်သွားနေသော ပီလွန်သည် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ရေဘုံဘိုင် ခေါင်းကိုဖွင့်လိုက်၏။ ‘ရေမလာပါလားဟေ့၊ ဟေ့ ဒင်နီ၊ ရေရ အောင် ကုမ္ပဏီကို မင်းသွားပြောမှ ဖြစ်မယ်’

သူတို့သည် ထိုနေရာ၌ရပ်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးကြသည်။ ဒင်နီ၏ မျက်နှာတွင် ပစ္စည်းအတွက် ကြောင့်ကြစိတ် အရိပ်လက္ခဏာ ထင်ဟပ်နေသည်ကို ပီလွန်က သတိထားမိသည်။ ရှေ့လျှောက်ပြီး အပူ အပင်ကင်းမဲ့သော ဘဝသည် တည်ရှိတော့မည်မထင်။ အခုဆိုလျှင် သူ့တွင် ကျိုးနိုင်ပျက်နိုင်သည့် ပြတင်းပေါက်များ ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ယခင်ကလို သူတစ်ပါး၏ ပြတင်းပေါက်မှန်များကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လိုက်၍ ချိုးနိုင်ပျက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ပီလွန်၏ စကားများသည် မှန်၏။ သူသည် သူ့သူငယ်ချင်းများကြား တွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်သဖြင့် ဘဝ၏ဒဏ်ကို ကြံကြံခံနိုင်လာ ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

‘ပီလွန်ရာ ဒီအိမ်ကို မင်းကပိုင်ပြီး ငါက မင်းဆီကပ်နေရတဲ့ အဖြစ် မျိုးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’ ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

ဒင်နီသည် ရေရရှိရေးကိစ္စအတွက် မွန်ထရေးမြို့ထဲသို့ ထွက်သွားသည်။ ဒင်နီမရှိခိုက်တွင် ပီလွန်သည် မြက်ပင်ချုံပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသည့် အိမ်နောက်ဖေး ခြံဝင်းထဲသို့ဆင်း၍ ကြည့်သည်။ အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော သီးပင်များ သည် မည်းနက်ကာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ထနေကြလေပြီ။ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု မရှိ သဖြင့် အပင်အားလုံးလိုလိုပင် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ရွက်ထည်တဲနှင့် တူသော ကြက်ခြံများသည် ပေါင်းပင်များကြားတွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိကြသည်။ မြက်ပင်ချုံပင်များကြားတွင် အညစ်အကြေးအထပ်ထပ် တက်လျက်ရှိနေသည့် စည်ပတ်သံပြားတစ်ပုံ၊ ပြာပုံတစ်ပုံနှင့် ပေါက်ပြီစုတ်ပြတ်နေသည့် မွှေ့ရာဟောင်း ကြီး တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ပီလွန်သည် ခြံဝင်းမှကျော်၍ အခြားတစ်ဖက်ရှိ မစွက်မော်ရေး၏ ကြက်ခြံကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူသည် တခဏမျှငိုငို၍ စဉ်စားနေပြီး ကြက်မ

များ ဝင်လာနိုင်အောင် ခြံစည်းရိုးတွင် အပေါက်ကလေးများ လျှောက်ဖောက်သည်။
 ‘အခုလို မြက်ပင်ရှည်ကြီးတွေကြားမှာ ဝပ်ကျင်းလုပ်ရတာ ကြက်မတွေက
 သဘောကျမှာပဲ’ ဟု သူတွေ့သည်။ ကြက်ဖများ ဝင်လာပြီး ကြက်မများကို
 မနှောက်ယှက်စေရန်နှင့် ဝပ်ကျင်းများအနားသို့ ကြက်ဖများ မကပ်နိုင်ရန်
 ထောင်ချောက်တစ်ခုကို ဘယ်လို လုပ်ရမည်ကိုလည်း သူစိတ်ကူးသည်။ ‘ငါတို့
 ဒီအိမ်မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေသွားမယ်’ ဟု ထပ်တွေ့ပြန်သည်။

ဒင်နီသည် မွန်ထရေးမြို့မှ ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်လာသည်။ ‘ကုမ္ပဏီက
 စရန်ငွေ တောင်းနေတယ်ကွ’ ဟု ပြောသည်။

‘စရန်ငွေ’

‘အေး သူတို့က ရေမပေးခင် စရန်ငွေ သုံးဒေါ်လာ လိုချင်နေတယ်’
 ‘သုံးဒေါ်လာဆိုတာ ဝိုင် သုံးဂါလံဖိုးပါလား’ ဟု ပီလွန်က ရေရွတ်သည်။
 ‘ဒါဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့ ဟိုဘက်အိမ်က မစွက်မော်ရေးဆီမှာ

ရေတစ်ပုံး ချေးကြတာပေါ့

‘ဒါပေမယ့် ငါတို့လက်ထဲမှာ ဝိုင်ဝယ်ဖို့ သုံးဒေါ်လာမှ မရှိတာ’
 ‘အဲဒါ ငါသိပါတယ်’ ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ ‘တို့အနေနဲ့ မစွက်မော်
 ရေးဆီက ဝိုင်နည်းနည်းပါးပါး ချေးရင်လည်း ရချင်ရမှာပေါ့ကွ’

မွန်းလွဲပိုင်းသည် ကုန်သွားသည်။ ‘မနက်ဖြန်ဆိုရင် ငါတို့အထိုင်ကျသွား
 မှာပါ’ ဟု ဒင်နီက ဆိုသည်။ ‘မနက်ဖြန်ကျရင် ငါတို့ မြက်တွေ ချုံတွေရှင်းမယ်။
 ဒီမှာပီလွန် မင်းက မြက်ပင်ပေါင်းပင်တွေကို ခုတ်ပြီး အမှိုက်တွေကို သွားပစ်ပေါ့’

‘ပေါင်းပင်တွေ ဟုတ်လား’ ပီလွန်က အလန့်တကြား ရေရွတ်သည်။
 ‘ဟိုမြက်ပင်တွေကိုတော့ မခုတ်ပါနဲ့ဦးကွာ’ သူက တစ်ဆက်တည်းပင် မစွက်မော်
 ရေး၏ ကြက်များနှင့်ပတ်သက်၍ သူစိတ်ကူးစိစဉ်ထားပုံကို ရှင်းပြသည်။

ဒင်နီက ချက်ချင်းပင် သဘောတူသည်။ ‘သူငယ်ချင်းရာ မင်း အခုလို
 ငါနဲ့လာနေတာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ’ ဟု ပြောသည်။ ‘ကဲ ... အခု ငါ ထင်း
 ခွေနေတုန်း မင်းက ညစာအတွက် တစ်ခုခုရအောင် အကြံအဖန်လုပ်ဦးမှ ဖြစ်
 မယ်’

သူ့ ဘရန်ဒီကို သတိရလာသော ပီလွန်ကမူ သူ့အား ယခုလို ခိုင်းခြင်း
 သည် မတရားဟုထင်သည်။ ‘တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့အကြွေးတွေ ငါ့ပေါ်မှာ
 တင်လာပြီ’ ဟု တွေးသည်။ ‘ငါ့လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးရတော့မယ်၊ ဒီဂျူးကောင်ရဲ့
 အိမ်ကြောင့် ငါ ကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရတော့မှာပါကလား’ သူ့စိတ်ထဲက ယင်း

ကဲ့သို့ တွေးနေသော်လည်း သူသည် ညစာအတွက် စားစရာ တစ်ခုခုရှာရန် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်နှင့်နှစ်လမ်းကျော် ထင်းရှူးတောအစပ်သို့ ရောက်သောအခါ လမ်းပေါ်၌ အစာယက်နေသော ပလိုင်းမောက်ကြက်မျိုး ကြက်ဖတစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်သည်။ ကြက်ဖမှာ မြီးကောင်ပေါက် အရွယ်ဖြစ်၍ အသံပင် မမှန်သေး။ ခြေထောက်၊ လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ် စသော နေရာများတွင် အမွှေးပင်မပေါက် သေး။ မစွက်မော်ရေး၏ ကြက်မများအတွက် စိုးရိမ်သောက ရောက်နေဟန်တူသော ပီလွန်သည် ဤကြက်ဖပေါက်စအပေါ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူသည် မှောင်ရိပ် ကျနေသော ထင်းရှူးတောဘက်သို့ အသံမထွက်အောင် အသာကလေး လျှောက် သွားသည်။ ကြက်ဖသည် သူ့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးသွားသည်။

'ဒီကြက်ကလေးဟာ အမွှေးလဲ မရှိဘူး၊ သနားစရာပါလား။ မနက် စောစော အရုဏ်တက်ချိန်ဆိုရင် တိုက်နေတဲ့ လေကလည်းအေး၊ နှင်းတွေကလည်း ကျနဲ့ ဒီအကောင် ဘယ်လောက် အေးရှာလိုက်မလဲ၊ ဘုရားသခင်ကလည်း သူ့လို သတ္တဝါ ပေါက်စကလေးတွေကျတော့ အမြဲတမ်း သနားကြင်နာမှု မပြဘူးပေါ့' ဟု ပီလွန် ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့ ဆက်တွေးသည်။ 'အင်းလေ၊ မင်းကတော့ ဘာမှ မသိနားမလည်ရှာတော့ ဒီနေရာမှာလာပြီး ကစားနေတာပေါ့ ကြက်ကလေးရယ်၊ ဒီလိုသာ နေလိုကတော့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်း ကားကြိတ်ခံရတော့မယ်။ တကယ်လို့ ကားက အသေကြိတ်လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွယ်။ အသေမကြိတ်ဘဲ ခြေထောက် ကျိုးရုံ၊ အတောင်ကျိုးရုံလောက် ကြိတ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဘဝတစ်လျှောက် လုံး ဒုက္ခဆင်းရဲနဲ့ ရာသက်ပန် တွဲရတော့မှာ၊ ဘဝဟာ မင်းအတွက် ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းပြီး ပင်ပန်းတော့မှာ သေချာတယ်'

သူသည် အလွန်သတိကြီးစွာဖြင့် ကြက်ပေါက်စနား ကပ်မိအောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားသည်။ ကြက်ပေါက်စကလည်း ပီလွန် လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း နောက်သို့ဆုတ်၍ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ပြေးဖို့ရွေးချယ် ထားသည့် လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ပီလွန်က အမြဲတစေ ရောက်ရောက်နေသဖြင့် မလှုပ်သာအောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကြက်ပေါက်စသည် ထင်းရှူး တောထဲသို့ ဝင်ပြေးသည်။ ထိုအခါ ပီလွန်သည် ကြက်ပေါက်စ ပြေးရာနောက်သို့ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်လိုက်သွားလေသည်။

ချုံဖုတ်ထဲမှ နာကျင်သောဝေဒနာ ခံစားရသည့် အော်သံ မကြားရ။

ဆင်းရဲဒုက္ခဖြင့် နပန်းလုံး၍ နေသွားရလိမ့်မည်ဟု ပီလွန်က ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ် ထားခဲ့သော ကြက်ပေါက်စသည် ငြိမ်းချမ်းစွာပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ အနည်းဆုံး အသံတစ်ချက်ကလေးမျှ ထွက်မလာဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် အသက်ထွက် သွားသည်။

နောက်ဆယ်မိနစ်မျှ အကြာတွင် ပီလွန်သည် တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ဒင်နီ၏ အိမ်ဖက်သို့ ပြန်သည်။ ကြက်ပေါက်စကိုမူ တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီဖျက်ကာ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်များအတွင်း၌ ခွဲဝေ၍ ထည့်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ဤနေရာတွင် အမြဲတစေ ပီလွန်အလေးအနက်ပြု၍ လိုက်နာကျင့်သုံးသည့် သံမဏိစည်းကမ်း တစ်ခုရှိသည်။ ယင်း စည်းကမ်းချက်မှာ အခြားမဟုတ်။ ကြက်တစ်ကောင် ခိုး သည့်အခါ မည်သည့်အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံရသည်ဖြစ်စေ ကြက်၏ ခေါင်း၊ ခြေ ထောက်နှင့် အမွေးများကို အိမ်သို့ ယူမလာရ။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ ယင်းပစ္စည်း များ မရှိလျှင် ကြက်တစ်ကောင်ကို မည်သူကမျှ မည်သူမည်ဝါ၏ ကြက်ပါဟု ခွဲခြား၍ ပြောနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ် ဟူသော စည်းကမ်းချက်ပေတည်း။

ထိုညတွင် သူတို့၏ လေလုံမီးဖိုသည် တထိန်ထိန် တညီးညီးတောက် လောင်လျက် ရှိသည်။ မီးဖိုခေါင်းတိုင် အတွင်းမှ မီးတောက်မီးလျှံ အသံများကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ အစာဝနေသော ဒင်နီနှင့် ပီလွန်တို့သည် နွေးနွေး ထွေးထွေးနှင့် ပျော်ရွှင်မြူးထူးလျက်ရှိကြသည်။ လှုပ်ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်ကာ ရှေ့တိုးနောက်ငင်လှုပ်၍ စည်းစိမ်ခံစားနေကြသည်။ ညစာစားကြစဉ်က သူတို့သည် ဖယောင်းတိုင် အတိုတစ်ခုကို သုံးခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် မူ မှောင်မည်းနေသော အခန်းတွင်း၌ လေလုံမီးဖိုမှ မီးရောင်သာရှိတော့၏။ ဤအခြေအနေကို ပို၍ပြည့်စုံသွားအောင် ဖန်တီးပေးသည့်အလား အိမ်ခေါင်မိုး ထက်သို့ မိုးစက်မိုးပေါက်များ တဖြောက်ဖြောက် ကျလာသည်။ မိုးယိုနေသော အပေါက်များ ရှိသော်လည်း ယင်းအပေါက်များမှာ မည်သူမျှ မထိုင်လိုသည့် နေရာများ၏ အပေါ်၌သာ ရှိလေသည်။

‘အခု နေရထိုင်ရတာ တယ်ပြီးကောင်းသကွာ’ ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ ‘အလွန်အေးပြီး အမိုးအကာမရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ ငါတို့အိပ်ခဲ့ရတဲ့ ညတွေကို မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အမှန်က လူဆိုတာ ဒီလိုနေရမှာကွ’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ဆန်းတော့ အဆန်းသားကွ’ ဟု ဒင်နီက ပြန်ပြော သည်။ ‘ငါ့မှာလည်း အိမ်မရှိဘဲ နေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး၊ အခုကျ တော့လည်း အိမ်နှစ်လုံးတောင် ပိုင်နေတယ်။ အိမ်နှစ်လုံးထဲမှာ ငါမနေနိုင်ဘူး’ ပီလွန်က အလဟဿဖြစ်ခြင်းကို မုန်းသည်။ ‘ဟောဒီအချက်တစ်ချက်

ကတော့ ငါ့စိတ်ကို တော်တော် အနှောင့်အယှက် ပေးနေတယ်၊ ဟိုအိမ်တစ်လုံးကို မင်းဘာပြုလို့ မငှားသလဲ' ဟု မေးသည်။

ဒင်နီ၏ ခြေထောက်များသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ 'ဟေ့ ပီလွန်၊ ငါ အဲဒီအချက်ကို ဘာကြောင့်များ မစဉ်းစားမိတာပါလိမ့်' ထိုစိတ်ကူးများကို သူပို၍ သဘောကျလာသည်။ 'ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်ကို ဘယ်သူက ငှားမလဲ ပီလွန်'

'ငါ ငှားမယ်လေကွာ' ပီလွန်က ပြောသည်။ 'အိမ်လခကို တစ်လဆယ်ဒေါ်လာ ပေးမယ်'

'ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ ပေးကွာ' ဟု ဒင်နီက ဆိုသည်။ 'အိမ်က ကောင်းတယ်ကွာ။ ဆယ့်ငါးဒေါ်လာတော့ ကောင်းကောင်း တန်ပါတယ်ကွာ'

ပီလွန်က ညည်းညူဖြင့် သဘောတူသည်။ တကယ်တော့ သူ့အနေဖြင့် ဆယ့်ငါးဒေါ်လာထက် ပို၍တောင်းပါကလည်း သဘောတူမည်သာဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာနှင့်နေသော လူတစ်ယောက်၏ အဆင့်အတန်း မြင့်မားမှုကို သူမြင်တွေ့နေရသောကြောင့်ပေတည်း။ ပီလွန်သည် ထိုကဲ့သို့သော အဆင့်အတန်း မြင့်မားမှုကို ရယူလိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြလျက် ရှိလေသည်။

'ဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ငါတို့နှစ်ယောက် သဘောတူကြပြီ' ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ 'မင်းက ငါ့အိမ်ကို ငှားမယ်၊ ငါကလည်း သဘောကောင်းတဲ့ အိမ်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင်နေမယ်၊ ငါ မင်းကို ဒုက္ခပေးဘူး'

ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပီလွန်သည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် စစ်တပ်ထဲ၌ နေခဲ့ရသည့် နှစ်များမှလွဲ၍ ကျန်အချိန်များတွင် ဘယ်သောအခါကမှ လက်ထဲတွင် ဆယ့်ငါးဒေါ်လာပြည့်အောင် ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့အနေဖြင့် အိမ်လခအတွက် စဉ်းစားစရာ ရှိနေ၏။ သို့သော်လည်း အိမ်လခပေးဖို့ အချိန်မကျမီ ဤတစ်လအတွင်း ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်သည်ကို မည်သူက ကြိုတင်၍ ဟောနိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အိမ်လခအတွက် ပူပန်ခြင်း မဖြစ်တော့ဘဲ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဟု သဘောထားလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် လှုပ်ကုလားထိုင် ကိုယ်စီဖြင့် မီးဖိုဘေး၌ ထိုင်ကာ ဖိမ်ယူလျက် ရှိကြသည်။ ဒင်နီသည် အပြင်သို့ အတန်ကြာမျှ ထွက်သွားပြီး ပန်းသီးတချို့ကို ကိုင်ကာ ပြန်ရောက်လာသည်။ 'မိုးကြောင့် ပျက်စီးကုန်မှာစိုးရတယ်ကွာ' ဟု ပြောသည်။

ပိလွန်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းသည်။ သူသည် အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားပြီး အတန်ကြာမှာ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အဝတ်လျှော် ဇလုံကြီးတစ်လုံး၊ ကိုင်းခွက်ကြီးတစ်လုံး၊ အနီရောင်ပန်းအိုး နှစ်လုံးနှင့် ငှက်ကုလားအုတ်မွေးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းစည်းတစ်စည်း ပါလာသည်။ ‘အိမ်ထဲမှာ ကျိုးနိုင်၊ ပဲ့နိုင်၊ ကွဲနိုင်၊ ရှုနိုင်မယ့် ပစ္စည်းတွေ များများ စားစားရှိတာ မကောင်းဘူးကွ’ ဟု ပြောသည်။ ‘အဲသလို မဖြစ်အောင် ကြိုတင် ပြီး လုပ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ’ သူသည် နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့်စက္ကူ နှင်းဆီပန်းများကိုပါ ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ‘ဆီညော်ရာ တော်ရဲလီးအတွက် အပိုမေတ္တာလက်ဆောင်တစ်ခုပေါ့ကွာ’ ဟု ရှင်းပြကာ အပြင်သို့ ထွက်သွား သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြင်းအထန် ငြင်းကြခုကြ သည်။ သို့သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး မည်သူကနိုင်၍ မည်သူကရှုံးသည်ကို ဂရုမစိုက်။ တကယ်တော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံးသည် ယနေ့ကြုံခဲ့ရသည့် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အတွေ့အကြုံများကြောင့် အလွန်ပင်ပန်းနေကြပြီဖြစ်၏။ ပိုင်အရက်ကလည်း သူတို့ကို အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိသည်။ နှစ်ယောက်သား ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲလျောင်းကာ အိပ်မောကျသွားကြ လေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ မီးဖိုမီး သေသွားသည်။ ဖယောင်းတိုင်သည် တဖြည်းဖြည်း တိုလာသည်။ ဖယောင်းရည်ထဲမှာ ချည်နဲ့စွာ တောက်လောင် လျက်ရှိသော ပြာလဲ့လဲ့ မီးတောက်သည် တဖျပ်ဖျပ်ခါလျက် ရှိ၏။ နောက်ဆုံး တွင် တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ အေးချမ်းလျက် ရှိလေသည်။

ပစ္စည်းများ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းတည်းဟူသော အဆိပ်၏ဒဏ်ကို
ပိလွန်ခံရခြင်းနှင့် မကောင်းစိတ်က သူ့အပေါ်
ယာယီအောင်ပွဲခံသွားခြင်း

နောက်တစ်နေ့တွင် ပိလွန်သည် ဒင်နီပိုင် အခြားအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။
ထိုအိမ်သည် ဒင်နီနေသော အိမ်ထက် ငယ်သော်လည်း ကျန်အရာအားလုံး
အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ဝရန်တာတွင် ပန်းရောင်ကတ်စတီလီ နှင်းဆိပင် ရှိ၍
ခြံဝင်းတစ်ဝင်းလုံး မြက်ပင် ပေါင်းပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ပြီးတော့ မသီး
နိုင် မပွင့်နိုင်တော့သည့် အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော သီးပင်များ၊ အနီရောင် ရေမွှေး
ပန်းများနှင့် အိမ်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော မစ္စက်ဆိုတို၏ ကြက်ခြံ။

အိမ်တစ်လုံး အငှားချထားသော ဒင်နီသည် ချက်ချင်းပင် အလွန်ကြီးကျယ်
ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်တစ်လုံးငှား၍ နေထိုင်သော
ပိလွန်လည်း လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တွင် အတော်ကြီးမြင့်မားသော အဆင့်သို့
ရောက်သွားသည်။

ဒင်နီဘက်မှ အိမ်လခရရန် မျှော်လင့်ချက် ထားမထားနှင့် ပိလွန်ဘက်
မှနှစ်ဦးသဘောတူ သတ်မှတ်ထားသည့် အိမ်လခကို မှန်မှန်ပေးသွင်းရန်
ရည်ရွယ်ခြင်း ရှိမရှိဟူသော အချက်ကိုမူ ပြောရခက်သည်။ အကယ်၍ သူတို့
နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်က အိမ်လခကို တောင်းပြီး တစ်ယောက်က
အိမ်လခကို ပေးခဲ့သည်ရှိသော် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ညစ်ကြရမည် ဖြစ်၏။
ဤသို့ဖြင့် ဒင်နီကလည်း အိမ်လခကို လုံးဝမတောင်း၊ ပိလွန်ကလည်း အိမ်လခ
ကို လုံးဝမပေး။

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သည် လူချင်းမကြာခဏ ဆုံကြသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ပီလွန်သည် ဝိုင်အရက်တစ်အိုးထမ်း၍ ဒင်နီထံ ရောက်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း အမဲကြော် တစ်တုံး နှစ်တုံးနှင့် ပေါက်လာတတ်သည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဒင်နီကလည်း ပီလွန်ထံသို့ အလည်လာတတ်၏။ ကံကောင်းထောက်မ၍ ဒင်နီ၏ လက်ထဲ၌ ငွေစကြေးစရွှင်သည့် အခါများတွင်လည်း ပီလွန်သည် ဒင်နီထံရောက်လာပြီး တစ်ညတာမျှ ဆူပူသောင်းကျန်းတတ်သည်။ သနားစရာကောင်းသည့် ပီလွန်ခမျာ သူ့လက်ထဲ၌သာ ငွေကြေးရှိပါက သူကချည်း ခိုင်ခံ့၍ အကုန်အကျခံချင်စိတ် ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့လက်ထဲတွင် သူ့သူငယ်ချင်း ဒင်နီကို ကျွေးမွေးပြုစုရလောက်အောင် ငွေကြေးမကပ်သည်က ခက်၏။ ပီလွန်သည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့အပေါ်ကောင်းရှာသည့် ဒင်နီ၏ အကြောင်းနှင့် သူ၏ဆင်းရဲမှုကို ဆက်စပ်တွေးတောကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လေ့ရှိသည်။

တစ်ညတွင် ပီလွန်လက်ထဲသို့ ငွေတစ်ဒေါ်လာ ရောက်လာသည်။ ထိုငွေတစ်ဒေါ်လာ ရောက်လာပုံမှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် ချက်ချင်း မေ့သွားအောင် အားထုတ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ထိုအကြောင်းကို သတိရနေမိပါက ရူးသွားမည်ကို ကြောက်၍ ဖြစ်၏။ ထိုညက ဆန်ကာလိစ် ဟိုတယ်ရှေ့၌ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်က သူ့လက်ထဲသို့ ငွေတစ်ဒေါ်လာကို ထိုးထည့်ကာ “မြန်မြန်ပြေးပြီး ဘိယာလေးလုံး ဝယ်ပေးစမ်း” ဟု ခိုင်းသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးသည် အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲလှသည့် ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အဖြစ်မျိုးဟု ပီလွန်က တွေးသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသော လူတစ်ယောက်သည် ဤအဖြစ်ကို အလေးအနက် စဉ်းစားပြီး ပူပန်ကြောင့်ကြနေစရာလည်း မလို။ ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်ကာ စောဒက တက်နေစရာလည်းမလို။ သစ္စာရှိစွာဖြင့် သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ပေးဖို့သာ လိုသည်ဟု သူထင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ထိုလူပေးသော တစ်ဒေါ်လာကို ယူ၍ ဒင်နီလက်ထဲထည့်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လမ်းခုလတ်အရောက်တွင် ဝိုင်တစ်ဂါလန်ဝယ်သည်။ သူ့လက်ထဲ ဝိုင်ရောက်လာချိန်တွင် ဝဝတောင့်တောင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ ဆွဲဆောင်မှုကို သူခံရသည်။ ဤတွင် ပီလွန်သည် ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူ၍ သူ့အိမ်သို့ ပြန်လေသည်။

ထိုအနီးအနားသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသော ဒင်နီသည် အိမ်တွင်းမှ အသံဗလံများကို ကြားရသည့်အခါ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ပီလွန်က သူ့ကိုဆီး၍ ဖက်လဲတကင်း ကြိုဆိုပြီး အရာရာတိုင်းကို

ဒင်နီသဘောကျပြုရန် ပေးအပ်သည်။ ထို့နောက် ဒင်နီက မိန်းကလေး နှစ်ယောက် တည်းမှ တစ်ယောက်နှင့် ဝိုင်တစ်ဝက်ကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ သုံးတော့မည်ဟု ကြံစည်အားထုတ်သောအခါ အလွန်ကြည့်ကောင်းသည့် ရန်ပွဲတစ်ပွဲ ပေါ်ပေါက် လာလေတော့သည်။ ဒင်နီ၏ သွားတစ်ချောင်း ထွက်သွားပြီး ပီလွန်၏ ရှုပ် အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ရစရာမရှိအောင် စုတ်သွားသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ဘေးမှရပ်ကာ သံသေးသံကြောင်ဖြင့် အော်ဟစ်ကြပြီး ရှုံးလိမ့်မည်ဟု ထင်သူကို မည်သူမည်ဝါဟု ရွေးမနေတော့ဘဲ ခြေထောက်များဖြင့် ဝိုင်း၍ကန်ကြကျောက်ကြ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒင်နီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲနေရာမှကျူးထကာ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဗိုက်ကို ခေါင်းဖြင့်ပြေးဆောင့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည် ခါးကိုကုန်း၍ ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ ဖားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ညည်းညူပြီး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကျန်တစ်ဦးက ဟင်းအိုးနှစ်လုံးကို ခိုးယူပြီး သူ့အဖော်နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ဒင်နီနှင့် ပီလွန်တို့သည် မူးမူးရူးရူးဖြင့် မိန်းမများ၏ သစ္စာမဲ့မှုကို ပြောကာ တစ်ခဏမျှ ငိုလိုက်ကြသေးသည်။

“မိန်းမတွေဟာ ခွေးမတွေနဲ့ အတူတူပဲ၊ အဲဒါကို မင်းမသိဘူး”ဟု ဒင်နီက ပညာရှိကြီးလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ငါသိပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ” ဟု ပီလွန်က ပြန်ပြောသည်။

“မင်းမသိပါဘူး”

“ငါသိပါတယ်”

“ငလိမ်ကောင်”

နောက်တစ်ကြိမ် ဆော်ကြပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုဆော်ပွဲမှာ စောစောကပွဲလောက် ကြည့်မကောင်းပေ။

ထို့နောက် ပီလွန်သည် သူ့အိမ်လခ မပေးရသေးသည့်အဖြစ်ကို စဉ်းစား မိသည်။ သူ့အိမ်ရှင်ကို ယခုကဲ့သို့ ဆက်ဆံခြင်းသည် သူ့ဧည့်ဝတ်မကျေပွန်ခြင်း ကို ပြသည်ဟု တွေးမိသည်။

လပေါင်းတော်တော်များများ ကုန်လွန်လာသည်။ ပီလွန်သည် အိမ်လခ အတွက် စိတ်ပူစပြုလာပြန်သည်။ အချိန်များ ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့စိတ်သည် သောက၏ ဖိစီးမှုဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ချင်ကီးထံသွား၍ ဗီလာငါးများ ကိုင်ပေးရသည့် အလုပ် ကို တစ်နေ့ကုန် ဝင်လုပ်ရာ လုပ်ခငွေ နှစ်ဒေါ်လာရသည်။ ညနေပိုင်းတွင်

သူသည် သူ၏လက်ကိုင်ပဝါ နီရဲရဲကို လည်ပင်း၌စည်းကာ သူ အမြတ်တနိုးထားသော သူ့အဖေ၏ ဦးထုပ်ကိုဆောင်း၍ သူ့ရလာသည့် လုပ်ခ နှစ်ဒေါ်လာကို ဒင်နီအား အိမ်လခ အရစ်ကျပေးသည့်အနေဖြင့် ပေးထားလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း လမ်းခုလတ်တွင် စိတ်တစ်မျိုးပြောင်းကာ ဝိုင်နှစ်ဂါလန် ဝယ်ပြီး “ဒီလိုလုပ်တာက အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်” ဟု တွေးသည်။ “တကယ်လို့ ငါ့အနေနဲ့ သူ့ကို ငွေနှစ်ဒေါ်လာ ပေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အပေါ်မှာ ကိုယ်ဘယ်လောက်အထိ ခင်မင်လေးစားတယ်ဆိုတာ ပြရာမရောက်ဘဲ နေလိမ့်မယ်။ အခုလို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရင် ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့။ ပြီးတော့ လည်း ဝိုင်နှစ်ဂါလန်ကို ငါးဒေါ်လာပေးခဲ့ရတယ်လို့ ပြောမယ်” သူ့လုပ်ရပ်သည် မိုက်မဲမှုတစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်ကို ပီလွန်ကောင်းစွာသိသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် စိတ်အလိုလိုက်ကာ သူ့ကိုယ်သူ လှည့်စားနေခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ တကယ်တော့ မွန်ထရေးမြို့ပေါ်တွင် ဒင်နီလောက် ဝိုင်ဈေးနှုန်းကို သိသူတစ်ဦးမျှမရှိပေ။

ပီလွန်သည် ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာနှင့် ဆက်၍ လျှောက်လာသည်။ သူ့စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၍ သူ့ခြေထောက်များကို ဒင်နီ အိမ်ဘက်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ပင် ဦးတည်ထားသည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။ မြန်မြန်ဆန်ဆန်တော့ မဟုတ်၊ ခပ်လေးလေး ခပ်မှန်မှန် ဖြစ်သည်။ သူ့လက်များသည် ဝိုင်တစ်ဂါလန်စီ ထည့်ထားသော စက္ကူ အိတ်နှစ်လုံးကို တစ်ဖက်တစ်လုံးစီ ဆွဲလာသည်။

နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန် ဖြစ်၏။ ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ခရမ်းရောင်သမ်းလျက် ရှိလေသည်။ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးပြီး သာယာပျော်ရွှင်မှုများ အစမပြုသေးသည့် ချစ်စရာ ညနေခင်းဖြစ်သည်။ မည်းနက်နေသည့် ထင်းရှူးပင်များသည် ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြုကာ မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက်ရှိကြသည်။ အမှောင်ရိပ်များ သမ်းလျက်ရှိသဖြင့် မြေပြင်ထက်ရှိ အရာဝတ္ထုများကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ မိုးကောင်းကင်ကတော့ အလင်းရောင်ဖြင့် ကြည်လင်တောက်ပနေဆဲ။ မွန်ထရေးမြို့၏ ငါးစည်သွတ်စက်ရုံများဆီသို့ တစ်နေ့ကုန်သွားရောက်ကျက်စားခဲ့ကြသော စင်ရော်ငှက်များသည် အုပ်လိုက်သင်းလိုက်ဖွဲ့ကာ သူတို့ဂေဟာ ကျောက်တောင် ကျောက်စွန်းများဆီသို့ ရှေးရှုပျံသန်း သွားနေကြလေသည်။

ပီလွန်သည် အလှကို ချစ်တတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အလှ၏ သဘာဝကို အလေးအနက် ဆင်ခြင်ပြီး အရသာ ခံတတ်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သူသည် လင်းလက်နေသော ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့ဝိညာဉ်သည် သူ့ခန္ဓာ

ကိုယ်ထဲမှ ထွက်ခွာပြီး ဆည်းဆာ၏ အလှဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ မကောင်းစိတ် မွေးတတ်သော၊ ရန်လိုတတ်သော၊ အရက်မူးပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာတတ်သော၊ ပုထုဇဉ်တစ်ဦးမျှသာဖြစ်သော ပီလွန်သည် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်။ ဤအချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်အလှ၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် ပီလွန်၏စိတ်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့လာသည်။ သူသည် ဆည်းဆာ၏ နေရောင်အောက်တွင် အတောင်များကို ဖြန့်၍ ရေချိုးနေကြသော စင်ရော်ငှက်များဆီသို့ သွားကာ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ပီလွန် ၏ ရုပ်သွင်သည် ချောမောလှပလာသည်။ ကျက်သရေ ရှိလာသည်။ သူ့အတွေး များသည်လည်း အတ္တအားကြီးခြင်းနှင့် အလိုရမ္မက်ကြီးခြင်းများ ကင်းလျက်ရှိသည်။ သူ့အတွေးများထဲတွင် အစွန်းအထင်း အညစ်အကြေးများ ကင်းစင်လျက်ရှိသည်။

“ငါတို့ရဲ့ အဘဘုရားသခင်ဟာ ညနေခင်း အလှနဲ့အတူ ရှိနေပါကလား” ဟု သူ့တွေးသည်။ “ဒီငှက်တွေဟာ အဘဘုရားသခင်ရဲ့ နဖူးပေါ်ကဖြတ်ပြီး ပျံနေကြတာပဲ၊ ချစ်လှစွာသော ငှက်ကလေးတွေရယ်၊ ချစ်လှစွာသော စင်ရော် ကလေးတွေရယ်၊ ငါမင်းတို့ကို သိပ်ချစ်တယ်ကွယ်၊ အလွန်သဘောကောင်းတဲ့ သခင်ကလေး တစ်ယောက်က အစာဝလို့ အိပ်မောကျနေတဲ့ သူ့ခွေးရဲ့ ဗိုက်ကို အသာအယာကလေး ပွတ်သပ်ပေးနေသလို၊ ယေရှုသခင်က ကလေးတွေရဲ့ ခေါင်းကို သူ့လက်နဲ့ ထိတွေ့ပွတ်သပ်ပေးနေသလို၊ မင်းတို့ရဲ့ အတောင်ပံတွေက ငါ့နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်နေပါတယ်။ ချစ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေရယ်၊ ရိုးသားပွင့်လင်း နေတဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို မင်းတို့နဲ့အတူ သယ်ယူသွားပါလားကွယ်”

လူဆိုးပီလွန်၏ ခြေထောက်များသည် လှုပ်ရှားခြင်း ကင်းမဲ့နေသည်။ ဤအခိုက်အတန့်တွင် လူဆိုးပီလွန်ဆိုသောသူသည် မရှိတော့။ ယခုလောလော ဆယ်တွင် ပီလွန်၏ စိတ်ထားလောက် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော စိတ်သည် ဤ ကမ္ဘာလောက၌ ရှိအံ့မထင်။ ဂဲလ်ဗင်၏ ခွေးဆိုးတစ်ကောင် ဖြစ်သော ခွေးဘီ လူးသည်ပင်လျှင် မှောင်ထဲ၌ ရပ်နေသော ပီလွန်၏ ခြေထောက်များအနီးသို့ ရောက်လာပါလျက်နှင့် တစ်ခဏမျှ အနံ့ခံကြည့်ပြီး မကိုက်ဘဲအသာပြန်လှည့် ထွက်သွားသည်။

သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သွားအောင် ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးပြီး ကယ်တင်ထား သော ဝိညာဉ်တစ်ခုသည် အန္တရာယ်နှစ်ဆတိုး၍ ရှိနေတတ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဤကမ္ဘာလောကအတွင်းရှိ အရာရာတိုင်းသည် ယင်းကဲ့သို့သော ဝိညာဉ် မျိုးကို ဖျက်ဆီးရန် အမြဲတစေ စောင့်ဆိုင်းကြစည်နေကြသောကြောင့်ပေတည်း။

'ကျွန်ုပ်၏ ခူးခေါင်းများအောက်ရှိ ကောက်ရိုးများကပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်
ပျံ့လွင့်ပြီး ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ဘုရားမရှိခိုးနိုင်အောင် အနှောက်အယှက်
ပြုကြပါသည်' ဟု စိန့်ဩဂတ်စတင်းက ပြောခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

တကယ်တော့ ပီလွန်၏ ဝိညာဉ်သည် အတိတ်ဘဝက ကြုံခဲ့ဖူးသည့်
ဖြစ်ရပ်များ၏ မှတ်ကျောက်တင်ခြင်းကိုပင် ခံနိုင်စွမ်းရှိသည် မဟုတ်ပေ။
ရေချိုနေကြသည့် ငှက်များကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရင် မှပင် မစွက်ပက်စ
တာနိသည် အသားစင်းကောသွတ်မုန့်များ ပြုလုပ်သည့်အခါ တစ်ခါတစ်ရံ
စင်ရော်ငှက်သားများ ထည့်တတ်သည်ကို ပြေး၍သတိရသည်။ ယင်းသဘိရမ္မ
ကြောင့် သူ့ဗိုက်သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ဖြစ်လာသည်။ ယင်း ဆာလောင်
မွတ်သိပ်မှုသည် ကောင်းကင်ပြင်၏အလှတွင် ကျက်စားနေသော သူ့စိတ်အာရုံကို
အခြားတစ်နေရာသို့ ရွေ့လျားသွားအောင် ဖန်တီးလိုက်သည်။ ပီလွန်သည်
ရှေ့သို့ဆက်သွားသည်။ ကုသိုလ်စိတ်နှင့် အကုသိုလ်စိတ် သို့မဟုတ် စိတ်ကောင်း
နှင့် စိတ်ဆိုးပေါင်းစပ်နေသော ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုသည် တစ်ဖန်ပြန်၍ ဖြစ်
ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ ဂဲလ်ဗက်၏ ခွေဘီလူးသည် မာန်ဖိကာ ဒေါသတကြီး
ဟိန်းသည်။ ပီလွန်၏ ခြေသလုံးသားကို အားရပါးရ ခဲနိုင်သည့် အခွင့်ကောင်း
ကြီးတစ်ရပ် လက်လွတ်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်သွားပုံလည်း
ရသည်။

ပီလွန်သည် ဆွဲလာသော ဝိုင်ပုလင်းများ၏ အလေ ချိန်မှ သက်သာရာ
ရစေရန် လက်များကိုလှုပ်ကာ နေရာပြင်သည်။

အမြင့်မြတ်ဆုံးသော သုစရိုက်များကို ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည့်စိတ်သည် အယုတ်
ညံ့ဆုံးသော ဒုစရိုက်မှုများကိုလည်း ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟူသော အဆိုပြုချက်
တစ်ချက် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ယင်းအဆိုပြုချက် မှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှားစေသည့်
သာဓကများသည် လူ့သမိုင်းဖြစ်စဉ်များထဲတွင် အများအပြား ရှိနေပေသည်။
မွန်မြတ်သောတရားများကို အားထုတ်၍သူတော်စင်ဘဝသို့ ရောက်နေရာမှ အကျင့်
ပြန်လည်ပျက်ပြားသွားရသော ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဘုရားသခင်နှင့် ဘုရားသခင်
၏ တရားတော်များအပေါ်၌ အခြားသာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များထက် ပို၍အကြည်အညို
ကင်မဲ့တတ်၏။ အပျိုရည်ပျက်စ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ကာမဂုဏ်ခံစား
မှုကို တပ်မက်မှု၌ အခြားသော မိန်းမများထက် ပို၍ငမ်းငမ်းတက် ဖြစ်တတ်၏။

ပီလွန်သည် တဒင်္ဂီမျှ ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော်
လည်း ထိုကဲ့သို့ ရောက်သွားသည့်အဖြစ်ကို သတိမထားမိချေ။ ကောင်းကင်ဘုံ

မှ လောလောလတ်လတ် ပြန်ရောက်စ ပီလွန်သည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော လေဒဏ်ကို ကြံကြံခံလျက်ရှိသည်။ အခုလိုညမျိုးတွင် သူ့အား ဝန်းရံ နေလေ့ရှိသော မကောင်းစိတ်များ၏ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုကိုလည်း ကြံကြံခံ လျက်ရှိ၏။ သူ့ခြေထောက်များသည် ယခုချိန်ထိ ဒင်နီအိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ လှုပ်ရှားလျက်ပင် ရှိကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခြေထောက်များထဲတွင် စေတနာရော စိတ်အားထက်သန်မှုပါ ရှိတော့သည်မဟုတ်ပေ။ သူ့ခြေထောက်များ သည် အခြားတစ်ဖက်သို့ ကွေ့သွားရန် အချက်ပြမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပီလွန်သည် သူ့သယ်ဆောင်လာသည့် ဝိုင်နစ်ဂါလံကို တစ်ယောက်တည်း ကုန်အောင်သောက်ရလျှင် ထူးကဲပြောင်မြောက်စွာ မူးသွားမည့် အဖြစ်နှင့် နာရီပေါင်းများစွာ မူး၍ နေနိုင်မည့်အဖြစ်များကို တွေးတောနေခဲ့လေပြီ။

အခုဆိုလျှင် မှောင်မိုက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဖုန်ထူလွန်းလှသော လမ်းမနှင့် လမ်းမ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ရေမြောင်းများကို ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်တော့ ပေ။ လောလောဆယ်တွင် ပီလွန်သည် သူ့စိတ်သူ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်၍ မရသေး။ သူ့စိတ်သည် အလွန်နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် ငှက်တောင်လေ တစ်ခု သဖွယ် ရက်ရောခြင်းနှင့် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်းတည်းဟူသော စေတသိက် နှစ်ခုကြားတွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ပက်ဘလိုဆန်ချက်င်သည် လမ်းဘေးမြောင်းထဲ၌ထိုင်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်နှင့် ဝိုင်တစ်ခွက်လောက် သောက်ရလျှင် မည်မျှလောက် ကောင်းပါမည်နည်းဟု တွေးတောကာ ဆန္ဒပြင်းပြစွာဖြင့် တောင့်တလျက်ရှိလေ သည်။

ပထမတွင် ပက်ဘလိုသည် ခြေသံများကို ကြားသည်။ ထို့နောက် တလှုပ်လှုပ်လာနေသော လူပုံသဏ္ဍာန်ကို ခပ်ဝါးဝါး မြင်ရသည်။ အနီးသို့ရောက် သောအခါ ပီလွန်မှန်း သိသွားသည်။ “ဟေး သူငယ်ချင်း” ဟု ပက်ဘလိုက ဝမ်းသာအားရအော်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ “သယ်လာတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေက များလှချေလားကွာ၊ ဘာတွေများတုံး”

ပီလွန်သည် တန့်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး မြောင်းဘက်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက် သည်။ “ငါက မင်း ထောင်ကျနေတုန်းပဲလို့ ထင်တာ” ဟု လှမ်းပြောသည်။ “မင်း ငန်းတစ်ကောင်ခိုးတာ ငါ ကြားတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် ပီလွန်၊ ငါ ငန်းတစ်ကောင် ခိုးခဲ့တယ်” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောင်ချော်ချော်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ငါ့ကို

ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်မခံကြဘူး၊ တရားသူကြီးက ပြောတယ်၊ သူပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်က ငါ့ကို ပြုပြင်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့၊ ပုလိပ်ကလည်း ထောင်ထဲမှာ ငါစား၊ နေတာဟာ လူသုံးယောက်စာ မကဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ငါ့ကို နောက် ထပ်ရာဇဝတ်မှု မကျူးလွန်ပါဘူးဆိုတဲ့ ခံဝန်ချုပ်နဲ့ လွတ်လိုက်တယ်” ပက်ဘလိုက သူ့စကားကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသော လေသံဖြင့် အဆုံးသတ်သည်။

ပီလွန်သည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်းဟူသော မကောင်းစိတ်မှ လွတ် မြောက်သွားသည်။ သူ ဝယ်လာသည့် ဝိုင်ကို ဒန်နီထံ ယူမသွားသည်မှာ မှန်သော်လည်း သူသည် ပက်ဘလိုကို သူ့အိမ်သို့လိုက်၍ ဝိုင်သောက်ရန် ဖိတ် သည် မဟုတ်ပါလား။

ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဝင်ရောက်သွား ကြသည်။ ပီလွန်က ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို ထွန်းကာ အရက်ထည့်သောက် ရန် သစ်သီးထည့်သည့် ခွက်နှစ်ခွက်ကို ထုတ်၍ချသည်။

“ကြွက်တွင်းကို ရေလောင်းကြစို့” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

အရက်ကို ရေလိုသောက်နိုင်ပါသည် ဆိုသော ပီဆာနိုးနှစ်ယောက်အတွက် ပင်လျှင် ဝိုင်နှစ်ဂါလန်သည် များလွန်းလှ၏။ ဝိုင်နှစ်ဂါလန်ကို သောက်သူများ ဌ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ဖြစ်စဉ်အဆင့်ဆင့်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ကြည့်မည် ဆိုပါကလည်း အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ပထမပုလင်း၏ လည်ပင်းအောက်နားအထိ အရက်လျော့သွားချိန်တွင် အသောက်သမားများသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် အကြောင်းအရာများကို အလေးအနက်ထား၍ ပြောဆိုတတ်ကြသည်။ ပုလင်းလည်ပင်းအောက် နှစ်လက်မ ထိ လျော့သွားသောအခါ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ဖွယ်ကောင်းသည့် ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ် အချစ်ရေးရာများကို တမ်းတမိကြ၏။ နောက်ထပ် တစ်လက်မတိုး၍ လျော့သွားချိန်တွင်မူ စိတ်နှလုံးမသာယာဖွယ်ကောင်းသည့် အတိတ်က ချစ်ပုံပြင် များဆီသို့ ရောက်သွားကြ၏။

ပထမပုလင်း ကုန်သွားသည့်အခါတွင်မူ မရေမရာ နိုင်လွန်းလှသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများ ဝင်လာသည်။ ဒုတိယပုလင်း၏ လည်ပင်းအောက်နား အထိ လျော့သွားသောအခါ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားလျော့ခြင်း၊ တွေဝေငေးမောခြင်း များ ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်လုံးခန့်ထပ်၍ လျော့သွားသည့်အခါ အလွန်စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် သိချင်းဆိုမိကြသည်။ နောက်ထပ်လက်တစ်လုံး လျော့သွားသည့်အခါမူ လူကြိုက်များသည့် သိချင်းတိုင်းကို ဟိုတစ်စ သည်တစ်ပိုင်း

ဆိုမိကြပြန်သည်။ အရက်နှစ်ဂါလန်၏ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်စဉ်သည် ဤနေရာ အရောက်တွင် ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက်ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဖြစ်ရပ်များ သည် ဖရိုဖရဲနှင့် မရေမရာနိုင်လွန်းလှ၏။ စည်းကမ်းတကျနှင့် အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည့် အနေအထား မရှိတော့။ စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင် သော အနေအထားသို့ ဆိုက်ရောက်သွားပြီး ဖြစ်၏။

ပထမပုလင်း၏ လည်ပင်းအောက် ရောက်သည်အထိ အရက်လျော့သွား သောအခါတွင် အသောက်သမားများသည် စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းများကို လေးလေးနက်နက် ပြောဆို ဆွေးနွေးတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ယခုလည်း ပီလွန်သည် ဤအဆင့်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အတွက်ပေါ်လာသည့် အကွက်ကောင်း ကို ရအောင်ယူလေသည်။

“ဒီမယ် ပက်ဘလို” ဟု သူက စကားစသည်။ “အိမ်ခြေရာခြေလည်းမရှိ၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းလည်း မရှိဘဲ အခုလို ရေစိုမိုးစိုခံပြီး လမ်းဘေးရေ မြောင်းတွေထဲ အိပ်နေရတဲ့ ဘဝကို မင်းစိတ်မပျက်သေးဘူးလား” ဟု မေး သည်။

“ဟင့်အင်း၊ စိတ်မပျက်သေးဘူး” ဟု ပက်ဘလိုက ဖြေသည်။

ပီလွန်က ချော့ချော့မော့မော့ လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “အေးပေါ့လေ။ ငါလည်းပဲ အဲသလို နေခဲ့ရတာပဲ သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ရေမြောင်းထဲက ညစ်ပတ်ပေရေ နေတဲ့ ခွေးလေခွေးလွင့် ဘဝတုန်းကတော့ ငါလည်းပဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ် နေတာပဲ။ အိမ်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ နေရတာ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ သိမှမသိသေးဘဲကိုး။ အမိုးနဲ့၊ အကာနဲ့၊ ဥယျာဉ်ကလေးနဲ့ နေရတဲ့ ဘဝဟာ အင်မတန်စိတ်အေးစရာကောင်းတဲ့ ဘဝကွ၊ ဒီမှာပက်ဘလို၊ အဲသလိုနေတာမှ လူလိုသူလိုနေတဲ့ ဘဝကွ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ တကယ့်ကို သာယာမှာပဲ”ဟု ပက်ဘလိုက ရေရွတ်သည်။

“ဒီမယ် ပက်ဘလို၊ မင်းငါ့အိမ်မှာ တစ်ခြမ်းငှားမနေချင်ဘူးလား။ ဒါဆိုရင် အလွန်အေးတဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ မင်း ကျောခင်းစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဆိပ်ခံတံတားအောက်က သဲပြင်မာတွေပေါ်မှာ ကျောခင်းဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး။ ဘယ်လောက် ဟန်ကျလဲ၊ မင်း ငါနဲ့အတူတူ နေရမယ်ဆိုရင် သဘောမကျဘူးလား ဟင်”

“သိပ် သဘောကျတာပေါ့ကွာ” ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

“ဒီလိုလေကွာ၊ မင်းက အိမ်လခ တစ်လကို ဆယ့်ငါးဒေါ်လာပဲပေး၊ ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ငါ့အိပ်ရာကလွဲပြီး တစ်အိမ်လုံးမှာရှိတဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေကို သုံးချင်သလိုသုံးပေါ့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မင်း စဉ်းစားပေါ့၊ တကယ်လို့ မင်းဆီကို လူတစ်ယောက်က စာတစ်စောင်ရေးတယ်ဆိုပါတော့ သူ့အနေနဲ့ စာကို အလွယ် တကူထည့်နိုင်ဖို့ နေရပ်လိပ်စာတစ်ခု ရသွားနိုင်တာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလားကွာ”

“အေး ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်းသွားမှာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြန်ပြောသည်။

ပီလွန်သည် အလွန်စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။ ဒင်နီကို ပေးရမည့် အိမ်လခကြွေးများ သူ့ပရုံးပေါ်၌ မည်မျှလောက်အထိ ပီလာမည်ကိုမူ သူ လုံးဝသတိမထားမိပေ။ သူ သေချာပေါက်နားလည်ထားသည့် အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ပက်ဘလိုက ဘယ် တော့မှ အိမ်လခ ပေးလိမ့်မည်မဟုတ် ဟူသောအချက် ဖြစ်၏။ ထိုအချက်အတွက် သူ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မဖြစ်ပေ။ အကယ်၍ ဒင်နီက အိမ်လခတောင်းခဲ့ပါမူ ပီလွန်အနေဖြင့် “ပက်ဘလိုဆီက အိမ်လခရတဲ့အခါကျမှ ပေးမယ်” ဟု ပြော နိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် ဝိုင်အရက်ကို ဆက်သောက်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အသောက် သမားတို့ ရင်ဆိုင်ရောက်ရတတ်သည့် နောက်တစ်ဆင့် ဖြစ်စဉ်ဆီသို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားကြ၏။ ထိုအခါ သူ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက မည်မျှ လောက် ပျော်ခဲ့ရသည်ကို ပီလွန်သတိရလာသည်။ “အဲဒီတုန်းကများ ငါဘာ ကိုမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး၊ နားမလည်ခဲ့ဘူး၊ အိုကွာ ငါသိပ်ကို ပျော်ခဲ့တာကွ”

“ငါတို့အနေနဲ့ အဲဒီတုန်းကလောက် ဘယ်တော့မှ မပျော်ရဲတော့ပါဘူး ကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ထောက်ခံလေသည်။

၄

လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သော ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာကော်ကိုရန်

ပိလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့၏ ဘဝသည် အလွန်သာယာဖြောင့်ဖြူးလျက် ရှိသည်။ မနက်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ အိပ်ရာမှ စောစောစီးစီးမနိုး။ ထင်းရှူးပင်များအပေါ် နေကျော်၍ တက်သွားချိန်နှင့် သူတို့အောက်ဘက်ရှိ ပင်လယ်ကွေ့ ရေပြာပြာပေါ် ၌ လှိုင်းဂယက်များ လူးလွန်လှုပ်ရှားကာ တလျှပ်လျှပ်တောက်ပနေချိန်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်ရာမှ ထကြလေသည်။

နေသာသော မနက်ဆိုလျှင် အလွန်ပျော်စရာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းသည်။ မြက်ပင်ချုံပင်များပေါ်၌ ကျနေကြသော နှင်းပေါက်များသည် နေရောင်အောက် တွင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေကြသည်။ သစ်ရွက်များတွင် တွဲလဲခိုနေကြသော နှင်းပေါက်များသည် အဖိုးမထိုက်တန်သော်လည်း အလွန်လှပသည့် ကျောက်မျက် ရတနာများနှင့် တူသည်။ ဤမျှလောက် သာယာကြည်နူးစရာကောင်းသည့် နံနက်ခင်းတွင် ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးကိုမှ အလျင်စလို မလုပ်သင့်။ ဆူဆူညံညံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ပျာယာခတ်စရာလည်းမလို။ အခုလို မနက်ခင်းမျိုးတွင် အတွေးအခေါ်သည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဖြစ်ရမည်။ လေးနက်ရမည်၊ အဖိုးထိုက် တန်ရမည်။

အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အပြာရောင်ရှပ်အင်္ကျီများ ဝတ်ထားသော ပက်ဘလိုနှင့် ပိလွန်တို့သည် အိမ်နောက်ဖက်ရှိ လျှိုကလေးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသော မြေနိမ့်ပိုင်းပေါ်၌ အညောင်းပြေသဘောဖြင့် လမ်းလျှောက်ကြသည်။ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်ဆီသို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီး နား အေးပါးအေးထိုင်ကာ နေစာလှုံကြသည်။ မွန်ထရေးမြို့တွင်းရှိ လမ်းများပေါ်မှ တံငါသည်များ၏ ပင်လယ်ပြင်ထွက်ရန် နှိုးဆော်နေသည့် ခရာမှုတ်သံများကို

နားစွင့်ကြသည်။ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူတို့၏ လှုပ်ရှားသံများ၊ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားသံများကို နားစွင့်ကြသည်။ ကမ္ဘာကြီး မှန်မှန်လည်ပတ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဖြစ်ပျက်နေသည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များသည် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆင်ဝင်တွင် ထိုင်နေကြသည့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သာယာငြိမ်းချမ်းလျက် ရှိကြ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချနင်းထားသည့် ခြေထောက်များပေါ် ယင်ကောင်များ လာနားသည့်အခါများ၌သာ ခြေချောင်းကလေးများကို လူးလွန်လှုပ်ရှားခြင်း ပြုသည်။

“နှင်းပေါက်တွေသာ စိန်တုံးကလေးတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဟု ပက်ဘလို ပြောသည်။ “ငါတို့နှစ်ယောက်သိပ်ကို ချမ်းသာသွားမှာ၊ ချမ်းသာရင် ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး အရက်ကို ကောင်းကောင်းသောက်သွားနိုင်မှာပဲနော်”

သို့သော်လည်း ယထာဘူတသမား ပီလွန်က ပက်ဘလို၏ စကားကို လက်မခံ၊ “မင်းပြောသလို ဖြစ်ကုန်ရင် လူတိုင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ စိန်တွေအများကြီး ရှိကုန်မှာပေါ့၊ အဲဒီကျတော့ စိန်တွေဟာ ဘယ်မှာလာပြီး တန်ဖိုးရှိတော့မှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါထင်တယ်၊ အရက်ကတော့ ဈေးတန်နေဦးမှာပဲ၊ တကယ်လို့များ အခု လောလောလတ်လတ် အရက်မိုး တစ်နေ့ကုန်ရွာလိုက်လို့ မင်းတို့ငါတို့က သံကန်ကြီးတစ်လုံးစာ ခံထားလိုက်နိုင်ရင် ဘယ်လောက်ဟန်မလဲ”

“ရွာရင်လည်း အရက်ကောင်းကောင်းရွာပါမှ ဖြစ်မှာကွ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “မင်း နောက်ဆုံးရလာတဲ့ မြောင်းပုပ်ရေလို အရက်မျိုးကို ဗုံးပေါလအော သောက်ရလို့ကတော့ အလကားပဲနေမှာပါ”

“အဲဒီ အရက်ကို ငါပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်လာတာ မဟုတ်ဘူးကွ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ဟိုကပွဲခန်းဘေးက မြက်ပင်တွေကြားမှာ တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီးဝှက်ထားတာတွေ့လို့ ယူလာတာ၊ ဒါမျိုးကျတော့ အကောင်းစားရချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

သူတို့သည် သူတို့ပေါ်၌ နားရန် အားထုတ်နေကြသော ယင်များကို သူတို့လက်များဖြင့် မောင်းကြသည်။ “ဟေ့ ဒီမယ်၊ မနေ့က ကော်နဲလီယာရစ်က မက္ကဆီကန် အသားမည်းကောင်ကို ဓားနဲ့ တိုက်လွှတ်လိုက်တယ်ကွ သိလား” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

ပက်ဘလိုက မျက်လုံးများကို ပင့်၍ကြည့်လိုက်ပြီး “သူတစ်ပြန် ကိုယ် တစ်ပြန် ချကြတာလား” ဟု မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ အမည်းကောင်က ကော်နဲလီယာမှာ လူသစ်တစ်ယောက် ရနေတယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊ သူက မသိတော့ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒီတော့ ကော်နဲလီယာက ဓားနဲ့ခုတ်တာပေါ့”

“အမှန်တော့ ဒီအကောင် သိဖို့သင့်တာပေါ့ကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒီလိုကွ၊ ကော်နဲလီယာ လူသစ်တစ်ယောက် ရချိန်မှာ သူကမြို့ထဲကို ရောက်နေတယ်၊ ပြန်လာတော့ အိမ်ရှေ့တံခါး သော့ခတ်ထားတာ တွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူက ပြတင်းပေါက်ကဝင်ဖို့ ကြိုးစားတာ”

“ဒီအမည်းကောင်က အရူးပဲကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “သူသေ ရောလား”

“ဟာ မသေပါဘူး၊ လက်တွေမှာ ဒဏ်ရာ နည်းနည်းပါးပါး ရသွားရုံ လောက်ပါ၊ ကော်နဲလီယာက ဒေါသမှမကြီးဘဲ၊ သူ့အနေနဲ့က အမည်းကောင်ကို အိမ်ထဲဝင်မလာစေချင်လို့သာ လုပ်တာပါ”

“ကော်နဲလီယာဆိုတဲ့ ကောင်မကလည်း သိပ်ပြီးသစ္စာရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ပီလွန်ရာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ဒီကောင်မဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က သေသွားတဲ့ သူ့အဖေ အတွက် ဆုတောင်းပွဲတွေ လုပ်ပေးနေတုန်းက သိလား”

“သူ့အဖေကလည်း ဆုတောင်းပွဲတွေ များများလုပ်ပေးဖို့လိုတဲ့ လူတစ် ယောက်ပဲကွ” ဟု ပီလွန်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ “သူက လူဆိုးကြီး တစ် ယောက် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့်ဟေ့ ဒီလူကြီး သူဆိုးတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ ထောင်မကျခဲ့ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့အပြစ်တွေကိုလဲ ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံဘူး၊ ဖြောင့်ချက်မပေးဘူးကွ၊ အဘိုးကြီးရင် သေခါနီးမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သူ အသေဖြောင့်အောင် ဆုတောင်းပေးဖို့ ရောက်လာသတဲ့။ ရင်ကလည်း သူ့အပြစ်တွေ ကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံသတဲ့၊ ကော်နဲလီယာ ပြောပြတဲ့ အတိုင်းဆိုရင်တော့ အဘိုး ကြီးရင်ရဲ့ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါ ဘုန်းကြီးရဲ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်ပြီး ဖြူဖွေးနေတာပဲတဲ့၊ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ ရင်ရဲ့ဝန်ခံချက်တွေထဲ က တစ်ဝက်လောက်ကို သူမယုံကြည်ဘူးလို့ ဘုန်းကြီးက ပြောတယ်ဆိုပဲ”

ပက်ဘလိုသည် သူ့ခေါင်းပေါ်လာ၍နားသော ယင်ကောင်ကို ကြောင် တစ်ကောင်က ကြွက်တစ်ကောင်ကို ခုန်အုပ်လိုက်သည့်နည်း ဖျပ်ခနဲရိုက်သတ် လိုက်သည်။ “ရင်ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးကလည်း လူလိမ်ကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ကွာ” ဟု ပြောသည်။ “သူ့လို လူလိမ်လူညာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်အတွက် ဆုတောင်းပွဲတွေ များများလုပ်ပေးဖို့ လိုတာကတော့ အမှန်ပဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် ကော်နဲလီယာရဲ့ အိမ်ထဲမှာ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ကောင်တွေရဲ့ အိတ်ကပ်ထဲ က ရလာတဲ့ ငွေနဲ့လုပ်တဲ့ ဆုတောင်းပွဲတစ်ခုမှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုရှိလိမ့်မယ် မင်း ထင်သလားဟင်”

“ဆုတောင်းပွဲတစ်ခုဟာ ဆုတောင်းပွဲ တစ်ခုပါပဲကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြန်ပြောသည်။ “မင်းကို အရက်တစ်ခွက်ရောင်းတဲ့ အကောင်အနေနဲ့ မင်းပေး လိုက်တဲ့ ငွေကို ဘယ်ကရသလဲဆိုတာ ဘုရားသခင်က စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ မင်းအနေနဲ့ အရက်ကိုကြိုက်သလို ဘုရားသခင်ကလည်း ဆုတောင်းပွဲကို ကြိုက်တာပါပဲကွာ၊ ဘုန်းကြီးမာဖီးဟာ အချိန်ရှိသမျှ ငါးပဲထွက်များနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူလုပ်ပေးတဲ့ ဆုတောင်းပွဲက မမြင့်မြတ်ပါဘူး၊ မသန့်စင်ပါဘူးလို့ ပြောနိုင်သလား၊ ဒီဟာတွေက ဘုန်းကြီးတွေ ရှင်းရမယ့် ပြဿနာတွေပါကွာ၊ ငါတို့က ပူနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ငါကတော့ ကြက်ဥဘယ်ကရနိုင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတယ်၊ အခုချိန်မှာ ကြက်ဥတစ်လုံးလောက် စားလိုက်ရရင် သိပ်ကောင်း မယ်ကွ”

ပက်ဘလိုသည် နေရောင်ထိုးခံနေရသော သူ့မျက်လုံးများ လုံ့လွှားအောင် ဦးထုပ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းဖြစ်အောင် ဆွဲချပြီး ပြင်၍ဆောင်းလိုက်သည်။ “ချာလီမီလာက ငါ့ကိုပြောတယ်၊ ဒင်နီဆိုတဲ့ကောင် အထမ်းသမကောင်မလေး ရိုစာမာတင့်နဲ့ တွဲနေသတဲ့”

ပီလွန်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်းကြောင့် တောင့်ခနဲဖြစ် သွားသည်။ “အဲဒီကောင်မလေးက ဒင်နီကို အရယူချင်ယူမှာ၊ ဒီအထမ်းသမတွေ ဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့ တွဲလိုက်ရရင် လက်ထပ်ဖို့လောက်က စစိတ်ကူးတာ၊ သူတို့ငွေလည်း မက်တယ်ကွာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖြစ်သွားရင်တော့ ဒင်နီက တို့ကို အိမ်လခတောင်းတော့မှာပဲ၊ ဟိုကောင်မ ရိုစာက အဝတ်အစားသစ် လိုချင်လိမ့်မယ်၊ ဒီနေရာမှာတော့ မိန်းမအားလုံး သူ့လိုချည်းပါပဲ၊ ငါ သူတို့ အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်”

ပီလွန်၏ စကားကြောင့် ပက်ဘလိုမှာလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်

သွားပုံရ၏။ “တကယ်လို့ ငါတို့နှစ်ယောက် ဒင်နီဆီ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ရင်ကော” ဟု သူက အကြံပေးသည်။

“အင်း ဒင်နီဆီမှာ ကြက်ဥရှိချင်ရှိမယ်” ဟု ပီလွန်က ရေရွတ်သည်။ “မစွက်မော်ရေးရဲ့ ကြက်မတွေဟာ အလွန်ဥတဲ့ ကြက်မတွေကွ”

သူတို့သည် ရှူးဖိနပ်များကို ကောက်၍စီးတာ ဒင်နီ၏အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ပီလွန်သည် လမ်းမပေါ်မှ ဘီယာပုလင်းအဖုံးတစ်ခုကို ကုန်း၍ ကောက် လိုက်ပြီး တစ်ခွန်းမျှဆဲကာ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ “တချို့ယုတ်မာစုတ်ပဲ့တဲ့ ကောင်တွေက လမ်းပေါ်သွားနေတဲ့ လူကို အထင်မှားအမြင်မှားဖြစ်အောင် တမင်သက်သက် ဒီပုလင်းအဖုံးကို ချထားခဲ့တာဖြစ်မယ်ကွ” ဟု ပြောသည်။

“ငါလည်း မနေ့ညက အဲသလိုပဲ ကောက်ကြည့်မိခဲ့သေးတယ်” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ သူသည် ခြံဝင်းတစ်ခုထဲမှ မှည့်စပြုနေသော အစိမ်း ရောင် ဂျပင်များကို လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစား စိတ်ကူးလျက်ရှိ၏။

သူတို့သည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်ရှိ နှင်းဆီချို တစ်ချို့နောက်တွင် ထိုင်၍ခြေ ချောင်းများကို တလှုပ်လှုပ်လုပ်ကာ ယင်ခြောက်နေသော ဒင်နီကို အသင့်ပင် တွေ့သည်။

“ဟေး သူငယ်ချင်းတို့ပါလား” ဟု ဒင်နီက နှုတ်ဆက်သည်။

သူတို့သည် ဒင်နီ၏ ဘေးတွင်ထိုင်ပြီး ဦးထုပ်နှင့် ဖိနပ်များကို ချွတ် လိုက်ကြသည်။ ဒင်နီက ဆေးရွက်ကြီးမှုန့်ဗန်းနှင့် စက္ကူများထုတ်ကာ ပီလွန်၏ လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ ပီလွန်သည် ဒင်နီကို အလန့်တကြား လှမ်း၍ကြည့်၏။ သို့သော်လည်း သူ့ထင်မြင်ချက်များကိုတော့ ထုတ်ဖော်၍ မပြောပေ။

“ကော်နဲလီယာရစ်က ဟို မက္ကဆီကန် လူမည်းကို ဓားနဲ့ထိုးသတဲ့ကွ” ဟု သူက လှမ်းပြောသည်။

“အေး၊ ငါလည်းကြားတယ်” ဟု ဒင်နီက ပြန်ပြောသည်။

ပက်ဘလိုကလည်း စိတ်နာသောလေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ “ဒီမိန်းမတွေ ဟာ အကျင့်မကောင်းတာချည်း ပါပဲကွာ”

“သူတို့နဲ့ တွဲရတာ အလွန်အန္တရာယ်ရှိတယ်” ဟု ပီလွန်က ထောက်ခံ သည်။ “ငါတစ်ခု ကြားတယ်၊ အထမ်းသမ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဒီရပ်ကွက်ထဲ ရောက်နေတယ်တဲ့၊ ဆင်းရဲဒုက္ခကို လိုက်ရှာနေတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်အနေနဲ့ သူ့ကို အမြဲသတိရနေအောင် လိုချင်တာပေးဖို့ ရောက်နေတာပဲ ကွ”

ထိုအခါ ပက်ဘလိုက အော့နှလုံး နာသည့်ဟန်ဖြင့် အသံတစ်ချက်ပြုပြီး သူ့လက်များကို သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဆန့်၍ ဖြန့်လိုက်သည်။ “အဲဒီတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာများလုပ်မလဲ” ဟု မေးသည်။ “ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့လူကော သူ့အနားမှာ ရှိပါဦးမတဲ့လား”

နှစ်ယောက်သား ဒင်နီ၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ အကဲခတ် ကြ၏။ ဒင်နီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည့် လက္ခဏာ မမြင်ရ။

“ကောင်မလေး နာမည်က ရှိစာတဲ့” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “သူ့ နောက်က နာမည်ကိုတော့ ငါမပြောတော့ပါဘူး၊ အခုလောက်ပြောရင် သိရောပေါ့”

“ဪ... မင်းပြောနေတာ ရှိစာမာတင်ကိုလား” ဟု ဒင်နီက သိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားသည့် အသံဖြင့် ပြောသည်။ “မင်းတို့အနေနဲ့ အထမ်းသမ တစ် ယောက်ကို အထင်ကြီးနေလို့ကတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ”

ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်း ပြိုင်တူချကြသည်။

“မစ္စက်မော်ရေးရဲ့ ကြက်မတွေကော ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ” ဟု ပီလွန်က အမှတ်တမဲ့ မေးသည်။ ဒင်နီက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်း သည်။ “ကြက်မတွေအားလုံး သေကုန်ပြီ၊ မစ္စက်မော်ရေးက ပဲတွေကို အိုးထဲ မှာ ထည့်ထားတယ်၊ အိုးတွေက ကွဲကုန်ရော၊ မြေကြီးပေါ်ကျနေတဲ့ ပွဲတွေကို ပြန်ကောက်ပြီး ကြက်မတွေကို ကျွေးတယ်၊ အဲဒီတော့ ကြက်မတွေ အားလုံး သေကုန်ပြီ။ တစ်ကောင်မှ မကျန်ဘူး”

“အဲဒီ ကြက်သေတွေကော အခုဘယ်မှာလဲ” ဟု ပက်ဘလိုက မေး သည်။

“ဘယ်သူကရယ်လို့တော့ မသိဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်သာ ကြက်သေ တွေကို မစားနဲ့ စားရင်ဖျားလိမ့်မယ်လို့ မစ္စက်မော်ရေးကို ပြောတယ်၊ ဒါ ပေမယ့် ငါတို့က ကြက်အူတွေကို ထုတ်ပြီး သန့်သွားအောင် လုပ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကြက်သားသည်တွေဆီ သွားရောင်းပစ်လိုက်တယ်”

“လူသေတယ်လို့ကော ကြားသလား” ဟု ပက်ဘလိုက ထပ်မေးသည်။

“မကြားပါဘူး၊ ငါထင်ကတော့ အဲဒီကြက်တွေဟာ အကောင်းတွေပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“အဲဒီ ကြက်မတွေ ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေနဲ့ မင်းဝိုင်နည်းနည်းပါးပါး ဝယ် ထားသေးသလား” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။

ဒင်နီက လှောင်ချင်ပြောင်ချင်သည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ပီလွန်ကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။ “မစွက်မော်ရေးက ဝယ်တယ်၊ မနေ့ညက ငါ့သူ့အိမ် သွားလည်တယ်၊ မီးရောင်နဲ့ကျတော့ မစွက်မော်ရေးဟာ မိန်းမချောကြီးတစ်ယောက်ပဲကွ၊ ပြီးတော့ သိပ်လည်း မအိုသေးပါဘူးကွ”

ဤစကားကြောင့် ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်တို့သည် နောက်တစ်ကြိမ် လန့်လာကြပြန်သည်။

“ငါ့ အစ်မဝမ်းကွဲ ဝီလီ ပြောတာကတော့ မစွက်မော်ရေးက အသက်ငါး ဆယ် ရှိပြီတဲ့”ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

ဒင်နီက သူ့လက်များကို ဖြန့်လျက် “အသက်ဘယ်လောက် ရှိနေပြီ ဆိုတဲ့အချက်က အရေးမကြီးပါဘူးကွာ” ဟု တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။ “သူ့မှာ အိမ်ပိုင်ရှိတယ်၊ ဘဏ်မှာ ဒေါ်လာငွေ နှစ်ရာအပ်ထားတယ်” ပြောနေ ရင်း ဒင်နီ၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ်ညှိုးသွားသည်။ “ငါ မစွက်မော်ရေးကို လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးချင်တယ်ကွာ”

ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့သည် သူတို့ခြေထောက်များကို စိုက်ကြည့်နေကြ သည်။ ဒင်နီထံမှ နောက်ထပ်စကား ပြောမလာစေရန် အမူအရာဖြင့် ဟန့်တား ကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ အားထုတ်မှုမှာ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိပေ။

“တကယ်လို့သာ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါး ရှိနေရင် ချိုချင်ဘူးကြီး တစ်ဘူးလောက် ဝယ်ပေးချင်တယ်” သူသည် သူ့အိမ်ငှားနှစ်ယောက်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ထံမှ စကားပြန်မရ၊ “တစ်ဒေါ်လာ နှစ်ဒေါ်လာလောက်ရရင် ဖြစ်ပါတယ်ကွာ” ဟု ထပ်၍ ပြောသည်။

“ချင်ကီး ဗီလာငါးတွေ နေလှန်းနေတယ်” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “မင်း သူ့ဆီသွားပြီး နေ့တစ်ဝက်လောက် ငါးခွဲပေးပါလား”

“အိမ်ပိုင်နှစ်လုံးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါးသွားခွဲရမယ်ဆိုတာ ကတော့ ကြည့်လို့ကြားလို့ ကောင်းမယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ တကယ်လို့များ မင်းတို့က အိမ်လခ နည်းနည်းပါးပါး ပေးထားမယ်ဆိုရင်”

ပီလွန်က ထိုင်နေရာမှ ဒေါသတကြီး ထရပ်လိုက်သည်။ “အမြဲတမ်း အိမ်လခပဲတောင်းနေတာပဲ” ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် ပြောသည်။ “မင်းက တို့ကို လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်သွားအောင် ဇွတ်လုပ်နေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ မင်းက အိပ်ရာပေါ်မှာ ဖိမ်နဲ့အိပ်၊ တို့ကတော့ မြောင်းကြိုမြောင်းကြားမှာ အိပ်၊

အဲသလိုအဖြစ်မျိုး ရောက်စေချင်တယ်ပေါ့၊ လာကွာ ပက်ဘလို၊ ဟောဒီက ငါတို့ အိမ်ရှင်သခင်ကြီး ဂျူးကြီးအတွက် ငွေသွားရှာကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ဒင်နီ၏ အိမ်ထဲမှ ခပ်တည်တည် ထွက်သွားကြလေသည်။

“ငွေကို ငါတို့ဘယ်က ရမလဲ” ဟု ပက်ဘလိုက မေးသည်။

“ငါလဲ မသိဘူး” ဟု ပီလွန်က အဖြေပေးသည်။ “ဒီအကောင် နောက်ထပ် တောင်းချင်မှ တောင်းတော့မှာပါကွာ” သို့သော်လည်း ကိုယ်ချင်းစာတရားကင်းမဲ့စွာဖြင့် တောင်းခံလိုက်သည့်အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်အေးနားအေးမနေနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ “ဒီအကောင်ကို နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် ဂျူးအိုကြီး လို့ ခေါ်ကြမယ်ကွာ” ဟု ပီလွန်က ဆိုသည်။ “ဒီအကောင် ငါတို့နဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်လာတာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါဘူး၊ သူ ငတ်နေရင် ငါတို့က ကျွေးခဲ့ရတယ်၊ သူ့မှာ ဝတ်စရာ မရှိရင်လည်း ငါတို့ကပဲ အဝတ်အစားပေးခဲ့ရတယ်”

“ငါတို့ ပေးခဲ့ကျွေးခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ” ဟု ပက်ဘလိုက မေးသည်။

“ငါတို့လက်ထဲ ရှိနေတဲ့ အခါမျိုးမှာ ပေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကလည်း။ ငါဆိုလိုတာက သူ့မှာလည်း လိုနေတယ်၊ တို့မှာလည်း ရှိနေမယ်ဆိုရင် ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပြောတာ၊ ဒီမှာ ပက်ဘလို၊ ငါတို့က အဲသလို သူငယ်ချင်းမျိုး တွေပါကွာ၊ အခုတော့ ဒီကောင်က ဟိုမွတ်တားအိုမကြီးကို ချိုချည်တစ်ဘူး လက်ဆောင်ပေးချင်တာနဲ့ပဲ သူငယ်ချင်းချင်း မျက်နှာပျက်အောင် လုပ်တယ်။ တို့အချင်းချင်းရဲ့ ခင်မင်မှုကို မြေကြီးပေါ်ချပြီး ခြေထောက်နဲ့ နင်းချေပစ်တာပဲကွာ”

“ချိုချည်ဆိုတာကလည်း လူတွေနဲ့ တည့်တဲ့အစာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားရလွန်းသဖြင့် ပီလွန်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် လမ်းဘေးရှိ မြောင်းနှုတ်ခမ်းတွင်ထိုင်ပြီး လက်ပေါ်မေးထောက် တာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသောစိတ်ဖြင့် တွေဝေငေးမောလျက် ရှိသည်။

ပက်ဘလိုကလည်း သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သို့သော်လည်း သူကတော့ အမောဖြေရန် ဝင်ထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဒင်နီ၏ ခင်မင်မှုမှာ ပီလွန်လောက် နှစ်မကြာသေး။ ပီလွန်လောက် ရင်းနှီးခြင်းလည်း မရှိသေး။ ထို့ကြောင့် ပီလွန်လောက် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မဖြစ်။

မြောင်း၏ အောက်ခြေသည် မြက်ခြောက်များ၊ ချုံနွယ်များဖြင့် ပိတ်ပုံ့

လျက်ရှိသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် မခံချိ မခံသာဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်လျက် ရှိသော ပိလွန်သည် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ မြက်ပင်၊ ချုံပင်များဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ချုံတစ်ချုံ၏အောက်မှ လက်တစ်ဖက် ထိုးထွက်လာသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် လက်၏ဘေး၌ ဝိုင်ဂါလန် ဝက် ပုလင်းတစ်လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ပက်ဘလို၏ လက် မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ပက်ဘလိုက မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်သည်။ “သူ သေနေတာများ ဖြစ် မလား ပိလွန်”

ပိလွန် အသက်တစ်ချက် အားရပါးရ ရှုလိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ ကြည့်လင်သောအမြင် ပြန်ဝင်လာသည်။ “တကယ်လို့ သူ သေနေတာဆိုရင် တော့ ဝိုင်ဟာ သူ့အတွက် အသုံးမဝင်တော့ဘူးကွ၊ ဝိုင်ကို သူနဲ့အတူတူ မြေအမြှုပ်ခံပစ်လို့ကတော့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ”

သူတို့ မြင်နေရသောလက်သည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာပြီး ချုံထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် ညစ်ပတ်ပေရေပြီး အနီရောင် မုတ်ဆိတ်မွေး တိုနဲ့နဲ့များ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပေါက်နေသည့် ဂျီဆပ်စ်မေရီယာကော်ကိုရန်၏မျက်နှာ သည် ချုံထဲမှ ထွက်လာသည်။ “ဟေး ပိလွန်၊ ဟေး ပက်ဘလို” ဟု အာလေး လျှာလေးသံဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

ပိလွန်က မြောင်းထဲရှိ ချုံဖုတ်များပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ “သူငယ်ချင်း ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြုံးသည်။ “အမူးလွန်သွားတာကွ” ဟု ရေရွတ်ပြီး ခူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ “ကဲ သူငယ်ချင်းတို့လာကြ၊ သောက်လှည့်ကြဦး၊ အရက်အများကြီး ကျန်သေးတယ်”

ပိလွန်က ဝိုင်ပုလင်းကို လှမ်းယူပြီး လေးကြိမ်တိတိ မော့လိုက်သည်။ ပုလင်းထဲတွင် ဝိုင်တစ်ပိုင်း ကျော်ကျော်ခန့်တော့ ကျန်သေးသည်။ ထို့နောက် ပက်ဘလိုက ပိလွန်လက်ထဲမှ ပုလင်းကို လှမ်းယူကာ ငှက်မွေးတစ်ခုနှင့် ကစား နေသည့် ကြောင်တစ်ကောင်သဖွယ် ပုလင်းကို မြှောက်ချည် ချချည်လုပ်၍ ကစား နေသည်။ သူသည် ပါးစပ်ကို အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး ပုလင်းကို နှာခေါင်းတွင်တော့ကာ အနံ့ခံလိုက်သေးသည်။ ပါးစောင်နှစ်ဖက်မှ လည်ချောင်းတစ် လျှောက် ဆင်းသွားနေသည့် ဝိုင်အရက် စီးကျသွားသံကို အတိုင်းသားကြားနေ ရလေသည်။

ပီလွန်၏ လက်သည် ပက်ဘလို အသက်ပြန်၍ မရှူနိုင်သေးမီ ပုလင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့သူငယ်ချင်း ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာဘက်သို့ လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ “ရတနာသိုက်ကို သစ်တောထဲက တွေ့လာတာ မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။ “အလွန်ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က သူ့ဆီတော့ မင်းအတွက်ထားခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သူငယ်ချင်း”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် အချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ တစ်ဖက်သားအပေါ် သနားကြင်နာတတ်သော စိတ်လည်းရှိသည်။ သူသည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်သည်။ “ငါ့လည်ချောင်း ခြောက်နေပြီ” သူသည် ဝိုင်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန်ပင် အချိန်ယူ၍ မော့သည်။ ဝိုင်တွေအများကြီး ရှိနေသဖြင့် ဇိမ်ခံ၍ သောက်နေသူ တစ်ဦးနှင့် တူသည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ညလောက်က ငါ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကိုသွားပြီး သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ အိပ်တယ်” ဟု ပြောသည်။ “တစ်ညမှာ လှိုင်းပုတ်လို့ လှေတစ်စီး ကမ်းကိုရောက်လာတယ်။ အောင်မယ် လှေက အတော့်ကိုကောင်းတဲ့ လှေကွ၊ ခတ်တက်တွေလဲ အသင့်ပါလာတယ်။ လှေက အနည်းဆုံး ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်ကတော့ ကောင်းကောင်းတန်တယ် သိလား၊ ဒါပေမယ့် အရောင်းအဝယ်က သိပ်ပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် မဖြစ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ ငါ့မှာ ခုနစ်ဒေါ်လာပဲ ရလိုက်တယ်”

“မင်းမှာ အဲဒီငွေ ကျန်သေးသလား” ဟု ပီလွန်က အားတက်သရော မေးသည်။

“ဆက်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါမင်းကို ပြောပြမယ်” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ဂုဏ်ယူသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။ “အဲဒီ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝိုင်နှစ်ဂါလန်ဝယ်ပြီး ဒီသစ်တောဘက်ကို ယူလာခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ အေရာဘဲလားဂရော့စ်နဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြတယ်၊ မွန်ထရေမြို့ထဲ ရောက်တော့ သူ့အတွက် အတွင်းခံဘောင်းဘီတစ်စုံ ဝယ်ပေးတယ်၊ အတွင်းခံတွေက ပန်းရောင်ကွ၊ ပိုးဘောင်းဘီဆိုတော့ သိပ်နုတယ် မဟုတ်လား၊ သူကအရမ်းကို သဘောကျသွားတာ အဲနောက်ပြီးတော့ ငါက သူ့ကို ဝိစကီတစ်ပက် ဝယ်တိုက်တယ်၊ နောက်ခဏကြာတော့ စစ်သားတစ်အုပ်နဲ့ ငါတို့ဆုံမိကြရော၊ သူက စစ်သားတွေနဲ့ ပါသွားရော”

“ဟာကွာ လူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ငွေကိုခိုးတဲ့ သူခိုးမပါလား” ဟု ပီလွန်က တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။

“အဲသလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးကွာ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ဖြေသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူသွားလိုရာ သွားရမယ့်အချိန် ရောက်နေပြီ၊ အဲသူလည်း သွားရော၊ ငါလည်း ဒီကိုရောက်လာပြီး အိပ်ပျော်သွားတာပဲ”

“ဒါဆိုရင် မင်းမှာ ငွေလက်ကျန် မရှိတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ငါလည်း မသိသေးဘူးကွ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။

“နေဦး ငါကြည့်လိုက်ဦးမယ်” သူသည် အိတ်ကပ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး တွန့်ကြေလိမ်ခေါက်နေသော တစ်ဒေါ်လာတန် သုံးရွက်နှင့် ဆယ့်ဆင့်ပြားတစ်စေ့ကို ထုတ်လိုက်သည်။ “ကနေ့ည ငါ အေလာဘဲလားဂရော့စ်အတွက် ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ဝယ်ပေးရဦးမယ်ကွ” ဟု ပြောသည်။

“ပစ္စည်းလေး တစ်ခုဆိုတာက ဘရာစီယာ အသေးစား တစ်ထည်ဝယ်ပေးဖို့ ပြောတာလား”

“အေး ဟုတ်တယ်” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ဘရာစီယာက မင်းထင်သလောက်တော့ မသေးဘူးကွ၊ သူ့ဟာက အကြီးကြီး” သူသည် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးသည်။

ချက်ချင်းပင် ပီလွန်သည် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။ “ညက လေမိလို့ ဖြစ်တာပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။ “အပြင်လေဟာထဲမှာ အိပ်တာ မကောင်းဘူးကွ၊ ကဲ လာကွာ ပက်ဘလို၊ သူ့ကို တို့အိမ်ခေါ်သွားပြီး အအေးမိနေတာ ပျောက်အောင် ကုပေးကြမယ်၊ အဆုတ်တွေမှာ အအေးမိတဲ့ ရောဂါပဲ၊ အခုမှ စကာ ရှိသေးတယ်၊ ကုလို့ရပါတယ်။”

“မင်းတို့ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာလဲ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ မေးသည်။ “ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွ”

“မင်းကတော့ အဲသလိုပဲ ထင်မှာပေါ့” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

“ရူးဒေါ့ဖိုးကဲကင်း တစ်ယောက်လည်း အခုမင်းထင်သလို ထင်ခဲ့တာပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လတည်းက မင်းကိုယ်တိုင် အသုဘကို လိုက်ပို့ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ အန်ဂျီ လီနာဗတ်စ်ကွတ်ဇ်ဆိုတဲ့ မိန်းမလည်း အဲသလိုထင်ခဲ့တာပဲ၊ သူလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တည်းက သေသွားပြီ၊ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာသည်။ “အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လို့ မင်းထင်သလဲ”

“အဲဒါ တစ်ညလုံး အပြင်ဘက် လေတဟူးဟူးကြားမှာ ထွက်အိပ်လို့ ပေါ့ကွ” ဟု ပီလွန်က ပညာရှိကြီးတစ်ယောက် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဒီလောက်အေးတဲ့လေကို မင်းအဆုတ်တွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခံနိုင်မှာလဲ”

ပက်ဘလိုသည် ဝိုင်ပုလင်းကို မြက်ပင်များဖြင့် လုံအောင်ပတ်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ မြင်လျှင် မြက်ပင်များအောက်၌ ဘာပစ္စည်း ပါလာသည် မသိသဖြင့် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သူတွေးသည်။

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်လာနေသော ပီလွန်သည် ဂျိုးဆပ်စ်ယာ၏ ကိုယ်ကို မကြာခဏ စမ်းစစ်ကြည့်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ဂျိုးဆပ်စ် မေရီယာက သူ့ကိုယ်သူ နေမကောင်းဟု ထင်လာအောင် လုပ်သည်။ သူတို့သည် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို အိမ်သို့ခေါ်လာပြီး ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ တင်ထားသည်။ ရာသီဥတုက ပူနွေးနေသော်လည်း သူတို့သည် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို အိပ်ရာခင်း များ ခြံပေးထားသည်။

ပက်ဘလိုက အဆုတ်ရောဂါ၏ ဒဏ်ကို ခံနေရသော ဆင်းရဲသားများ အကြောင်းကို ကြားရသူ စိတ်လှုပ်ရှားလာအောင် ပြောပြသည်။ ထို့နောက် ပီလွန်က အလွန်ချိုသာသော လေသံဖြင့် အိုးနှင့်အိမ်နှင့် နေရသည့်ဘဝ၏ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောပြသည်။ ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော်တွင် ဝိုင်အရက်ကလည်း ကုန်ပြီ၊ ပြောစရာစကားလည်း ကုန်ပြီ။ ထူထပ်သိပ်သည်း စွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသော မြူနှင်းများကလည်း သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီးများ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့်နယ် မြေပြင်ပေါ်တွင် ရွေ့လျားလျက် ရှိကြသည်။ အလွန်စိုစွတ်ပြီး အလွန်အေးမြသော ထိုအချိန် ထိုကာလမျိုးတွင် မည်သူသည် အပြင်ထွက်၍ အိပ်ချင်ပါမည်နည်း။ မည်သူမဆို လေလုံမိုးလုံနှင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်း ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသော အိပ်ရာပေါ်၌ ကလေးငယ်တစ်ယောက် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်သလို အိပ်ချင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော စသည်ဖြင့် နားမ ဝင်ဝင်အောင် ပြောသည်။

ပီလွန်ပြောနေသည့်စကား ဤနေရာအရောက်တွင် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုက သူ့ကို မရအရနိုးပြီး အရက်ထပ် တိုက်သည်။ ထို့နောက် ပီလွန်က တစ်ညလုံး နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် ဇိမ်ရှိရှိ အိပ်ပြီး မနက်နေထွက်၍ အိပ်ရာနိုးလာသည့်အခါ ခံစားရသည့် အရသာကို ဆက်ပြောသည်။ ထို့ကဲ့သို့ လုံလုံခြုံခြုံအိပ်ရသော လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ချမ်းလွန်း၍ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်နေစရာလည်းမလို၊ လက်များ ခဲကုန်မည်စိုး၍ ထုရိုက်နေစရာလည်း မလိုဟု သူကပြောသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့သည် အမဲလိုက်မုဆိုး နှစ်ယောက် က သူတို့လိုက်နေသော သားကောင်ကို ချောင်ပိတ်၍ ဖမ်းသည့်နယ် ဂျိုးဆပ်စ်

မေရီယာကို ကျူးသွင်းပြီး ဖမ်းကြသည်။ သူတို့အိမ်တွင် တစ်လဆယ့်ငါးဒေါ်လာ ပေး၍နေသွားရန် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို တိုက်တွန်းကြ၏။ ဂျိုးဆပ်စ်ကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံသည်။ သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲ၍ ခါကြသည်။ မြက်ပင်များနှင့် ထုပ်ထားသော ဝိုင်ပုလင်းသည် အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ပီလွန်က ဝိုင်ကို စောစောကထက် ပို၍သောက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ရှေ့တွင် အခက်ခဲဆုံးသော အလုပ်တစ်ခု ရှိနေသည် ကို သိနေသောကြောင့် ပေတည်း။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ အရက်သောက်နေခိုက် တွင် ပီလွန်က အလွန်ချိုသာသော သိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့် သူဖြစ်စေချင်သည့် ကိစ္စကို ပြောသည်။

“မင်းအနေနဲ့ အခုလောလောဆယ် ငွေသုံးဒေါ်လာတော့ ကြိုပေးထားပေါ့ ကွာ”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် လက်ထဲမှ ဝိုင်ပုလင်းလို ဖျပ်ခနဲချလိုက်ပြီး ပီလွန်၏ မျက်နှာကို အလန့်တကြားဖြင့် ကြည့်သည်။ “မပေးနိုင်ဘူးကွာ” ဟု လေသံတင်းတင်းဖြင့် ပြောသည်။ “ငါ အေလာဘဲလားဂရော့စ်ကို ပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်ပေးဖို့ကတိထားတယ်။ အိမ်လခကို အချိန်ကျမှပဲ ပေးမယ်၊ အခု မပေးဘူး”

အမှားကြီး တစ်ခုကို သူ လုပ်မိပြီဟု ပီလွန်က နားလည်လိုက်သည်။ “မင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေက သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတော့ ဘုရားသခင်က မင်းဆီကို လှေတစ်စင်း မျောလာအောင် လုပ်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒါကို မင်းက စည်သွတ်ဘူး လုပ်တဲ့စက်ရုံက မိန်းမတစ်ယောက်ကို အတွင်းခံပိုးဘောင်းဘီတွေ ဝယ်ပေးဖို့ လုပ်ပေးတာလို့ ထင်နေသလား၊ မဟုတ်ဘူး ငါ့လူ၊ မင်းမြေကြီးပေါ်မှာ မအိပ်ရအောင် လုပ်ပေးတာ၊ မြေကြီးပေါ်မှာ အိပ်ရင်း အအေးမိပြီး သေမသွားအောင် လုပ်ပေးတာ၊ ဘုရားသခင်က အေလာဘဲလားရဲ့ နို့ကြီးတွေပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စား မတဲ့လား၊ အဲဒီတော့ ငါပြောမယ်၊ လုပ်နိုင်တာ တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်၊ ငါတို့ကို နှစ်ဒေါ်လာပေး၊ မင်းမှာကျန်တဲ့ တစ်ဒေါ်လာနဲ့ နွားမတစ်ကောင်ရဲ့ နို့အုံကြီးတွေကို ကိုင်ထားနိုင်ဖို့အတွက် ပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ထိုအချိန်အထိ မပေးနိုင်ဟု ငြင်းနေဆဲ။

“ဒီမှာ ငါ မင်းကို ရှင်းအောင်ပြောပြမယ်” ဟု ပီလွန်က သူ့စကားကို ဆက်သည်။ “ငါတို့က ဒင်နီကို နှစ်ဒေါ်လာကြိုပေးမထားရင် ငါတို့အားလုံး လမ်းပေါ်ရောက်ကြမှာ သေချာတယ်၊ အဲဒါဆိုရင် မင်းရဲ့အပြစ်ပဲ၊ ငါတို့အားလုံး မြောင်းထဲမှာ အိပ်နေတာကို မင်းကြည့်ရက် မြင်ရက်သလား သူငယ်ချင်းရယ်”

အဖက်ဖက်မှ ပစ်လွှတ်နေသည့် ကျည်ဆန်များ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်သော ဂျိုးဆပ်စပ်မေရီးယားကော်ကိုရန်သည် နောက်ဆုံးတွင် ဒူးထောက်အညံ့ခံသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဟောင်းနွမ်းကြေမွနေသော တစ်ဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူနှစ်ရွက်သည် ပီလွန်လက်တွင်းသို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားလေ၏။

တင်းမာနေသော အခြေအနေသည် အခန်းထဲမှ လွင့်စဉ်ပြေးထွက်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် ငြိမ်ဆိတ်မှုက နေရာယူလိုက်သည်။ ထိုအခါ ရဲဘော်ရဲဖက်စိတ်သည် ပြန်လည်တည်ရှိလာသည်။ ပီလွန်အဖို့တော့ စိတ်အေးနားအေး ဖြစ်သွားပြီ။ ထိုအခါ ပက်ဘလိုက ဂျိုးဆပ်စပ်မေရီးယားအား ခြံပေးထားသည့် သူ့အိပ်ရာခင်းကို ပြန်ယူပြီး သူ့ခုတင်ပေါ် ပြန်ခင်းသည်။ လူသုံးယောက်ကြားတွင် အာလာပသလ္လာပ ပြောကြသည့် စကားဝိုင်းသည် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ငါတို့ ဒင်နီကို ဒီနှစ်ဒေါ်လာ သွားပေးမှဖြစ်မယ်”

စောစောက သောက်ထားသည့် အရှိန်ကုန်သွားသဖြင့် ချင်ခြင်းတပ်လာပြန်သည်။ သူတို့သည် ဝိုင်းကို သောက်ကြပြန်၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ဘာများလုပ်မှာမို့လို့ ဒင်နီဆိုတဲ့ ကောင်က ဒီငွေနှစ်ဒေါ်လာကို အရေးတကြီး လိုနေရတာလဲကွ” ဟု ဂျိုးဆပ်စပ်မေရီးယားကမေးသည်။

ပီလွန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ် တိုးတက်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။ “တို့သူငယ်ချင်း ဒင်နီက မစွက်မော်ရေးနဲ့ တွဲနေတယ်ကွ၊ အဲသလိုပြောတာနဲ့ ဒင်နီကို အရူးတစ်ယောက်လို့ သွားပြီးမထင်လိုက်နဲ့၊ မစွက်မော်ရေးက ဘဏ်မှာ ဒေါ်လာငွေ နှစ်ရာတောင် အပ်ထားတာ၊ အဲဒါဒင်နီက မစွက်မော်ရေးကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ချိုချဉ်ဘူးတစ်ဘူး ဝယ်ချင်နေတယ်ကွ”

“ဒါက ဒင်နီနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပါကွာ” ဟု ဂျိုးဆပ်စပ်မေရီးယားက ပြောသည်။ “တကယ်လို့ သူက မစွက်မော်ရေးရဲ့ သွားတွေကို ကိုက်စေချင်တယ်ဆိုရင် ဒါက သူ့ကိစ္စပဲပေါ့။ ငါတို့က မစွက်မော်ရေးရဲ့ သွားတွေအတွက် ပူစရာလို သလား”

စိုးရိမ်ပူပန်သော အရိပ်အငွေ့များသည် ပီလွန်၏ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ “ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်” ဟု ပြောသည်။ “တကယ်လို့ ငါတို့ သူငယ်ချင်း ဒင်နီဟာ မစွက်မော်ရေးကို ချိုချဉ်ဘူး လက်ဆောင်ပေးရင် သူလည်း နည်းနည်းပါးပါး ယူစားမိမှာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့ သူငယ်ချင်းရဲ့ သွားတွေလည်း ကိုက်တော့မှာ”

ပက်ဘလိုက စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်သည်။
“သူ မှီခိုအားထားနေတဲ့ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဒင်နီရဲ့သွားတွေကို ကိုက်
အောင်လုပ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကတော့ မကောင်းဘူးကွ”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက
မေးသည်။ ပြောစရာစကားမရှိ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ သူတို့
ဘယ်လို လုပ်ချင်နေကြသည်၊ နောက်ဆုံး ဘာလုပ်ကြမည်ကို သူကောင်းစွာ
သိနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့သုံးယောက်စလုံးသည် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်
သက်၍ တစ်ယောက်အပြောကို တစ်ယောက်က စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် စောင့်မျှော်
နေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူကမှ စ၍မပြော။ အားလုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ်
နေကြသည်။ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်မှုက မင်းမူလျက်ရှိ၏။

ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့ကတော့ ဘယ်လို လုပ်သင့်သည်ဟူသော
အကြံပြုချက်သည် သူတို့ပါးစပ်မှစ၍ မထွက်သင့်ဟုလည်းကောင်း၊ ဤအကြံ
ပြုချက်အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေသူများအဖြစ်ဖြင့်သာ ရပ်တည်နေသင့်သည်ဟု
လည်းကောင်း ယူဆကြသည်။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကလည်း ဤကိစ္စသည်
သူနှင့်မဆိုင်၊ သူ့အိမ်ရှင်များ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ နှုတ်ဆိတ်
နေသည်။ သို့သော်လည်း ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့ထံမှ စကားတစ်လုံးမှ ထွက်
မလာသောအခါ ထိုတာဝန်ကို သူ့အား လုပ်စေချင်သည့် ဆန္ဒရှိနေကြောင်း
ရိပ်မိလာသည်။ ထိုအခါ သူကပင်စ၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖြိုဖျက်လိုက်
သည်။

“လူကုံထံ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် ဆိုရင်တော့ ဝိုင်တစ်ဂါလန်
ဟာ အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခုပဲကွ” ဟု သူက ပြောသည်။

ပီလွန်နှင့်ပက်ဘလိုသည် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ ဦးနှောက်ကောင်းခြင်း
အတွက် များစွာအံ့အားသင့်နေကြသည်။ “အေး ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတာ
အကောင်းဆုံးပဲ၊ တို့ကလည်း သူ့သွားတွေ ကောင်းနေအောင် ဝိုင်သောက်တာ
အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဒင်နီကို ရှင်းပြမယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒင်နီက ငါတို့ပြောတာကို ဂရုစိုက်ချင်မှ စိုက်မယ်၊
တကယ်လို့ မင်းက ဒင်နီကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရင် အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ သူ ဘာလုပ်မယ်
ဆိုတာ မင်းပြောနိုင်သလား၊ သူ့အနေနဲ့ ချိုချဉ်ဘူးပဲ ဝယ်ချင်ဝယ်မှာ၊ အဲသလို
ဖြစ်သွားရင်တော့ ငါတို့ စိတ်ပူခဲ့ရတာတွေဟာ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်မှာပဲ”

ပီလွန်နှင့်ပက်ဘလိုသည် ဤကိစ္စအတွက် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို အဓိက

ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားသည်။ သူတို့ကစ၍ မပြောချင် မလုပ်ချင်သည့် ကိစ္စမှန်သမျှကို ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာပေါ်၌သာ ပုံထားသည်။ “တကယ်လို့ ဝိုင်ကို ငါတို့ဘာသာငါတို့ ဝယ်သွားပြီး ဒင်နီကို ပေးရင်ကော၊ ဒါဆိုရင် စိတ်ပူနေဖို့ မလိုတော့ဘူး” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒါက အဓိကအချက်ပဲ” ဟု ပီလွန်က ထအော်သည်။ ‘ကဲ အခု မင်းအဖြေရသွားပြီ၊ မင်း တကယ်တော်တဲ့ကောင်ပဲကွ’

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက သူ့အားချီးမွမ်းလိုက်သည့်အတွက် ဣန္ဒြေပျက်မသွားဘဲ သိက္ခာရှိရှိပြုံးသည်။ သူ့ရှာပေးလိုက်သော လုပ်နည်းကို ဤအခန်းထဲရှိ သူတို့သုံးဦးထဲမှ တစ်ဦးက အနှေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်တော့မည်ကိုလည်း သူသဘောပေါက်သွားသည်။

ပက်ဘလိုက လက်ကျန်ဝိုင်ကို သုံးဦးအတွက် မျှ၍ ထည့်ပေးသည်။ အကောင်းဆုံးသော စိတ်ကူးကို ထုတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် သုံးယောက်စလုံး ဘဝင်ခိုက်ကာ ပီတိဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ တကယ်တော့ အများအကျိုးကို ရှေးရှုပြီး ဒါနမြောက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်နိုင်သည့်အတွက် သူတို့အားလုံး ဂုဏ်ယူထိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။

“ငါတော့ ဗိုက်ဆာတယ်ကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက မြည်တမ်းသည်။

ပီလွန်က ထိုင်ရာမှထကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး နေကိုမော့ကြည့်သည်။ မွန်းလွဲသွားပြီကွ ဟု ပြောသည်။ “ပက်ဘလိုနဲ့ ငါနဲ့ တော်ရဲလီဆိုင်ကို သွားပြီး ဝိုင်ဝယ်မယ်။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက မွန်ထရေးမြို့ထဲသွားပြီး စားစရာတစ်ခုခု ရအောင်လုပ်၊ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်က ငါးသည်မကြီး မစွက်ဘရူနီက မင်းကို ငါးတစ်ကောင် ပေးချင်ပေးလိမ့်မယ်။ ပေါင်မုန့်ကျတော့ တခြားနေရာက ရှာပေါ့ကွာ”

“ငါကတော့ မင်းတို့နဲ့ အတူတူပဲ သွားချင်တယ်ကွာ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြောခြင်းမှာ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ မဖြစ်မနေလုပ်ရမည့် ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာတိုင်း သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ခေါင်းထဲ၌ သူ့ကို ခိုင်းရန်သာ စိတ်ကူးရနေကြပြီဟု သံသယဝင်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

“မဖြစ်ဘူး ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ” ဟု သူ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်စလုံးက ပြောသည်။ “အခုဆို နှစ်နာရီ ထိုးသွားပြီ၊ နောက် တစ်နာရီဆိုရင် သုံးနာရီ ထိုးတော့မယ်။ ငါတို့က မင်းနဲ့ ဒီအိမ်မှာ ပြန်ဆုံပြီး တစ်ခုခုတော့ စားဦးမှ၊ အစားတစ်ခုခု စားရင်လည်း ဝိုင်လေးတစ်ခွက်တစ်ဖလားတော့ လိုလိမ့်မယ်။”

ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာသည် စိတ်မပါတပါဖြင့် မွန်ထရေးမြို့ဘက်သို့ ထွက်
သွားသည်။ ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်တို့ကတော့ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းကာ
တော်ရဲလီ၏ ဆိုင်ဘက်သို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး လျှောက်သွားကြလေ၏။

□

၅

စိန်ဖရန်စစ်က ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုနှင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာတို့အား
သက်သာသော အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း

မွန်းလွဲပိုင်းသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်ဆုံးကာ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။
ပျော်ပျော်နေတတ်သော လူတစ်ယောက်ထံသို့ သူ မသိလိုက် မမြင်လိုက်ဘဲ အသက်
ကြီးမှုတည်းဟူသော ဇရာကျရောက်လာပုံနှင့် တူလှ၏။ နေရောင်တွင် ရွှေရောင်
ဝင်လာသည်။ ပင်လယ်ကွေ့ ရေပြင်သည် အပြာရောင်သမ်းလာသည်။ ကမ်းခြေ
ဆီမှ တိုက်ခတ်လာနေသော လေအရှိန်ဖြင့် ထလာနေသည့် လှိုင်းဂယက်များ
သည် လူးလွန်ပြေးသွားလျက် ရှိကြ၏။ ဒီရေတက်သည့် နေရာများ၌သာ
ငါးအဟပ်များသည်ဟု ယုံကြည်ကြသော ငါးဖမ်းလုပ်သားများသည် သူတို့ယူ
ထားသည့် မူလနေရာ ကျောက်ဆောင်များကို စွန့်ခွာသွားကြသည်။ ထိုအခါ
ဒီရေကျသည့် နေရာများ၌သာ ငါးအဟပ်များသည်ဟု ယူဆထားကြသော
ငါးဖမ်းလုပ်သားများက ထိုနေရာများသို့ ရောက်လာကြပြီး နေရာယူကြလေသည်။

သုံးနာရီထိုးသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေ
သည် လေကြောင်းပြောင်းသွားသည်။ ပင်လယ်ကွေ့ ရေပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်း
တိုက်ခတ်လာနေသည့် လေနှင့်အတူ ပင်လယ်ကျောက်ကပ်ပင်များ၏ အနံ့အသက်
များသည် လိုက်ပါလာလျက် ရှိ၏။ မွန်ထရေးမြို့တွင်းရှိ အဆောက်အအုံမဲ့သော
မြေကွက်လပ်များပေါ်၌ ပိုက်ဖာနေကြသော ငါးဖမ်းလုပ်သားများသည် သူတို့ပိုက်
များအတွင်းမှ ချည်ငင်ရစ်တံများကို ဘေးချကာ ဆေးလိပ်များလိပ်ကြသည်။
မြို့တွင်းရှိ လမ်းမများပေါ်တွင် ဝက်မျက်စိများနှင့်တူသော မျက်လုံးများပိုင်ရှင်
မိန်းမဝဝကြီးများသည် ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာနေကြသော မော်တော်ကားများ၏

ကြားမှ ဖြတ်ကာ ဒဲလ်မွန်တီ ဟိုတယ်ဘက်သို့ လက်ဖက်ရည်နှင့် ဂျင်အရက် သောက်ရန် သွားလျက်ရှိကြသည်။ အယ်လ်ဗားရေးဒိုးလမ်းပေါ်ရှိ စက်ချုပ်သမား ဟူးရီးမားချာဒိုးသည် သူ့ဆိုင်တံခါးပေါ်တွင် “ငါ့မိနစ်အကြာတွင် ပြန်ရောက်မည်” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ဆွဲပြီး အိမ်သို့ပြန်သည်။ ထင်းရှူးပင်များသည် လေယူရာတိမ်းကာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။ ရာပေါင်းများစွာသော ကြက်ခြံများဆီမှ ကြက်မများ၏ မြည်သံများသည် သောသောညံ့လျက်ရှိလေသည်။

ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုတို့သည် တော်ရဲလီဆိုင်ရှေ့ဝင်းထဲရှိ ကတ်စတီလီ နှင်းဆီမြိုင်ရိပ်ကိုခို၍ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကာ ဝိုင်ကိုဇိမ်ခံ၍ သောက်ရင်း ဆံပင်များ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှည်လာသကဲ့သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်ဆုံးသွားနေသော မွန်းလွဲပိုင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

“ငါတို့အနေနဲ့ ဒင်နီဆီကို ဝိုင်နှစ်ဂါလန် ယူမသွားတာ ကောင်းတယ်ကွ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ဒီအကောင်က အရက်သောက်တဲ့ နေရာမှာ အတိုင်း အဆ မရှိအောင် သောက်တတ်တဲ့ကောင်”

ပက်ဘလိုက ထောက်ခံသည်။ “ဒင်နီကြည့်ရတာ အတော့်ကို ကျန်းမာပုံ ရတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် နေ့စဉ်လိုလို အရက်သောက်လွန်ပြီး သေလုမြောပါး ဖြစ်ဖြစ်သွားတဲ့ လူတွေအကြောင်း မင်းလည်းကြားဖူးနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းပြောတဲ့ ရူးဒေါ့ဖိုးကဲလင်းကို ကြည့်၊ ပြီးတော့ ဟိုမိန်းမ အန်ဂျီလီနာဗတ်စ်ကွက်ဇ်၊ သူတို့အဖြစ်က အတူတူပဲ”

“ရူးဒေါ့ဖိုးက ပစိဖိတ် ဂရိ့ရွာ အထက်နားက ကျောက်ကျင်းကြီးထဲကို အရက်မူးပြီးလိမ့်ကျလို့သေတာ၊ အန်ဂျီလီနာကတော့ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ မကောင်းတဲ့ ငါးသေတ္တာဘူးထဲက ငါးတွေကို စားမိလို့ အဆိပ်မိပြီး သေရတာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ငါ ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်ကွ၊ ဒါတွေ အားလုံးဟာ အရက်မူးပြီး ဖြစ်ရတာတွေပဲ၊ အရက်သောက်လွန်လို့ သေရတဲ့ လူတွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ”

မွန်ထရေး မြို့သူမြို့သား အားလုံးသည် မကြာမီ ရောက်လာတော့မည့် ညအတွက် လိုအပ်သော ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်လျက်ရှိကြလေသည်။

မစ္စက် ဂတ်ဂီးရက်စ်သည် ငရုတ်ချဉ်ရည်လုပ်ရန် ငရုတ်သီးစိမ်းများကို ခပ်ပါးပါး လှီးလျက်ရှိ၏။

အရက်ရောင်းသမား ရူပတ်ဟိုဂန်သည် သူ့အရက်များတွင် ရေရောကာ ညသန်းခေါင်ကျော်မှ ရောင်းရန် သီးသန့်ဖယ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ညဦးပိုင်း

ရောင်းမည့် ဝိစကီတွင် ငရုတ်ကောင်းမှုနဲ့ အနည်းငယ်ထောင်း၍ ထည့်ကာ သမသွားအောင် ပုလင်းအားလုံးကို လှုပ်ပေးလျက် ရှိသည်။

အယ်လ်ပါးဆိုး ကပွဲရုံတွင်မူ ဘူးလက်ရိုဆင်ဒေးလ်သည် ဘီစကွတ်မုန့် တစ်ကာတွန်းထုပ်ကိုဖြေ၍ ပန်းကန်ပြားကြီးများထဲတွင် မြင်သူများ၏ မျက်စိ ထဲတွင် လှနေအောင် စီ၍ထည့်နေသည်။

ရွှေနန်းတော် ဆေးဝါးကုမ္ပဏီသည် အဆောက်အအုံ၏ ဘေးတစ်ဖက်၌ ချထားသော အဖိတ်ကို ပြန်၍သိမ်းနေပြီ။

စာတိုက်ရှေ့၌ ထိုင်၍ ညနေခင်း အပန်းဖြေနေကြသော ယောက်ျားတစ် စုသည် လမ်းသွားလမ်းလာများထဲမှ သူတို့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်နေကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့လူစုသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့မှဆိုက် ရောက်လာမည့် ဒဲလ်မွန်တီ အမြန်ရထားကို ကြည့်ရန် ဘူတာရုံဆီသို့ သွားကြ သည်။

ငါးစည်သွတ်စက်ရုံများ တည်ရှိရာ ကမ်းခြေများ၌ အစုလိုက် အပုံလိုက် ရှိနေသည့် ငါးရိုးများဆီမှ အိလံနေအောင် စားသောက်လာခဲ့ကြသော ပင်လယ် စင်ရော်များသည် သူတို့၏ အသိုက်များတည်ရှိရာ ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ ရှေးရှုပျံသန်း သွားနေကြလေပြီ။ ငှက်ကြီးတုံးစပ်များသည် တစ်ညတာမျှ နားခို ရန်အတွက် ရေပြင်ပေါ်တွင် သူတို့နှင့် သင့်ရာနေရာများကို အားကြီးမာန်တက် လိုက်လံရှာဖွေလျက် ရှိကြ၏။

ပိုက်အကြီးစားများနှင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်သွားခဲ့သော ငါးဖမ်းမော် တော်များပေါ်မှ အိတလီငါးဖမ်းလုပ်သားများသည် သူတို့၏ ပိုက်ကြီးများကို လိပ်၍ သိမ်းနေကြလေပြီ။

အသက်ကိုးဆယ် ရှိနေပြီဖြစ်သော မစ္စအယ်လ်ပါအဲဗားရက်စ်သည် သူပြုနေကျ နေ့စဉ်ဝတ္တရားအတိုင်း ရေမွှေးပန်းစည်းတစ်စည်းကို ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ကာ ဆန်ကာလိစ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ သွားလျက်ရှိသည်။

ပစိဖိတ်ဂရိရွာနှင့် ရွာအနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရပ်ကွက်များအတွင်းမှ မက်သဒစ် ဘာသာဝင်များသည် သူတို့၏ ရိပ်သာခန်းမတွင် ဆွေးနွေးပွဲ ပြုလုပ် နေကြသည်။ ဆွေးနွေးပွဲတွင် အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦးက မွန်ထရေ မြို့အတွင်း ရှိ ပြည့်တန်ဆာ လုပ်ငန်းနှင့် ယင်းလုပ်ငန်း၏ ဆိုးရွားယုတ်မာမှုများ အကြောင်း ကို ရှင်းလင်းတင်ပြလျက်ရှိရာ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြ၏။ အမျိုးသမီးငယ်က ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေများ မည်မျှလောက် ကြောက်

စရာကောင်းသည်ကို လက်တွေ့သဘောပေါက် နားလည်စေရန် ကော်မတီဝင်များ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားရောက်ကြည့်ရှုဖို့ လိုသည်ထင်ကြောင်း ပြောပြနေသည်။ တကယ်တော့ သူတို့သည် ထိုနေရာများကို မကြာခဏ သွားရောက်၍ ကြည့်ရှု လေ့လာခဲ့ဖူးကြပြီ။ သို့သော်လည်း သူတို့အနေဖြင့် အချက်အလက် အသစ်များကို ထပ်မံရရှိရန် သွားရောက်သင့်သည်ဟု သူက ဆိုသည်။

နေမင်းသည် အနောက်အရပ်သို့ ဦးတည်၍ ရွှေလျားသွားလျက် ရှိရာ အရောင်အဆင်းလည်း လိမ္မော်ရောင်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကူးပြောင်းလျက်ရှိ၏။ တော်ရဲလီဆိုင်ရှေ့ ဝင်းထဲရှိ နှင်းဆီပင်ရိပ်များတွင် ဝင်၍ သောက်နေကြသော ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်တို့သည် ဝိုင်တစ်ဂါလန်ကို လက်စသတ်ပြီးကြလေပြီ။ တော်ရဲလီသည် သူ့အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး သူ၏ဖောက်သည် နှစ်ယောက်ကို မမြင်ဘဲ ခြံဝင်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့ သည် မွန်ထရေးမြို့ဘက်သို့ သွားနေသော တော်ရဲလီကို သူတို့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ လိုက်၍ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး မစွက်တော်ရဲလီကို နည်းပရိယာယ် အမျိုးမျိုးသုံးကာ တစ်ပတ်ရိုက်ကာ ညစာကို စားကြသည်။ သူတို့သည် မစွက်တော်ရဲလီ၏ဖင်ကို ရိုက်ကြသည်။ “ထောပတ်ဆီ ရစ်နေသော ဘဲမကြီး” ဟု ခေါ်ကြသည်။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော အမူအရာဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝိုင်း၍စကြ ပြောင်ကြ ကိုင်ကြတွယ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မစွက်တော်ရဲလီတစ်ယောက် သွေးနားထင် ရောက်အောင် ဝိုင်း၍ မြှောက်ပင့်ပြောဆိုပြီး လစ်သွားကြလေသည်။

မွန်ထရေးမြို့၏ ညပိုင်းဖြစ်သည်။ တစ်မြို့လုံးမီးများဖြင့် ထိန်ထိန်လင်း လာသည်။ ပြတင်းပေါက်များသည် ခပ်ပျော့ပျော့ မီးရောင်များဖြင့် ဝင်းလက်လာ ကြသည်။ မွန်ထရေးဇာတ်ရုံ၏ ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာရှိ “ငရဲပြည်မှ ကလေးသူငယ် များ” ဟူသော နီယွန်ဆလိုက်မီး ကြော်ငြာစာတန်းသည် ပေါ်လာလိုက် ပျောက် သွားလိုက်။ ညပိုင်းတွင် ငါးအဟပ်များသည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်နေကြသည့် အယူသီးသော ယောက်ျားတစ်စုသည် အလွန်အေးစက်နေသည့် ပင်လယ်ကျောက် ဆောင်များပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ မြူများသည် လမ်းများပေါ်တွင် လူးလိမ့်ပြေးသွားလျက် ရှိကြသည်။ မီးဖိုခေါင်းတိုင်များ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် လည်း ရစ်သိုင်းလာကြသည်။ ထင်းရှူးသားများကို မီးလောင်သော အနံ့များသည် လေနှင့်အတူ လိုက်ပါလာလျက် ရှိ၏။

ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်သည် နှင်းဆီချုံဆီသို့ ပြန်ကာ မြေကြီးပေါ်၌

ထိုင်ကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် လုပ်ချင်တာ လုပ်ခဲ့ပြီးကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း အားရ ကျေနပ်ခြင်း မရှိသေး။ “ဒီနေရာမှာ အေးတယ်ကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြောကာ နွေးထွေးသွားစေရန် ဝိုင်တစ်ခွက် သောက်သည်။

“လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိတဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်သွားရင် ကောင်းမယ်” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ မီးလုံစရာ ထင်းမှမရှိဘဲ”

“ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “မင်းက ဝိုင်ပုလင်းကို ယူပြီး ရှေ့ကသွားနှင့်၊ ငါက မင်းနဲ့ လမ်းထောင့်မှာ လာပြီးဆုံမယ်” ပက်ဘလို မှာလိုက်သည့်အတိုင်း နောက်နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ပီလွန်သည် လမ်းထောင့်မှ ရပ်၍ စောင့်နေသည်။

ပီလွန်သည် ပက်ဘလို ရောက်အလာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့သူငယ်ချင်းများသည် မရှောင်သာမလွဲသာ၍ ကြန့်ကြာ ရသည့် အရေးပေါ်ကိစ္စမျိုးနှင့် ကြုံရတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ သိနေသောကြောင့်ပေတည်း။ ပက်ဘလိုကို စောင့်မျှော်နေရင်းမှာပင် သူသည် စောစောက တော်ရဲလီ ထွက်သွားရာဘက်သို့ တစ်ဖက်သော မျက်စိဖြင့် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။ တော်ရဲလီသည် လူတစ်မျိုးဖြစ်၏။ တဖန်ထိုး တဖောက်ကန်းသမား ဖြစ်သည်။ ပြဿနာရှိလာလျှင် အလွယ်လက်ခံ တတ်သူ မဟုတ်။ ထို့ပြင်လည်း တော်ရဲလီသည် အိတ်လီ လူမျိုးပီပီ လင်မယား ဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ပုံကြီးမချဲ့သင့်သည်ကို ချဲ့တတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ရူးကြောင်ကြောင် တွေးချင်တတ်သော စိတ်သဘောထားလည်း ရှိ၏။ ပီလွန်သည် တော်ရဲလီပြန်လာမည်ကို စိုးရိမ်သောစိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့် နေသော်လည်း ပြန်လာသည်ကို မတွေ့ရ။ နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ပက်ဘလို ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် တော်ရဲလီ၏ ထင်းရှူးသား ထင်းပုံထဲမှ လစ်လာသည့် ထင်းတစ်ပွေ့ပါလာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေမိ လေသည်။

ပက်ဘလိုကတော့ သူ၏ စွန့်စားခန်း အကြောင်းကို အိမ်ပြန်ရောက် ချိန်အထိ တစ်ခွန်းမျှ မဟာချေ။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ ဒင်နီ၏ လေသံနှင့် ဒင်နီသုံးခဲ့သည့် စကားလုံးများအတိုင်း ဖောက်သည်ချသည်။

ပီလွန်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဒဿနိက ပညာရှင်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရာအားလုံးကို ဆိုကြပါစို့ရဲ့ကွာ”

ဝိုင်ရယ်၊ အစားရယ်၊ အချစ်ရယ်၊ ထင်းရယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံးကို တစ်နေရာ တည်းက ရဖို့ဆိုတာ အလွန်ဖြစ်နိုင်ခဲ့တယ်ကွ၊ ဒီမယ် သူငယ်ချင်းပက်ဘလို၊ ငါတို့အနေနဲ့ တော်ရဲလီကိုတော့ မေ့ပစ်လို့ မရဘူး။ ငါတို့အမြဲသတိရနေသင့် တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့ကိုငါတို့က လက်ဆောင် လေး တစ်ခုခုလောက်တော့ ပေးမှဖြစ်မယ်”

ပီလွန်က ပက်ဘလို ခိုးလာသော ထင်းများဖြင့် မီးဖိုသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကုလားထိုင်များကို မီးဖိုနားသို့ ဆွဲလာပြီး ထိုင်သည်။ ဝိုင်အိုး ကိုလည်း အနည်းငယ် ပူနွေးသွားစေရန် မီးဖိုရှေ့၌ ချထားလိုက်သည်။ ပက်ဘ လိုသည် သူဝယ်လာသော ဖယောင်းတိုင်ကို သူတော်စင် စိန့်ဖရန်စစ်ကိုအား ရည်စူး၍ ထွန်းညှိ ပူဇော်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယနေ့ညအဖို့ မီးနှင့် ဘာနှင့် ဇိမ်ကျလျက်ရှိ၏။ အမြတ်တနိုးထား၍ စိမ့်ထားသော အစိအစဉ် မပြီးမြောက်မီ သူ့စိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ပျံ့လွင့်လျက် ရှိသည်။ ပင်လယ် ခရုခွံတစ်ခုအတွင်း၌ စိုက်ထားသော ဖယောင်းတိုင် မီးစာ သည် လှပစွာ တောက်လောင်လျက်ရှိ၏။ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် နံရံပေါ်တွင် ကျရောက်လျက်ရှိသော ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်တို့၏ အရိပ်များသည် ယိမ်းကလျက် ရှိကြလေသည်။

“ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်များ သွားနေပါလိမ့်” ဟု ပီလွန်က ရေရွတ်သည်။

“သူ ပြန်လာမယ်လို့ ကတိပေးသွားတာပဲလေကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “ဒီအကောင်ဟာ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ် တော့ ငါလည်း မသိဘူး”

“တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့ ကြာနေတာနဲ့ တူပါတယ် ပက်ဘလိုရာ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး နီနီနဲ့ တစ်ဖက်သားအပေါ် သနားတတ်တဲ့ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာဟာ မိန်းမတွေနဲ့ တွေ့ရင် အမြဲတမ်း ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်ကွ”

“သူ ဦးနှောက်က ကျိုင်းကောင်တစ်ကောင်ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ အတူတူပဲကွ သိလား” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “ဒီကောင်က သိချင်းဆိုမယ်၊ ကစား မယ်၊ ခုန်မယ်၊ ပေါက်မယ်၊ ဒါပဲသိတာ၊ သူ့အနေနဲ့က ဘာကိုမှ အလေးအနက် ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

သူတို့အနေဖြင့် ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ ရောက်လာသည်အထိ စောင့်နေဖို့ အချိန် မရှိတော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အိမ်တွင်းသို့

ဝင်လာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဒုတိယ ဝိုင်တစ်ဂါလန်ကို စတင်၍
သောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာသည် သူ့ကိုယ်သူလဲကျမသွားစေ
ရန် တံခါးပေါင်များကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့ရှပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်လုံးမှာ ရစရာ
မရှိအောင် စုတ်ပြုလျက်ရှိပြီး သူ့မျက်နှာတွင် သွေးချင်းချင်း နီလျက်ရှိ၏။
မျက်လုံးတစ်ဖက်သည် ညိုမည်း ဖူးရောင်လျက်ရှိပြီး တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော
မီးရောင်အောက်တွင် အခြေအနေ မကောင်းကြောင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

...ဘလိုနှင့် ပီလွန်တို့က သူ့ထံသို့ အပြေးအလွှားသွား၍ တွဲကြသည်။
“ဟာ တို့သူငယ်ချင်း ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ဒဏ်ရာလည်း ရလာတယ်။
ချောက်ကမ်းပါးထိပ်က လိမ့်ကျတယ် ထင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ရထားနဲ့များ
တိုက်မိလာသလား” သူ့ သူငယ်ချင်းများ၏ စကားတွင် ပြောင်လှောင်လိုသည့်
အသံ နည်းနည်းလေးမှ မပါ။ သို့သော်လည်း ဤစကားများသည် သူ့ကို
သရော်၍ ပြောနေမှန်းတော့ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာက သိနေသည်။ သူသည်
သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ကောင်းနေသော မျက်လုံးတစ်ဖက်ဖြင့် ပြူး၍
ကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အမေတွေဟာ နို့အုံမရှိတဲ့ နွားမကြီး
တွေပဲ” ဟု သူက လှမ်းပြောသည်။

သူ့ သူငယ်ချင်းများက သူ ဆဲသံကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ
နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။ “တို့ သူငယ်ချင်းတော့ စိတ်မမှန်သေးဘူး ထင်
တယ်”

“သူ့ ခေါင်းခွံက အရိုးတော့ ကျိုးလာပြီနဲ့ တူတယ်ကွ”

“ဝိုင်နည်းနည်း တိုက်လိုက်စမ်းကွာ ပက်ဘလို”

ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာသည် မီးဖိုဘေးတွင် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ထိုင်ကာ ဝိုင်အိုး
ကို လက်ဖြင့်ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်နေသည်။ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကမူ
သူ့ကြည့်ခဲ့ရသည့် စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်
ချက်ဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်စားနားစွင့်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း
ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာကတော့ မတုန်မလှုပ်၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဘာမှအသိ
မပေးဘဲ ထားရသည့်အတွက် ကျေနပ်နေဟန်ရှိ၏။ ပီလွန်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
ချောင်းဟန်ပြီး သတိပေးသည်။ ပက်ဘလိုကလည်း ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ၏
မျက်ခွက်ကို နားလည်မှုအပြည့်ရှိသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ကာ ကြုံခဲ့ရသည့်
အဖြစ်ကို ပြောပြစေလိုသောဆန္ဒ ဖော်ပြနေသည်။ သို့သော်လည်း ဂျီးဆပ်စ်

မေရီယာသည် မျက်နှာမကြည်မသာဖြင့် ထိုင်ကာ မီးဖိုကို ကြည့်လိုက်၊ ဝိုင်အိုးကို ကြည့်လိုက်၊ ဖယောင်းတိုင်ကို ကြည့်လိုက်လုပ်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ နှုတ်ဆိတ်မှုကြောင့် ပီလွန်သည် စိတ်မရှည်ဘဲဖြစ်လာသည်။

“စစ်သားတွေနဲ့ ထပ်တွေ့လာလို့လား” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ဖြေသည်။ “ဒီတစ်ခါကျတော့ သူတို့ရောက်လာတာက သိပ်စောလွန်းနေတယ်လေကွာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ ဆော်လာတဲ့ စစ်သားအုပ်စုဟာ အနည်းဆုံး လူနှစ်ဆယ်လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်” ဟု ပက်ဘလိုက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးလိုသော စေတနာဖြင့် ပြောသည်။ “ရန်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ပြီဆိုရင် မင်း ဘယ်လောက်တော်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိနေကြတာပဲ၊ အခုဟာက လူများလို့သာ မင်းခံလာရတာပါ”

ထိုအခါ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ်မျှ ရွှင်လန်းလာသည်။

“သူတို့က လေးယောက်ကွ” ဟု ပြောသည်။ “ဟိုကောင်မ အေရာဘဲလား၊ ဂရော့စ်က သူတို့ဘက် ဝင်ကူတယ်၊ ကောင်မက ငါ့ခေါင်းကို ကျောက်ခဲတစ်လုံးနဲ့ ထုတယ်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ပီလွန်တွင် အလွန်ခံပြင်းသော စိတ်ဖြစ်လာသည်။ “ငါကတော့ မင်းကိုထပ်ပြီး သတိမပေးချင်တော့ဘူး” ဟု ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။ “စည်သွတ်စက်ရုံက သူ့လို အပေါ်စားမမျိုးကို ဝေးဝေးက ရှောင်ဖို့ မင်း သူငယ်ချင်းတွေက မင်းကို ဘယ်လောက်အထိ သတိပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပဲ” ပြောမယ့်သာ ပြောနေသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို သူ သတိပေးခဲ့ခြင်း ရှိမရှိ အသေအချာ ပြန်၍ စဉ်းစားရသေးသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူ သတိပေးခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်၍ သတိရလာသည်။

“သူ့လို အပေါ်စား လူဖြူမိန်းမပျက်တွေဟာ အင်မတန်စုတ်ပဲ့ ယုတ်မာတယ် သူငယ်ချင်း” ဟု ပက်ဘလိုက ဝင်ပြောသည်။ “မင်းပေးဖို့စိတ်ကူးထားတဲ့ ပစ္စည်းကိုကော ပေးခဲ့မိသေးလား”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ လက်သည် သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီး အထဲမှ တွန့်လိပ်ကြွေမွှနေသော ရေယွန်ပိုးတုပန်းရောင် ဘရာစီယာတစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ “အချိန်မကျသေးတာနဲ့ မပေးခဲ့ရဘူးကွ၊ ဒီဘရာစီယာ အကြောင်း ပြောတော့မလို လုပ်နေတုန်း ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ငါတို့ နှစ်ယောက်က တောအုပ်ထဲမှ မရောက်ကြသေးတာ”

ပီလွန်သည် နာခေါင်းကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလုပ်၍ အနံ့ခံပြီး ခေါင်းတစ်ခါခါ လုပ်သည်။ “မင်း ဝိစကီ သောက်လာတယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီဝိစကီကို မင်း ဘယ်ကရတာလဲ”

“အဲဟို စစ်သားတွေဆီကပေါ့ကွ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။

“သူတို့က ဝိစကီပုလင်းကို တံတားအောက်မှာ ဝှက်ထားတယ်။ အေရာဘဲလားက ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို သိတော့ ငါ့ကို ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် စစ်သားတွေက ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို ပုလင်းနဲ့အတူ လက်ပူးလက်ကျပ် မိသွားတာ”

ဇာတ်လမ်းသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ ပီလွန်ကတော့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခု နားထောင်ရလျှင် ဤပုံစံမျိုးကို သဘောကျသည်။ ဇာတ်လမ်း တစ်ခုလုံး ချက်ချင်း ရုပ်လုံးပေါ်လာပါက အရသာအလွန်ပျက်သည်။ ဇာတ်လမ်း ကောင်းဆိုသည်မှာ ကာမကံရှင်က ပြောပြထားပြီးသည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ဝက် ကို နားထောင်သူက မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်အတွေ့အကြုံနှင့် ပေါင်းစပ် ဖြည့်စွက် ယူမှ ဇာတ်လမ်းကောင်းဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူသည် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ ရင်ခွင် ထက်မှ ပန်းရောင်ဘရာစီယာကို လှမ်းယူပြီး အပေါ်ဘက်ပိုင်းကို သူ့လက်ချောင်း များဖြင့် အသာအယာ ပွတ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားဆင်ခြင်နေကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ သို့သော် လည်း နောက်တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူ့မျက်လုံးများသည် ဝမ်းသာ ကြည်နူး ခြင်းဖြင့် တလက်လက် တောက်ပလာသည်။

“ငါ အကြံပြု” ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ “ဒီဘရာစီယာ ဒင်နီကိုပေးမယ်၊ ဒင်နီက မစွက်မော်ရေးကို လက်ဆောင်ပေးနိုင်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာမှလွဲပြီး ကျန်လူတစ်စုက ထိုစိတ်ကူးကို ဝိုင်း၍ ဩဘာ ပေးကြသည်။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကတော့ သူ့ဘက်က တစ်ဖက်လူနှင့် မယှဉ်နိုင် လောက်အောင်ပင် မဲအရေအတွက် နည်းနေပြီဟု ထင်သည်။ ပက်ဘလိုက အရှုံး ဘက်ရောက်နေသော သူ့သူငယ်ချင်း၏ အဖြစ်ကို နားလည်သဖြင့် ဂျိုးဆပ်စ် မေရီယာ၏ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်ထပ်၍ထည့်ပေးသည်။

နောက်ထပ် အချိန်အနည်းငယ်မျှ ကုန်လွန်သွားသောအခါ သံယောက်စလုံး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာကြသည်။ ထိုအခါ ပီလွန်က သူ့အဖေ ကြုံခဲ့ရသည့် အလွန် ရယ်စရာကောင်းသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပြောပြသည်။ ဤတွင် အားလုံး

တရင်းတနီး ခင်ခင်မင်မင် ပြန်၍ဖြစ်ကာ စိတ်ဓာတ်များ ပြန်လည်တက်ကြွ
လာကြပြီး သီချင်းသံပြိုင် ဆိုကြသည်။ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာက သူရလာသောဒဏ်ရာ
မကြီးကြောင်း သက်သေပြသည့် အနေဖြင့် ခုန်၍ပေါက်၍ ကွေးနေအောင်
ကပြသည်။ ဝိုင်သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့လာသည်။ သို့သော်လည်း အိုးထဲမှ
ဝိုင်မကုန်ခင် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး အိပ်ချင်မှုတူး ဖြစ်လာကြ၏။
ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုတို့သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထသွားပြီး အိပ်ရာပေါ် ရောက်သွား
ကြသည်။ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာကတော့ မီးဖိုဘေးရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်သွား
လေသည်။

မီးဖိုမီးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း သေသွားသည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် ဟောက်သံ
များ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲတွင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည့်
အရာတစ်ခုကတော့ ကျန်နေသေးသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ အလွန်လျင်
မြန်စွာ တောက်လောင်လျက် ရှိနေသော ဖယောင်းတိုင်။ လှဲသွားနှင့်တူလှသော
မီးစာသည် မြင့်ချည်တစ်ခါ နိမ့်ချည်တစ်လှည့်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဤဖယောင်းတိုင်သည် ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုနှင့်ဂျီးဆပ်စ်မေ
ရီယာတို့ကို လူအများလိုက်နာ ကျင့်သုံးအပ်သည့် သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ပေး
သည်။ အလယ်တည့်တည့်မှ ကြိုးကလေးတစ်ချောင်း ထည့်ထားသည့် ဖယောင်း
တိုင်ဟုခေါ်သော အရာဝတ္ထုသည် အပူဓာတ်ပေးခြင်းနှင့် မီးလောင်ခြင်းကို
ဖြစ်စေတတ်သော သဘောရှိ၏။ မီးစာကို ထွန်းညှိလိုက်သည့်အခါ ဖယောင်းတိုင်
အရည်ပျော်ပြီး မီးစာကို ရှင်သန်စေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဖယောင်းတိုင်သည်
မီးစာကုန် ဆီခန်းမဖြစ်သေးသမျှ နာရီပေါင်းများစွာ လောင်ကျွမ်းနေတတ်သည်။

ယနေ့ည ပီလွန်တို့ အိမ်ထဲ၌ ထွန်းကားသော ဖယောင်းတိုင်သည်
မြင့်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည့် ပက်ဘလိုက သူတော်စင်စိန့်ဖရန်စစ်ကို
အတွက် ရည်စူး၍ ထွန်းညှိပူဇော်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ မြင့်မြတ်
သော ဦးတည်ချက် ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။

ပထမတော့ ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်သည် အထက်ကောင်းကင်ဘုံအထိ
အလင်းရောင်ပေးမည့် အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း
တိုလိုက်လာသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လျက် ရှိသောလေသည်
အိမ်ထဲရုံ၏ ပျဉ်ကြိုပျဉ်ကြား အပေါက်ကြိုအပေါက်ကြားမှ အိမ်တွင်းသို့ တိုး
ခွေ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်သည် ဘယ်ယိမ်းညာနဲ့
ဖြစ်လာသည်။ နံရံတွင်ထားသည့် ပြက္ခဒိန်သည် ပိုးသားသဖွယ် နူးညံ့၍ ပျော့
ပျောင်းလှ၏။ ပြက္ခဒိန်ပေါ်ရှိ ချစ်စရာအလွန်ကောင်းသော မိန်းမပျို၏ အလှသည်

ပြက်ပြက်ထင်ထင် ရှိလှပါဘိသည်။ သို့သော်လည်း ပြက္ခဒိန် စာရွက်များသည် လေယူရာ တိမ်း၍ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားကြသည်။ နံရံထက်တွင် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် မနေ၊ ကွာလာလိုက် ပြန်ကပ်သွားလိုက်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ပြက္ခဒိန်စာရွက်နှင့် ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်တို့ ထိတွေ့မိကြသည်။ ဤတွင် မီးတောက်သည် ကြီးမားလာပြီး နံရံတစ်လျှောက် စွဲလောင်ကာ မျက်နှာကြက်အထိ တက်သည်။

မိုးကောင်းကင်ထက်ဆီမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော မျက်နှာထားများဖြင့် မီးတောက်မီးလျှံများကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။ အမှန်တော့ ဖယောင်းတိုင်သည် သူတို့ထံမှ တစ်ဦးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရည်ညွှန်း၍ ပူဇော်ထားခြင်း ဖြစ်ရာ ထိုဖယောင်းတိုင်ကို စိန့်ဖရန်စစ်သည် ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယနေ့ညအဖို့ ထိုဖယောင်းတိုင်ထက် အဆများစွာ ပို၍ကြီးသော ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ပိုင်ဆိုင်နေပုံ ရလေသည်။

အကယ်၍သာ အိပ်မောကျခြင်း၏ အတိမ်အနက်ကို တိတိကျကျတိုင်း ထွာ၍ ရမည်ဆိုပါက မီးလောင်မှုအတွက် တာဝန်ရှိသည်ဟု အပြစ်ဆိုထိုက်နေသော ပက်ဘလို၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို တရားမျှတစွာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း အိပ်ပျော်ခြင်းကို တိုင်းထွာနိုင်သည့် အတိုင်းအတာ နည်းစနစ် တိတိကျကျ မရှိသဖြင့် ထိုညက ပက်ဘလိုသည် ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်မောကျနေသည်ဟုသာ ပြောရပေတော့မည်။

နံရံတစ်လျှောက် လောင်သွားနေသော မီးတောက်များသည် ခေါင်မိုးရှိ အပေါက်ကလေးများကြားမှ ထိုးထွက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် ညအမှောင်ထုကို အလင်းရောင်ပေးသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ မီးတောက်မီးလျှံများဖြင့် သောသော ညံလျက် ရှိ၏။ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာသည် မျက်စိများကို မဖွင့်ဘဲ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်ရန် တစ်ဖက်သို့စောင်းသည်။ ထိုအခါ မီးစွဲနေပြီဖြစ်သော ခေါင်မိုးမှ အစအနတချို့သည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျသည်။ သူသည် တစ်ချက်မျှ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်မှ ခုန်၍ ထလိုက်ကာ သူ့ပတ်ပတ်လည်၌ စွဲလောင်နေသည့် မီးတောက်မီးလျှံများကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသည်။

“ပီလွန်၊ ပက်ဘလို” သူသည် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ကာ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အတင်းဆွဲထူကာ အိမ်အပြင်သို့ တွန်းထိုး၍ ထုတ်သည်။ ပီလွန်သည် ထိုအချိန်အထိ ပန်းရောင် ဘရာစီယာကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။

သူတို့သည် မီးတဟုန်းဟုန်း လောင်နေသည့်အိမ်ကို အပြင်မှ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ တံခါးကို မီးစွဲနေပြီဖြစ်၏။ ဝိုင်အရက် နှစ်လက်မခန့် ကျန်နေသေးသည့် စားပွဲပေါ်မှ ဝိုင်အိုးကို အတိုင်းသား မြင်တွေ့နေကြရလေသည်။

အသိဉာဏ် အလွန်ခေါင်းပါးသည့် သူရဲကောင်း အပြုအမူမျိုး လုပ်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ၏ အရိပ်အကဲကို ပီလွန်က သတိထားမိသည်။ “ဟေ့ကောင်မလုပ်နဲ့” ဟု အော်၍ ဟန့်ထားသည်။ “သူ့ကိုပစ်ထားခဲ့တဲ့အတွက် ငါတို့ကို အပြစ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဖြစ်သွားတာ သူ့ဘာသာသူ လောင်ပါစေတော့”

မီးသတ်ကားသံများသည် သူတို့ဆီ ရောက်လာကြသည်။ မွန်ထရေးမြို့တွင်းရှိ မီးသတ်စက်ရုံမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာကြသော မော်တော်ကားကြီးများသည် စက္ကင်းဂီယာထိုးကာ တောင်ကုန်းပေါ်တက်လာနေကြပြီ။ မီးသတ်ကား အနီကြီးများသည် အိမ်ဖက်သို့ နီးလာသည်။ သူတို့ထံမှ ထွက်လာနေသော ဆလိုက်မီးရောင်များသည် ထင်းရှူးပင်များပေါ်သို့ ဖြန့်၍ဖြန့်၍ ကျလာလျက် ရှိလေသည်။

ပီလွန်က ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာကို လှည့်ကြည့်သည်။ “ဒင်နီဆီကို ပြေးပြောကွာ။ သူ့အိမ် မီးလောင်နေတယ်လို့ ပြေးပါကွာ၊ မြန်မြန်ပြေးပါ”

“ဟာ မင်းကတော့ ဘာပြုလို့ မသွားတာလဲ”

“နားထောင်စမ်းပါကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “မင်း သူ့အိမ်ကို တို့ဆီကတစ်ဆင့် ငှားနေတယ်ဆိုတာ ဒင်နီမသိဘူးကွာ၊ ငါနဲ့ ပက်ဘလိုကျတော့ သူသိနေတာ၊ ငါတို့သွားပြောရင် သူ စိတ်ဆိုးချင်ဆိုးမှာ”

ပီလွန်၏ စကားသည် သဘာဝကျသည်ဟု တွေးမိသော ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာသည် ဒင်နီ၏ အိမ်ဖက်သို့ ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှောင်မည်းလျက် ရှိ၏။ “ဒင်နီရေ၊ ဟေး ဒင်နီ” ဟု ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာက အသံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။ “ဟေး ဒင်နီ၊ မင်းအိမ်ကို မီးလောင်နေပြီကွာ” အိမ်ထဲမှ ဖြေသံ မကြားရ၊ “ဒင်နီရေ” ဟု ကျုံး၍ အော်ပြန်သည်။

အိမ်နီးချင်း မစွက်မော်ရေး၏ အိမ်ပြတင်းပေါက် တစ်ခုပွင့်သွားသည်။ အထဲမှ အလွန်စိတ်တိုနေသော ဒင်နီ၏ အသံကို ကြားရသည်။ “မင်းက ဘာလို့ချင်လို့ ဒီလောက် အော်နေရတာလဲကွာ”

“မင်းအိမ် မီးလောင်နေပြီ၊ ပက်ဘလိုနဲ့ ပီလွန်တို့ ငှားနေတဲ့ အိမ်လေကွာ”

တစ်ခဏမျှ ဒင်နီ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် “မီးသတ်ကားရောက်နေပြီလား” ဟု မေးသည်။

“ရောက်နေပြီ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက အော်သည်။

ယခုအခါတွင် ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး မီးရောင်ဖြင့် လင်းနေပြီဖြစ်၏။ မီးစွဲနေသော သစ်ဝါးများ၏ ပေါက်ကွဲသံများနှင့် ဖြိုးဖြိုးဖျစ်ဖျစ် မြည်သံများ ကိုပင် ကြားနေရလေပြီ။ “ဒါဆိုရင် မီးသတ်ကားကတောင် ဘာမှမလုပ်နိုင်တာ ငါက ဘာလုပ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ပီလွန်က ငါ့ကို ဘာများလုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်နေပါလိမ့်”

ပြတင်းပေါက်တံခါး ဆောင့်ပိတ်သံကို ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ ကြားလိုက်ရ သည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး မီးလောင်နေသည့် အိမ်ဘက် သို့ ကဆုန်စိုင်း၍ ပြေးလာခဲ့သည်။ အမှန်တော့ အခုလို အချိန်အခါမျိုးတွင် ဒင်နီကို သွား၍ နှိုးရသည်မှာ မကောင်းမှန်း သူသိသည်။ သို့သော်လည်း ဖြစ်လာ သည့်ကိစ္စက ဆုံးဖြတ်ရခက်သည်။ အကယ်၍ မပြောမိ၍ ဒင်နီမသိခဲ့သော် စိတ်ဆိုးကောင်း ဆိုးလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလိုလာပြီး အသိပေးလိုက်ရသည့် အတွက် သူဝမ်းသာသည်။ သူ့ဘာသာသူ လာချင်လည်းလာ၊ မလာချင်လည်းနေ။ ဤပြဿနာကတော့ မစွက်မော်ရေး၏ တာဝန်သာ ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ အိမ်ငယ်တစ်လုံးမျှဖြစ်ပြီး မီးလောင်စာများကလည်း အစုလိုက် အပုံလိုက် ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ နံရံများကလည်း ခြောက်သယောင်းနေသည်။ ဤအိမ်ကို မီးလောင်ပြီး ပြာကျသွားပုံမှာ လျင်မြန်လွန်းလှ၏။ တရုတ်တန်း၌ လောင်သောမီးပြီးလျှင် ယခုမီးသည် လောင်ပုံအမြန်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ မီးသတ်သမားများသည် မီးတဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော နံရံများကို ကြည့်ပြီး အိမ်ပတ်ပတ်လည်မှ ချုံများ၊ သစ်ပင်များနှင့် အနီးအနားမှ အိမ်များကို ရေဖျန်းပေးကြသည်။ တစ်နာရီ မပြည့်မီမှာပင် တစ်အိမ်လုံး ပြာပုံအထိ ဖြစ်သွားသည်။ မီးသတ်ပိုက်များအနေဖြင့် မီးတရဲရဲ ဖြစ်နေသော ပြာပုံနှင့် ကျောက်မီးသွေး အနည်းငယ်မျှကိုသာ ရေဖျန်းပေးရလေသည်။

ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုနှင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာတို့သည် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ရပ်ကာ မီးလောင်နေပုံကို အစအဆုံး ကြည့်ကြသည်။ ဒင်နီနှင့် မစွက်မော်ရေးတို့ နှစ်ယောက်မှလွဲ၍ မီးလောင်နေပုံကို လာ၍ကြည့်နေကြသော မွန်ထရေးမြို့၏ လူဦးရေ တစ်ဝက်ခန့်နှင့် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်းမှ ရှိရှိသမျှ လူအားလုံးသည် တပျော်တပါး ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ တစ်အိမ်လုံးပြာကျပြီး ကောင်းကင်တွင် မည်းနက်သော တိမ်လိပ်တိမ်ခိုးများ ဆိုင်းနေသည့် အခါကျမှ ပင် ပီလွန်သည် ရပ်ကြည့်နေရာမှ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု ပက်ဘလိုက နောက်မှစ၍ အော်ပြောသည်။

“ငါ တောထဲသွားပြီး အိပ်ရေးဝအောင် ပြန်အိပ်မလို့၊ မင်းတို့လည်း ငါနဲ့ လိုက်လာရင် ကောင်းမယ်၊ ငါတို့ကို အခုအခိုက်အတန့် အတွင်းမှာ ဒင်နီ မတွေ့တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ ထိုအခါ သူတို့က ခေါင်းညိတ်ကြပြီး ပီလွန်၏နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။ “အခုအဖြစ်ဟာ ငါတို့အတွက်တော့ သင်ခန်းစာတစ်ခုပဲကွ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ဒီအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ငါတို့အနေနဲ့ ညပိုင်းအရက်သောက်ရင် ဝိုင်အိုးကို အိမ်ထဲမှာ စိတ်ချလက်ချ ဘယ်တော့မှ ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူးလို့ မှတ်ကြရမယ်”

“အေးပေါ့လေ” ဟု ပက်ဘလိုက မလိုတမာသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ “နောက်တစ်ခါကျတော့ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဝိုင်အိုးကို အိမ်အပြင်ဘက် သွားထားပေါ့။ အဲဒီကျတော့ မင်းဝိုင်အိုးကို တခြားတစ်ကောင်က တိုသွားမှာပဲ၊ စိတ်သာချ”

